STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 11077

DI KLASNKAMFN IN FRANKRAYKH

Karl Marx

•

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

321. 91 : 33 (44)

פראָלעטאריער פון אלע לענדער, פאראייניקט זיך!

קארל מארקס.

דער קלאסנקאמף אין פראנקרײַך

פון 1848-טן ביז 1850-טן יאר

מיט א האקדאָמע פון פרידריך ענגעלס.

יידיש: ר. גאָלדבערג.

פארלאג: „פוט פראָסוועשטעניע"
בײַם פאָלקאָמבילד פון או. ס. ר. ר.

(צענטראלע יידישע בילדונגס-ביוראָ)

כארקאָוו, 1923.

PRINTED in U.S.S.R.

האַקדאָמע.

אין דער פֿאַרגעלייגטער אַרבעט האָט מאַרקס געמאַכט דעם ערשטן פּרואוו צו באַנוצן זיך מיט דעם מאַטעריאַליסטישן מעטאָד אַף צו דערקלערן די מאָדערנע געשיכטע. אינם קאָמוניסטישן מאַניפֿעסט ווערט די דאָזיקע טעאָריע באַנוצט אין אַ׳ געמיינע שטריכן בענויגייע צו דער גאַנצער נייסטער געשיכטע אין איר גאַנצן פֿאַרנעם; אין אונדזערע אַרטיקלען אין דער „נײַער ריינישער צײַטונג" האָבן מאַרקס און איך טאָמיד זיך באַנוצט מיט אים בײַם אויסטײַטשן די טאָג=טעגליכע געשעהענישן. די דאָזיקע אַרבעט אָבער איז געווידמעט דער אויספֿאָרשונג פֿון אַ לאַנגיאָריקן פּעריאָד, וואָס האָט אין זײַן אינעווייניקסטן, אורזאַכלאַכן צוזאַמענבונד געהאַט אַ קריטישע און טיפּישע באַדײַטונג פֿאַר גאַנץ אייראָפּע און דאָס האָט, פֿונם מעכאַבערס שטאַנדפּונקט, באַטײַט: דערקלערן די פּאָליטישע געשעהענישן אין סאַכהאַקל גענומען דורך עקאָנאָמישע סיבעס.

בײַם באַהאַנדלען די לויפֿנדע טאָג=געשעהענישן איז ניטאָ קיין מעגליכקײַט זיך צו דערקלײַבן ביז צו זייער לעצטער, עקאָנאָמישער סיבע. אַפֿי׳ע אין אונדזער צײַט, ניט קוקנדיק אַף דער רײַכער ספּעציעלער ליטעראַטור, איז אַפֿילע אין איינגלאַנד אוממעגליך פֿון טאָג צו טאָג נאָכצופֿאָרשן אַלע ענדערונגען אין די פּראָדוקציאָנס-אויפֿאַנים, דעם גאַנצן גאַנג פֿון דער אינדוסטריע און האַנדל אַפֿן וועלט=מאַרק, אַזוי אַז אין יעטווידער מאָמענט זאָל פֿאַר אונדז אויפֿשטיין אַן איינהײַטליך בילד פֿון די קאָמפּליצירטע, איינער מיטן אַנדערן איבערגעפֿלאָכטענע און אייביק זיך ענדערנדיקע פֿאַקטאָרן. דערצו נאָך ווירקן געוויינטלאַך די הויפּט-פֿאַקטאָרן פֿונם עקאָנאָמישן לעבן אַ לאַנגע צײַט איז דער שטיל, איידער זיי רײַסן זיך מיט אַ פּלוצלינגער קראַפֿט אַרויס אין דרויסן. די צײַט=גענאָסן זײַנען קיינמאָל ניט אימשטאַנד מיט אַמאָל קלאָר צו פֿאַרשטיין די עקאָנאָמישע געשיכטע פֿונם געגעבענעם פּעריאָד; מעגליך ווערט עס ערשט דערנאָך, ווען עס ווערט שוין צוזאַמענגעקליבן און דערלערנט דער נויטיקער מאַטעריאַל. אַ נויטיקער הילפֿסמיטל דערצו איז די סטאַטיסטיק, און זי פֿאַרשפּעטיקט דאָך שטענדיק. בײַם באַשרײַבן די לויפֿנדע געשיכטע קומט אָפֿטמאָל אויס צו רעכענען אָט דעם וויכטיקסטן פֿאַקטאָר פֿאַר אַ באַשטענדיקן, צו רעכענען די עקאָנאָמישע לאַגע, וואָס איז געווען בײַם אָנהויב פֿונם געגעבענעם פּעריאָד, פֿאַר אומפֿאַרענדערליך אין מעשאַך פֿונם גאַנצן פּעריאָד, אָדער נעמען אין באַטראַכט בלויז די עקאָנאָמישע ענדערונגען, וועלכע פֿליסן אַרויס פֿון קלאָר=באַוואוסטע געשעהענישן און ליגן אָפֿן אַף דער פּלאַך. אַ דאַנק דעם אַלעמען קומט דעם מאַטעריאַליסטישן מעטאָד אָפֿטמאָל אויס זיך צו באַגרע=

ניצן דערמיט, וואָס ער פירט אונטער די פּאָליטישע קאָנפליקטן אונטערן אינטערעסן-קאַמף צווישן די געגעבענע, דורך דער עקאָנאָמישער אַנטוויקלונג שוין צום לעבן ארויסגערופענע, געזעלשאַפטליכע קלאַסן אָדער פראַקציעס פון די דאָזיקע קלאַסן, און מיט דער „כאַראַקטעריסטיק פון איינצלנע פּאַרטייען, אַלס מער אָדער ווייניקער ריכטיקע פּאָליטישע אויסדריקערס פון די דאָזיקע קלאַסן און פראַקציעס.

פאַרשטייט זיך, אַז אָט די אומפאַרמיידליכע איגנאָרירן פון די ענדערונגען אין דער עקאָנאָמישער לאַגע, וועלכע קומען איינצייטיק פאָר, מוז ווערן אַ מאָקער פון טאָעסן. אַ פליסיגע באַשרייבונג פון דער טאָג-געשיכטע אַנטהאַלט אין זיך אָבער אומפאַרמיידליך, ווי אַלע אירע טנאָאים, קוואַלן פון טאָעסן; דאָך האַלט עס קיינעם ניט אָפּ פון צו שרייבן די טאָג-געשיכטע.

ווען מאַרקס האָט פאָרגענומען די דאָזיקע אַרבעט, איז דער אָנגעוויזענער מאָקער פון טאָעסן געווען נאָך אומפאַרמיידליכער. אין דער רעוואָלוציאָנערער צייט פון 1848—49 יאָר, איז שוין אַבסאָליוט נישט געוואָרן קיין שום מעגליכקייט נאָכצושפּירן נאָך די איינצייטיק פאָרקומענדיקע עקאָנאָמישע ענדערונגען, און נאָך מער באַקומען פאַר אַ פאָרשטעלונג וועגן זייער אַלגעמיינער טענדענץ. דאָס זעלביקע איז אויך שייך צו די ערשטע גאָלעס-כאָדאָשים אין לאָנדאָן, אין האַרבסט און ווינטער 1849—50 יאָר. און מאַרקס האָט זיין אַרבעט אָנגעהויבן גראָד אין דער צייט. דאָך, נישט קוקנדיק אויף די נישט-גינציקע אומשטאַנדן, האָט מאַרקס, אַ דאַנק זיין גענויער באַקאַנטשאַפט מיטן עקאָנאָמישן מאַצעוו פון פראַנקרייך ביז דער פעוורואַר׳ער רעוואָלוציע און מיט איר פּאָליטישער געשיכטע נאָך דער רעוואָלוציע, באַשריבן די געשעענישן פון יענער צייט מיט אַזאַ פאַרשטאַנד פאַר זייער אינערליכן צוזאַמענבונד, וועלכן מיר געפינען נישט בא קיין איינעם אַפילו פון די לעצטע לויט דער צייט שרייבערס, און וועלכער האָט גלענצענדיק אויסגעהאַלטן אַ דאָפּלטע רעוויזיע, וואָס מאַרקס אַליין האָט דערנאָך דורכגעמאַכט.

פון פרילינג 1850 יאָר אָן האָט מאַרקס ווידער באַקומען די מעגליכקייט זיך צו פאַרנעמען מיט עקאָנאָמישע אויספאָרשונגען; ער האָט זיך גענומען שטודירן די עקאָנאָמישע געשיכטע פון די לעצטע צען יאָר—דאָס איז געווען די ערשטע רעוויזיע פון דער פאָרגעלייגטער אַרבעט. די פאַקטן האָבן פולקאָם באַשטעטיקט די האַלב-אַפּריאָרישע אויספירן, וועלכע ער האָט פריער געמאַכט פונם נישט גענוגנדיקן מאַטעריאַל. די אויספירן זיינען געווען פאָלגנדע: די גרונט-סיבע פון דער פעוורואַר׳ער און מאַרט-רעוואָלוציעס איז געווען דער קריזיס אינם וועלט-האַנדל, וואָס האָט זיך אָנגעהויבן אין 1847 יאָר; פונעם מיטן פון 1848 יאָר הויבט זיך ביסלאַכווייז אָן אַן אויפבליהונגס-פעריאָד פון דער אינדוסטריע און אין 1849 און 1850 יאָרן דערגרייכט ער ביז צו זיין העכסטע מאַדרייגע, און דאָס האָט געדינט פאַר אַ באַזע פאַר דער אויפסנייִ באַפעסטיקטער אייראָפּייאישער רעאַקציע: דאָס האָט געהאַט אַ באַשליסנדע באַטייטונג. אין די ערשטע דריי אַרטיקלען (וואָס זיינען דערשינען אינם יאַנוואַר, פעוורואַלער און מאַרט-נומערן פון דער „נייער ריינישער צייטונג"

פאליטיש=עקאנאמישע איבערזיכט, האמבורג 1850 יאר,) באמערקט זיך נאך די דערווארטונג פון א נײַעם און שנעלן אויפשוואונג פון דער רעוואלוציאנערער ענערגיע; אבער אין דער פאליטישער איבערזיכט אינם לעצטן טאפלטן נומער (מאי=אקטיאבער 1850 יאר), וואס איז געשריבן געווארן דורך מארקסן און מיר, זאגן מיר זיך איינמאל פאר אלע מאל אפ פון די דאזיקע אילוזיעס: „א נײַע רעוואלוציע קאן קומען ערשט נאך א נײַעם קריזיס, אבער זי איז פונקט אזוי אומפארמיידליך, ווי דער דאזיקער קריזיס“. דאס איז געווען די איינציקע וויכטיקסטע אויסבעסערונג, וואס איז נויטיק געווען אין מארקס ארבעט. אין דער דערקלערונג פון די געשעענישן וואס איז געגעבן געווארן אין די ערשטע דרײַ ארטיקלען, אין דעם סיבעס-צוזאמענבונד, וואס איז אין זיי פעסטגעשטעלט געווארן, איז נישט אויסגעקומען צו מאכן אבסאלוט קיינע ענדערונגען, ווי עס באווײַזט דאס ארײַנשטעלן אין דעם דאזיקן איבערזיכט דעם העמשאך פון דער דערציילונג פון 10 מארט ביזן הארבסט פון 1850 יאר. דעריבער האב איך דעם דאזיקן העמשאך אײַנגעשלאסן אלס פערטן ארטיקל אין דער דאזיקער נײַער אויפלאגע.

די צווייטע רעוויזיע איז געווען נאך א שטרייגערע. נאך דער מלוכע=איבערקערעניש פון 2=טן דעקאבער 1851 יאר האט מארקס ווידער באארבעט די געשיכטע פון פראנקרײַך פון פעווראל 1848 יאר אן ביז דער דאזיקער געשעעניש, וואס פארשליסט אף א צײַט דעם רעוואלוציאנערן פעריאד („דער 18 ברומער פון לואי באנאפארט“). אין דער דאזיקער בראשור באטראכט מארקס ווידער, האגאם ווייניקער אויספירליך, דעם פעריאד, וועלכער איז באשריבן אין דער פארגעלייגטער ארבעט. נישט קוקנדיק דערויף, וואס אט די צווייטע ארבעט האט מארקס געשריבן אין א יאר ארום נאך דער ערשטער, נישט קוקנדיק דערויף, וואס פאר דער צײַט איז פארגעקומען א באשליסנדע געשעעניש, וואס באשײַנט מיט א נײַער ליכט די פארגאנגענע צײַט, איז דעם מעכאבער דאך אויסגעקומען צו ענדערן בלויז זייער ווייניק אין פארגלײַך מיט דער פריהערדיקער ארבעט.

דאס דאזיקע ווערק איז באזונדערס וויכטיק אויך דערמיט, וואס אין אים ווערט צום ערשטן מאל קורץ און בוילעט פארמולירט די פאדערונג פון עקאנאמישער איבערבויאונג, וועלכע פאראייניקט די ארבעטער=פארטייען פון אלע לענדער: די פארגעזעלשאפטליכונג (סאציאליזאציע) פון די פראדוקציאנס=מיטלען. אינם צווייטן קאפיטל זאגט דער מעכאבער וועגן דעם „רעכט אף ארבעט“, אט דער „ערשטער, אומבאהאלפענער פארמול פון די רעוואלוציאנערע פאדערונגען פונם פראלעטאריאט“: „דער פויעל-יוצע פונם רעכט אף ארבעט איז אבער די מאכט איבערן קאפיטאל, און מאכט איבערן קאפיטאל באטײַט עקספראפריאירן די פראדוקציאנס-מיטלען, אונטערווארפן זיי דעם פאראייניקטן ארבעטער-קלאס; דאס הייסט, אלזא, פארניכטן די לוין-ארבעט און דעם קאפיטאל אין זייערע קעגנזײַטיקע באציהונגען“. דא ווערט אלזא,—צום ערשטן מאל,—פארמולירט די גרונט=האנאכע, וועלכע שיידט שארף אפ דעם מאדערנעם, ארבעטער=סאציאליזם ווי—פונם פעאדאלישן, בורזשואזן, קליינבירגערליכן א. א. וו.

סאציאליזם אין אלע פארשייד׳ענע זייערע פארמען, אזוי אויך פון דער אומקלא־רער פאדערונג פון פארגעזעלשאפטליכן דעם פארמעגן מיצאד דעם אוטאפישן און סטיכייאישן ארבעטער־קאמוניזם. שפעטער האט מארקס פארברייטערט די דאזיקע פארמול, אריינשטעלנדיק אין איר אויך די צוּאייגענוגג פון די אויסטויש־מיטלען; אבער די דאזיקע פאדערונג, וואס פליסט אגעוו נאטירליך ארויס פונם קאמוניסטישן מאניפעסט, איז בלויז א צוגאב צו דער הויפט־האנאכע. אין איינגלאנד האבן זיך נישט לאנג געפונען כאכאמים, וועלכע האבן דערצו נאך צוגעגעבן די פארגעזעלשאפטליכונג (סאציאליזאציע) פון די „פארטיילונגס־מיטלען״. עס איז א סאפעק, צי די דאזיקע הערן וועלן אימשטאנד זיין צו זאגן, וואס אייגנטליך פארשטייען זיי אונטערן נאמען—עקאנאמישע פארטיי־לונגס־מיטלען—אזוינס, וואס זאל זיך אונטערשיידן פון די פראדוקציאנס־און אויסטויש־מיטלען; דאס קאנען עפשער זיין בלויז פאליטישע פארטיילונגס־מיטלען: צינזן, שטיצע פאר ארעמע לייט, אריינשליסנדיק אהער אויך די געשאנקען פאר סאקסענוואלדן (ביסמארקן) און אנדערע געשאנקען. אבער, ערשטנס, געהערן אט די אלע פארטיילונגס־מיטלען שוין איצט אויך דער גאנצער געזעלשאפט דער מלוכע אדער געמיינדע, און, צווייטנס, ווילן מיר טאקע, אז זיי זאלן פארניכטעט ווערן.

*
* *

ווען עס האט אויסגעבראכן די פעווראלער רעוואלוציע, האבן זיך אלע אונדזערע פארשטעלונגען וועגן די באדינגונגען און דעם גאנג פון רעוואלוצי־אנערע באוועגונגען באזירט אף דער פריהערדיקער היסטארישער דערפארונג, באזונדערס אף דער דערפארונג פון פראנקרייך. פון 1789 יאר אן איז דאך פראנקרייך געווען די טאן־געבערין פון דער גאנצער אייראפייאישער געשיכטע, און איצט האט דער סיגנאל צו דער רעוואלוציאנערער איבערקערעניש ווידער געשטאמט פון פראנקרייך. דעריבער זיינען אונדזערע פארשטעלונגען וועגן דער „סאציאלער״ רעוואלוציע, וואס איז דערקלערט געווארן אין פאריז אין פעווראל 1848 יאר, דער רעוואלוציע פון פראלעטאריאט, שטארק באפארבט געווארן דורך די ערינערונגען וועגן די רעוואלוציעס פון 1789—1830 יארן, וואס האבן געדינט פאר מוסטערן. דאס איז זע׳בסטפארשטענדליך, און דאס איז געווען אומפארמיידליך. ווען אבער גלייך נאך פאריזש איז אויפגעשטאנען ווין, מילאן און בערלין, ווען גאנץ אייראפע ביז צו דער רוסישער גרעניץ, איז אריינגעצויגן געווארן אינם רעוואלוציאנערן שטראם, ווען, אין יוני 1848 יאר, איז אין פאריזש פארגעקומען די ערשטע גרויסע שלאכט צווישן דער בורזשואזיע און דעם פראלעטאריאט, א שלאכט פאר דער הערשאפט, ווען איר קלאסן־ניצאכן גופא האט אזוי אויפגעטרייסלט די בורזשואזיע פון אלע לענדער, אז זי האט זיך אומעטום צוריק א ווארף געטאן אין די ארעמס פון דער נאר וואס אראפגעווארפענער מאנארכיסטישער און פעאדאלער רעאק־

ציע,—בא אזוינע אומשטאנדן האט פאר אונדז נישט געקאנט זיין קיין שום ספק, אז עס איז געקומען די צייט פונם גרויסן, אנטשיידענעם קאמף, אז דער דאזיקער קאמף וועט בילדן איין גאנצן, לאנגדויערנדיקן, שינויים-פולן רעוואלוציאנערן פעריאד, אבער ענדיקן קאן ער זיך בלויז דורך אן אנטשלאסענעם ניצאכן פונם פראלעטאריאט.

נאך די מאפאלעס פון 1849 יאר זיינען מיר לאכלוטן נישט מאסקים געווען מיט די אילוזיעס פון דער וואולגארער דעמאקראטיע, וועלכע האט זיך גרופירט ארום די קינפטיקע צייטווייליקע רעגירונגען in partibus. די דאזיקע דעמאקראטיע האט אויסגערעכנט אפן גיכן ניצאכן פונם „פאלק“ איבער זיינע „אונטערדריקערס“, וואס האט איינמאל פאר אלע מאל געדארפט באשליסן די זאך; מיר אבער האבן געמיינט, אז נאכן באזייטיקן די „אונטערדריקערס“, וועט אויפפלאמען א לאנגער קאמף צווישן די פארשיידענע עלעמענטן, וואס ליגן באהאלטן אינעם „פאלק“ גופע. די וואולגארע דעמאקראטיע האט דערווארט נישט היינט-מארגן א נייעם אויפרייס; מיר האבן שוין אין הארבסט פון 1850 יאר דערקלערט, אז, לעכאל האפאכעס, די ע ר ש ט ע טייל פונם רעוואלוציאנערן פעריאד איז פארענדיקט, און אז עס איז נישטא אף וואס צו האפן, ביז עס וועט נישט אנקומען קיין נייער עקאנאמישער וועלט-קריזיס. אונדז האבן דערפאר אריינגעווארפן אין כיירעם, ווי פאררעטערס פון דער רעוואלוציע, די זעלביקע לייט, וועלכע האבן דערנאך, קימאט אלע אן אויסנאם, שאלעם געמאכט מיט ביסמארקן,— אף וויפל ביסמארק האט איינגעפונען, אז זיי זיינען עס ווערט.

אבער די געשיכטע האט אויך אונדז אפגענארט, און אונדזער דעמאלסדיקער קוק האט זיך ארויסגעוויזן פאר אן אילוזיע. די געשיכטע איז אוועק נאך ווייטער. זי האט נישט נאר ארויסבאוויזן אונדזער דעמאלסדיקן טאעס, נאר זי האט אויך אינגאנצן אומגעענדערט די באדינגונגען, בא וועלכע דעם פראלעטאריאט קומט אויס צו קעמפן. די קאמף-פארמען, וועלכע האבן זיך פראקטיקירט אין 1848 יאר, זיינען איצט אין אלע הינזיכטן פארעלטערט געווארן. אף דעם דאזיקן פונקט לוינט זיך אפצושטעלן געניער.

אלע רעוואלוציעס זיינען ביז אהער באשטאנען דערין, וואס איין קלאס האט געמוזט אפטרעטן די הערשאפט א צווייטן; דערביי האט דער הערשנדיקער קלאס געבילדעט אן אומבאטייטנדיקע מינדערהייט, אין פארגלייך מיט דער פאלקס-מאסע, וואס איז אים אונטערגעווארפן געווען. אזוי איז אראפגעווארפן געווארן איין רעגירנדע מינדערהייט, און אף איר ארט האט אן אנדער מינדערהייט פארכאפט דעם רודער פון דער מאכט, און האט אומגעענדערט די מלוכע-איינריכטונגען לויט אירע אינטערעסן. די עקאנאמישע אנטוויקלונג האט יעדעס מאל פייהיק געמאכט צום הערשן און גערופן דערצו א נייע מינדערהייט, און גראד דערפאר,—און נאר דערפאר—האט די רעגירטע מערהייט אדער אנטייל גענומען אין דער רעוואלוציע צום גונסטן פון דער דאזיקער מינדערהייט, אדער אלנפאלס, רוהיק זיך איר אונטערגעווארפן. אויב מע זאל לאזן אן א זייט דעם קאנקרעטן אינהאלט פון די אלע רעוואלוציעס, וועט זייער-

א געמיינע פארם בלייבן דאס, וואס זיי אלע זיינען געווען רעוואלוציעס פון א מינדערהייט. אפילו דעמאלסט, ווען אין זיי האט אנטייל גענומען די מערהייט, איז דאס פארגעקומען באוואוסטזיניק אדער אומבאוואוסטזיניק—בלויז אין די אינטערעסן פון דער אדער יענער מינדערהייט, דערביי האט דער דאזיקער אנטייל פון דער מערהייט, אדער אפילו בלויז איר פאסיוויקייט, קלוימערשט געמאכט די מינדערהייט פאר דער פארשטייערן פונם גאנצן פאלק.

נאכן ערשטן גרויסן ערפאלג פלעגט צווישן דער זיגרייכער מינדערהייט געוויינלעך פארקומען א שפאלטונג: איין טייל האט זיך באנוגנט מיט דעם, וואס איז דערגרייכט געווארן, און דער אנדערער האט געוואלט גיין ווייטער, האט געשטעלט נייע פאדערונגען, וועלכע זיינען לעכאל האפאכעס טיילווייס צוגעפאסט געווען צו די ווירקליכע אדער אילוזארע אינטערעסן פון דער פאלקס-מאסע. אין איינצלנע פאלן פלעגן אט די דאזיקע ראדיקאלע פאדערונגען פארווירקליכט ווערן אין דער עמעסן, אפטמאל אבער בלויז אויף א קורצער צייט; די מעסיקע פארטיי פלעגט ווידער נעמען די איבערהאנט, די פרוכטן פון די לעצטע ניצחונעס פלעגן פארניכטעט ווערן אינגאנצן אדער טיילווייס. די באזיגטע האבן דעמאלס געשריגן וועגן פארראט, אדער באשולדיקט אין זייער מאפאלע צופעליקייטן. אין דער עמעסן אבער איז די זאך מערסטנטיילס געווען אזוי: די רעזולטאטן פונם ערשטן ניצחון פלעגן פארטעסטיקט ווערן ערשט דורכן צווייטן ניצחון, דעם ניצחון פון דער ראדיקאלער פארטיי, און נאך דעם פלעגן די ראדיקאלן און זייערע ניצחונעס ווידער פארשוואונדן ווערן פון דער סצענע.

די דאזיקע שטריכן באמערקן זיך אין אלע רעוואלוציעס פון דער נייער צייט, אנהויבנדיק פון דער גרויסער איינגלישער רעוואלוציע פון 17-טן יאָרהונדערט, און זיי האבן אויסגעזען צו זיין אייגנ פארבונדן מיט יעדווידער רעוואלוציאנערן קאמף. עס האט אויסגעזען, אז מע קען זיי באנוצן אויך בעווייגע צום באפרייאונגס-קאמף פונם פראלעטאריאט. נאך מער, ווייל אין 1848 יאר האט מען אויף די פינגער געקאנט איבערציילן די מענטשן, וועלכע האבן כאטש וויפל ניט איז פארשטאנען, בא וועלכע באדינגונגען עס קאן פארקומען די באפרייאונג פונם פראלעטאריאט. אפילו אין פאריז, און שוין נאכן ניצחון האט די ארבעטער-מאסע ניט געהאט פאר זיך קיין שום באשטימטן פלאן פון מייסים. און דאך האט די באוועגונג עקזיסטירט, אינסטינקטיוו, אליין פון זיך, ניט צו דערשטיקן. אט די לאגע האט געצוואונגען צו גלויבן אינם אומפארמיידליכן ניצחון פון דער רעוואלוציע, וואס האגאם זי וועט פארקומען אונטער דער אנפירונג פון דער מינדערהייט, וועט זי דאך זיין אין די ווירקליכסטע אינטערעסן פון דער מערהייט. אויב אין אלע מער אדער ווייניקער לאנגדויערנדיקע רעוואלוציאנערע פעריאדן האבן זיך די ברייטע פאלקס-מאסן אזוי לייכט אונטערגעגעבן בלויז די פארפירעשע האוטאכעס פון דער פארטגעשטריטענער מינדערהייט, טא פארוואס זאלן זיי זיין ווייניקער צוטריטלעך פאר אידייען, וועלכע זיינען די פינקטליכסטע אפשפיגלונג פון זייער עקאנאמישע לאגע, וועלכע זיינען בלויז דער קלארער, באוואוסטזיניקער אויסדרוק

פון זייערע אייגענע, נאָך נישט באגריפענע, נאָר בלויז אומקלאר דערפילטע באַדערפענישן? עמעס, אַט די רעוואָלוציאָנערע שטימונג פון די מאסן פלעגט טאמיד—און מערסטנטיילס זעער גיך—פאַרביטן ווערן דורך אַ מידקייט, אָדער אַפילע דורך אַ רעאַקציאָנערער שטימונג, ווי נאָר עס פלעגן פאַרשוואונדן ווערן די אילוזיעס און עס פלעגט קומען די אנטוישונג. דאָ גייט דאָך אָבער ניט וועגן צוזאָגן, נאר וועגן באַפרידיקן די בוטיקסטע אינטערעסן פון אַ גוואלטיקער מערהייט. עמעס, די מערהייט איז נאָך ווייט געווען פון קלאָרן באַגרייפן אירע אייגענע אינטערעסן, אָבער זייער פראַקטישע באַפרידיקונג, די בולעטע ווירקליכקייט האבן דאך זעער גיך געדארפט עפענען זיי די אויגען, אָבער ווען די בורזשואַזע רעפובליק, וואָס איז אויסגעוואַקסן פון דער „סאָציאַלער" רעוואָלוציע פון 1848=טן יאָר איז אין איר ווייטערדיקער אַנטוויקלונג—ווי דאס ווערט באַוויזן אינם דריטן אַרטיקל פון מאַרקסן—דערגאנגען דערצו, אַז אין פריילינג פון 1850 יאָר האט זיך די גאַנצע פאַקטישע מאַכט קאנצענטרירט אין די הענט פון דער גרויס=בורזשואַזיע, וואָס האט נאָך דערצו געוואלט צוריק אויפשטעלן די מאנאַרכיע; ווען—פון דער אַנדערער זייט—האָבן זיך אַלע איבעריקע געזעלשאַפטליכע קלאַסן, דאס פויערטום און דאס קליינבירגערטום, גרופירט ארום פראָלעטאריאט, אַזוי אז נאָכן אלגעמיינעם ניצאָכן האט דער באַשליסנדיקער פאקטאר געזאלט ווערן דער אנגעלערנטער און דערפארענער פראָלעטאריאט און ניט זיי,—איז דען מעגליך געווען דעמאלס צו צווייפלען, אַז די רעוואָלוציע פון דער מינדערהייט וועט פארוואנדלט ווערן אין אַ רעוואָלוציע פון דער מערהייט?

די געשיכטע האט ניט באַרעכטיקט אונדזערע דערווארטונגען און די דערווארטונגען פון אלע די, וואָס זיינען געווען מיט אונדז פון איין מיינונג. זי האט באַוויזן, אז די עקאָנאָמישע אנטוויקלונג פונם קאנטינענט איז ווייט ניט רייף געוואָרן אַף צו באַזייטיקן די קאַפיטאליסטישע פראָדוקציע. פון 1848=טן יאָר אן האט דער גאנצער קאנטינענט איבערגעלעבט אַן עקאָנאמישע רעוואלוציע: אין פראנקרייך, עסטרייך, אונגארן, פוילן האט די גרויס-אינדוסטריע ערשט פון דעמאלסט אָן ווירקליך באַקומען בירגער-רעכט, און דייטשלאנד איז געווארן אַ ריין=אינדוסטריעל לאַנד, און דאָס אַלץ איז פארגעקומען אַפן באָדן פון קאַפיטאליזם. הייסט עס, אז אין 1848-טן יאר האט נאָך דער קאַפיטאַליזם פארמאָגט אַ גרויסע פייהיקייט זיך צו אַנטוויקלען. אָבער גראד די אינדוסטריעלע רעוואלוציע האט אומעטום מיטגעהאלפן קלאר צו מאַכן די קלאַסן=פארהעלטנישן, האט באַזייטיקט אַ סאַך איבערגאַנגס=מאָדרייגעס, וואָס זיינען בירושע איבערגעגאַנגען פונם מאנופאַקטורן-פעריאָד, אין מיזראַך-אייראָפּע—נאָך פון דער צעכן-אָרדענונג, האט באַשאַפן אַן עכטע בורזשואזיע און אַן עכט, גרויס=אינדוסטריעלן פראלעטאריאט און האט זיי אַרויסגערוקט אַפן פאדערגרונט פונם געזעלשאַפטליכן לעבן. אין 1848-טן יאָר פירן די דאָזיקע קלאַסן א קאַמף אין איינגלאַנד, און אַפן קאנטינענט בלויז אין פאריזש און עפשער נאָך אין עטליכע אינדוסטריעלע צענטערן. פון דעמאלס אָן האט דער קאַמף אַרומגעכאַפט גאנץ אייראפע און האט דערגרייכט צו אַזאַ אינטענסיווקייט, וואס מע האט זיך ניט געקאנט פארשטעלן

אין 1848-טן יאר. דעמאלס האבן עקזיסטירט אַ סאך סעקטן מיט זייערע נעפּל-האפטע טוירעס און רפואס, איצט האבן אלע אנגענומען איינע, ביז דורכזיכטיקייט קלאָרע, טעאָריע פון מאַרקסן, וועלכע פארמולירט שאַרף די לעצטע צילן פון קאַמף. דעמאלס האבן מיר געהאט צו טאן מיט אומבאַהאלפענע, ניט אַנטוויקלטע מאסן, וועלכע זיינען אריבערגעגאנגען פון ענטוזיאזם צו ייאוש, וועלכע זיינען פאראייניקט געווען בלויז דורך אַ געפיל פון אַלגעמיינע ליידן, און צעווארפן געווען איבער פארשיידענע געגנטן און נאַציאנאליטעטן; איצט האבן מיר פאר זיך איין גרויסע אינטערנאַציאָנאלע אַרמיי פון סאציאליסטן, אין זי שטרעבט אָן אויפהאלט פאָרויס, מיט יעדן טאג וואַקסט איר צאל-קראַפט. עס פארפעסטיקט זיך איר אָרגאניזאַציע, איר דיסציפּלין, איר באַוואוסטזיין און זיכערקייט אינם ניצחון. אויב אַפילו אַט די מעכטיקע ארמיי פונם פּראָלעטאַריאַט האט נאך אלץ ניט דערגרייכט צו איר ציל, אויב זי איז נאך ווייט ניט אימשטאנד זיך צו דערשלאָגן מיט איין אַנטשלאָסענעם קלאפּ, נאר זי מוז דורך שווערן קאמף אָפּנעמען באַם סוינע איין פּאזיציע נאך דער אנדערער,— איז דערפון אומפארמיידליך געדרונגען, אז אין 1848-טן יאר איז אוממעגלעך געווען זיך צו דערשלאָגן צו א סאָציאלער איבערבויאונג מיט דער הילף פון פּאָשעטן פאַרכאַפּן די מאכט.

די בורזשואַזיע, צעשפּאַלטן אַף צוויי דינאסטיש-מאנארכיסטישע לאַגערן, אָבער צוזאמען דערמיט זוכנדיק רו און זיכערקייט פאַר אירע געלט-געשעפטן,—זייט באַ זייט מיט איר דער באַזיגטער, אָבער נאך אלץ פאָרכט-באַרער פּראלעטאַריאַט, אַרום וועלכן עס גרופּירן זיך אלץ מער און מער דאס קליינבירגערטום און דאס פּויערטום,—דער שטענדיק דראהענדער גוואַלט-אויפרייס, וועלכער האט דאך ניט געהאט קיין שום שאַנסן ענדגילטיק די פראגע צו לייזן; עס איז אוממעגליך געווען צוצוטראכטן א מער גינציקערע לאגע פאר דער מלוכה-איבערקערעניש פונם דריטן, פּסעוודא-דעמאָקראַטישן פּרעזידענט, לואי באַנאפּארט. מיט דער הילף פון דער אַרמיי האט ער דעם 2-טן דעקאַבער 1851-טן יאר געמאכט אַ סאָף צו אָט דער אנגעשטרייגטער לאגע און האט געגעבן אייראָפּע אַן אינערליכן שאלעם, כדי צו באַגליקן זי דערפאַר מיט א נייער ערע פון מילכאמעס. דער פּעריאָד פון רעוואָלוציעס פון אונטן איז געווען פארענדיקט; אנשטאט אים איז געקומען אַ פּעריאָד פון רעוואָלוציעס פון אויבן.

די אימפּעריאליסטישע רעאַקציע פון 1851-טן יאר איז געווען א נייער באַווייז אַף דער ניט רייפקייט פון די פּראלעטארישע שטרעבונגען פון יענער צייט. זי האט אָבער אויך געשאַפן באַדינגונגען פאר זייער ערפאלגרייכן וואוקס. דער אינוויינדיקסטער שאלעם האט מיטגעהאָלפן דעם גלענצנדיקן אויפשוואונג פון דער אינדוסטריע; די נויטווענדיקייט מיט וואָס ניט איז צו באַשעפטיקן די ארמיי און אנווענדן די רעוואלוציאנערע שטרעבינגען אַף יענער זייט פון די לאַנד-גרעניצן האט אַרויסגערופן די מילכאמעס, אין וועלכע באנאפּארט האט, צודעקנדיק זיך מיטן „נאציאנאלן-פּרינציפּ“, זיך באמיהט ארויסצורייסן פאר פראנקרייך טעריטאריאלע ערוואַבערונגען. נאכטוענדיק אים האט זיך ביסמארק

אויך גענומען פאר אַזאַ פּאליטיק פאַר פּרייסן: ער האט געמאַכט זיין מלוכע-איבערקערעניש, זיין רעוואלוציע פון אויבן אין 1866-טן יאר ניט נאר קעגן דעם דייטשישן פארבאנד און קעגן עסטרייך, נאר אויך קעגן דעם פּרייסישן פּארלאמענט, וואס איז מיט אים אריינגעטראטן אין א קאנפליקט. אייראפּע האט זיך אבער ארויסגעוויזן פאר צו קליין פאר צוויי באנאפּארטן, און די איראניע פון דער געשיכטע האט באשלאסן, אז ביסמארק זאל אראפּווארפן באנאפּארטן, און דער פּרייסישער קעניג ווילהעלם זאל שוין פאר איינס, צוזאמען מיט דער ארומגעשניטענער דייטשישער אימפּעריע, צוריק אויפשטעלן די פראנצויזישע רעפּובליק. אין אלגעמיינעם רעזולטאט אָבער, האבן זיך אין אייראפּע אלע גרויסע נאציעס, אַחוץ פּוילן, דערשלאגן צו זעלבשטענדיקייט און אינעווייניקסטער פאראייניקונג. עמעס, דאס איז פארגעקומען אין פארהעלטניס-מעסיק באשיידענע ראמען, דאך אבער אַף אזויפיל ברייט, אז דער אנטוויקלונגס-פּראצעס פונם ארבעטער-קלאס האט מער ניט באגעגנט קיין וויכטיקע שטערונגען אין די נאציאנאלע פארפּלאנטערנישן. די קאַבראנים פון דער רעוואלוציע פון 1848-טן יאר זיינען געווארן אירע צאוואע-אויספירערס; זיי האבן אויסגעפירט איר לעצטן געבאט. און צוזאמען מיט זיי האט זיך שוין פורכטבאר אויפגעהויבן דער יוירעש פון 1848-טן יאר, דער פּראלעטאריאַט, ארגאניזירט אינם אינטערנאציאנאל.

נאך דער מילכאמע פון 1870—1871-טן יארן גייט באַנאפּארט אַראפּ פון דער סצענע; ביסמארק האט אויך אויסגעפירט זיין מיסיע, און ער קאן זיך צוריק אראפּלאזן ביז צו דער ראליע פון א פּרייסישן יונקער. די פארפולקאמונג פון דעם דאזיקן פעריאד איז די פּאריזשער קאַמונע. דער פאררעטערישער פּרואוו פון טיערן אוועקצוגאנווענען בא דער פּאריזשער נאציאנאלער גווארדיע אירע הארמאטן רופט ארויס אַ זיגרייכן אויפשטאנד. דערביי האט זיך ווידער ארויסגעוויזן, אז אין פּאריזש איז איצט מעגליך נאר אַ פּראלעטארישע רעוואלוציע. די מאכט איז אליין פון זיך, אן שום קריג, אַריבער אין די הענט פונם ארבעטער-קלאַס. אָבער צוזאמען דערמיט האט דער גוירל פון דער קאמונע ווידער דערוויזן, אז עס איז נאך ניט געקומען די צייט פאר דער הערשאַפט פונם אַרבעטער-קלאַס; ניט קוקנדיק אַף די צוואנציק יאר, וואס זיינען פארגאנגען נאך דעם פעריאד, מיט וועלכן מיר פארנעמען זיך דא, איז פראַנקרייך ניט געקומען צו הילף דעם אויפגעשטאַנענעם פּאריזש, זי איז געבליבן אַ צושויערן דערפון, ווי פּאריזש איז אויסגעגאנגען מיט בלוט אונטער מאקמאגאַנס קוילן; פון דער צווייטער זייט האט די קאמונע געפּאטערט אירע קויכעס אינם נוצלאזן סיכסוך צווישן די צוויי פּאַרטייען, וואס האבן זי צעשפּאלטן: די בלאַנקיסטן (די מערהייט) און די פּרודאניסטן (די מינדערהייט), וועלכע האבן ביידע ניט געוואוסט, וואס צו טאן. דער אומזיסטער ניצאכן פון 1871-טן יאר האט זיך ארויסגעוויזן פאר פונקט אזוי פרוכטלאז, ווי דאס פארכאַפּן די מאכט אין 1848-טן יאר.

אינדזערע סאנים זיינען זיכער געווען, אז צוזאַמען מיט דער פּאריזשער קאמונע איז באגראבן געווארן אויך דער קעמפנדיקער פּראלעטאריאַט. זיי

האבן זיך טויע געווען. גוּאַד פון דער קאמונע און פון דער פראנצויזיש= פרייסישער מילכאמע הויבט זיך אן דער פעריאָד פון זײַן שטארקסטן וואוקס. דאס אײַנפירן אַלגעמיינע מיליטער=פליכט, וואס האט פארכאַפּט די גאנצע באַפעלקערונג, וואס איז פייהיק צו טראגן געווער, און וואס האט דערפירט די גרויס פון די אַרמייען ביז צו מיליאנען, דאס נײַע געווער, נײַע קוילן און אויפרײַס=מאטעריאַלן, וואס באַזיצן א קראַפט, ביז דאַן א אומדערהערטע,—דאס אַלץ האט ארײַנגעבראַכט אַ גרונט=איבערקערעניש אינם גאַנצן קריגס-איניען. די דאזיקע איבערקערעניש האט מיט אַמאל געמאַכט אַ סאף צו די באָנאַפּאַר= טיסטישע מילכאָמעס און האט פארזיכערט די פרידליכע אנטוויקלונג פון דער אינדוסטריע, ווײַל איצט איז מעגליך געווארן נאר אַן אַלגעמיינע וועלט-מיל= כאמע מיט איר אומדערהערטער גרויזאַמקײַט און גאנץ אומפאַראויסגעזעהענעם אויסגאַנג. פון דער צווייטער זײַט, האט זי דערפירט ביז צו שרעקליכער הויך די שטײַערן, אַ דאנק דעם, וואס די קריגס-הויצאָעס וואַקסן אין אַ געאָמעטרישער פראגרעסיע, און האט אַף אַזאַ אויפן געשטויסן די אַרעמסטע קלאַסן פון דער באַפעלקערונג אין די אַרעמס פונם סאציאַליזם. די פאראייניקונג פון עלזאַס און לאטאַרינגען צו דײַטשלאַנד, אָט די נאָענטסטע סיבע פון דער ווילדער קאנקורענץ אין די קריגס=הויצאָעס, האט געקאנט פונאנדערצינדן די שאווי- ניסטישע לײַדנשאַפטן פון דער דײַטשער און פראַנצויזישער בורזשואַזיע, אָבער די אַרבעטער פון ביידע לענדער האט זי גאָר פארבונדן מיט אַ נײַעם בונד. דער יארצײַט פון דער פאַריזשער קאמונע איז געווארן דער ערשטער אינטער- נאַציאָנאַלער יאָנטעוו פונם פּראָלעטאַריאַט.

ווי מאַרקס האָט פאראויסגעזאָגט, האָבן די יאָרן 1870—1871 און די מאַפּאָלע פון דער קאָמונע אַף אַ צײַט אַריבערגעטראָגן דעם שווערפּונקט פון דער אייראָפּייאישער אַרבעטער=באַוועגונג פון פראַנקרײַך קיין דײַטשלאַנד. פראַנקרײַך האָט, פארשטייט זיך, געדאַרפט האָבן גאַנצע יאָרן קדיי אויפצולעבן פון דער בלוט=פאַרגיסונג אין מאַי 1871 יאָר. אין דײַטשלאַנד, מיט איר וואָס ווײַטער, אַלץ שנעלערן וואוקס פון דער אינדוסטריע,—וואָס איז דערצו נאָך קינסטליך פארשטאַרקט געוואָרן דורכן איבערפליסיקן רעגן פון פראַנצויזישע מיליאַרדן,—האָט זיך די סאָציאַל-דעמאָקראַטיע אַנטוויקלט נאָך שנעלער און פעסטער. די דײַטשישע אַרבעטער האָבן זעער גוט אויסגענוצט דאָס אַלגעמיינע וואַלרעכט, וואָס איז אײַנגעפירט געוואָרן אין 1866 יאָר, און אַ דאַנק דעם טרעט דער וואונדערבארער וואוקס פון דער סאָציאַל=דעמאָקראַטישער פאַרטיי אַרויס אין אומבאַשרײַבאַרע ציפערן, וואָס רײַסן אַלעמען אויף די אויגן. אין 1871 יאָר—102.000 סאָציאַל=דעמאָקראַטישע שטימען, אין 1874 יאָר—352.000, אין 1877 יאָר—493.000. דער געזעץ קעגן די סאָציאַליסטן איז געווען אַ מין אָפיציעלע אַנערקענונג פון אונדזערע ערפאָלגן. אַף אַ צײַט איז די פאַרטיי גע- ווען צעבראָכן, די צאָל שטימען איז געפאַלן אין 1881 יאָר ביז 312.000; אָבער זי האָט גיך באַהערשט די שטערונג, און אונטערן דרוק פון די אויס- נאַם=געזעצן, אָן אַ פרעסע, אָן אַן אויסערליכער אָרגאַניזאַציע, אָן רעכט פון פאַרזאַמלונגען און פאַראיינען, האָט זיך אָנגעהויבן דער פעריאָד פון איר באַ=

זונדערס שנעלן וואוקס: אין 1884 יאָר—550.000 שטימען, אין 1887 יאָר—763.000, אין 1890 יאָר—1.427.000. דאָ האָבן זיך אַראָפּגעלאָזן די הענט פון דער מלוכה. דער געזעץ קעגן די סאָציאַליסטן איז אָפּגעשאַפט געוואָרן, די צאָל סאָציאַליסטישע שטימען איז אין 1893 יאָר דערגאַנגען ביז 1.787.000—העכער אַ פערטל פון אַלע אָפּגעגעבענע שטימען. די רעגירונג און די הערשענדיקע קלאַסן האָבן אויסגעשעפּט אַלע זייערע מיטלען—אומזיסט, אָן ציל, אָן ערפאָלג.

די דייַטשישע אַרבעטער האָבן געשאַפן די שטאַרקסטע, די דיסציפּלי-נירטסטע, מיט דער גרעסטער שנעלקייַט וואַקסנדיקע סאָציאַליסטישע פּאַרטיי. זיי האָבן באַוויזן, וואָס מען קאָן אויפטאָן מיט דער הילף פון אַלגעמיינעם וואַלרעכט, און דערמיט האָבן זיי געגעבן די כאַווירים אין אַלע לענדער אַ נייַע געווער אין קאמף, איינס פון די שטאַרקסטע.

דאָס אַלגעמיינע וואַלרעכט האָט שוין לאַנג עקזיסטירט אין פראַנקרייַך, אָבער דאָרט איז עס קאָמפּראָמעטירט געווען דורך די מיסברויכונגען פון דער באָנאַפּאַרטיסטישער רעגירונג. נאָך דער קאָמונע איז אין פראַנקרייַך נישט געווען קיין אַרבעטער-פּאַרטיי, וואָס זאָל זיך מיט אים קאָנען באַנוצן. אין שפּאַניען האָט, זינט דאָרט איז אייַנגעפירט געוואָרן אַ רעפּובליק, אויך עקזי-סטירט אַ׳געמיינע וואַלרעכט, אָבער די ערנסטע אָפּאָזיציאָנעלע פּאַרטייען האָבן זיך דאָרט געוויינער אָפּגעהאַלטן פון אָנטייל צו נעמען אין די וואַלן,—דאָס איז געווען זייערער אַן אַלטער קלאַל. אין דער שווייץ האָבן די רעזולטאַטן פון די וואַלן אָפן גרונט פון אַלגעמיינעם וואַלרעכט ווינציקער פון אַלץ געקאָנט ווירקן אויפמונטערנדיק אַף דער אַרבעטער-פּאַרטיי. אין די ראָמאַנישע לענדער זייַנען די רעוואָלוציאָנערע אַרבעטער געוואוינט געווען צו זען אינם וואַל-רעכט אַ שפּיצל, וואָס איז אייַנגעאָרדנט דורך דער רעגירונג אַף אָפּצונאַרן דאָס פאָלק. אין דייַטשלאַנד איז געווען אַנדערש. שוין דער קאָמוניסטישער מאַניפעסט האָט פּראָקלאַמירט די ערשטע באַגרעבערונג פונם אַלגעמיינעם וואַלרעכט דורך דער דעמאָקראַטיע פאַר איינער פון די ערשטע וויכטיקסטע אויפגאַבן פונם קעמפנדיקן פּראָלעטאַריאַט; לאַסאַל האָט ווידער אַרויסגעשטעלט די דאָזיקע פאָדערונג. און אַז, ווען ביסמאַרק איז געצוואונגן געווען אייַנצופירן אַלגע-מיינע וואַלרעכט, זעענדיק דערין דעם איינציקן מיטל צו פאַראינטערעסירן די פאָלקסמאַסן אין זייַנע פּלענער, האָבן זיך אונדזערע אַרבעטער גלייַך ערנסט באַצויגן צו דעם דאָזיקן רעכט און געשיקט אַווגוסט בעבעלן אינם ערשטן גרינדונגס-רייכסטאַג. פון דעמאָלסט אָן האָבן זיי זיך באַנוצט מיט דעם רעכט אַזוי, אַז עס האָט זיי געבראַכט הונדערט מאָל גרעסערע פּרוכטן, און זייער טעטיקייַט האָט געקאָנט דינען אַלס אַ מוסטער פאַר די אַרבעטער פון אַלע לענדער. לויטן אויסדרוק פון דער פּראָגראַם פון די פראַנצויזישע מאַרקסיסטן, האָבן זיי „דאָס וואַלרעכט פון אַ מיטל אַף אָפּצונאַרן די מאַסע, ווי דאָס איז געווען ביז איצט, פאַרוואַנדלט אין אַ באַפרייַאונגס-געווער". ווען אַפילע דאָס אַלגעמיינע וואַלרעכט וואָלט אונדז קיין זאַך מער נישט געגעבן, נאָר די מעג-ליכקייַט יעדע דריי יאָר צו מאַכן דעם כעשבן פון אונדזערע קויכעס; אכוץ

דעם אויסגעצייכנטן מיטל פון פּראָפּאגאנדע, ווי עס איז די רעגולערע קאָנסטא-
טירונג פונם אומערווארטעטן שנעלן וואוקס פון אונדזערע שטימען, וואָס פלאנצט
איַין אין די אַרבעטער אַלץ מער זיכערקייַט אין אונדזער ניצאָכן און אין אונ-
דזערע סאָנים אַלץ מער שרעק; אויסער זיי געגויע יעדיעס וועגן אונדזער אייגענער
קראפט און וועגן דער קראפט פון די פייַנטליכע פארטייען, יעדיעס, וועלכע
דינען אלס דער בעסטער מאסשטאב אף צו רעגולירן אונדזערע מייַסים, אף
צו פארהיטן פון איבעריקער פּאכדאָנעס אָדער פריצייַטיקער דרייסטקייַט—אויב
דאָס אַלץ וואָלט געווען דער איינציקער נוצן, וועלכן עס ברייַנגט אונדז דאָס
וואלרעכט, וואָלט עס דעמאָלסט שוין אויך געווען זייער און זייער א סאך.
אָבער עס גיט אונדז א סאך מער. די וואל-אגיטאציע גיט די בעסטע מעגליכ-
קייַט צו קומען אין בארירונג מיט די שיכטן פון דער פאלקס-מאסע, וועלכע
זייַנען אונדז נאָך פרעמד: זי רופט אלע פארטייען צו א פאָלקס-געריכט, אף
וועלכן מיר זייַנען די באשולדיקער, און זי צווינגט זיי זיך צו פארטיידיקן
פאר אונדז; דערצו נאָך האָט זי אונדז געעפנט דעם צוטריט צו דער פארלא-
מענט-טריבונע, און פון דער טריבונע קאנען מיר זיך ווענדן צו אונדזערע
קעגנער און צו דער מאסע מיט א סאך א גרעסערן אויטאָריטעט און א סאך
א גרעסערער פרייַהייַט, ווי אין דער פרעסע און אף פארזאמלונגען. וואָס פאר
א נוצן האָט געבראכט דער רעגירונג און דער בורזשואזיע דער געזעץ קעגן
די סאָציאליסטן, ווען די וואל-אגיטאציע און די רעדעס פון אונדזערע דעפּוטאטן
אין רייכסטאג האָבן טאָמיד פאראליזירט זייַן ווירקונג?

אָבער דאָס דאָזיקע ערפאָלגרייַכע באנוצן זיך מיטן אלגעמיינעם וואל-
רעכט האָט ארויסגערופן צום לעבן א גאנץ נייַע פאָרם פון קאמף פונם פּראָ-
לעטאריאט, וועלכע האָט איינגיכן באקומען איר ווייַטערדיקע אנטוויקלונג. עס
האָט זיך ארויסגעוויזן, אז די מלוכע-איַינריכטונגען, אין וועלכע עס איז אָר-
גאניזירט די הערשאפט פון דער בורזשואזיע, קאָנען געבן דעם ארבעטער-
קלאס א נייַ געווער קעגן זיי אליין. אונדזער פארטיי האָט אנטייל גענומען אין
די וואלן אין די לאנדטאגן, שטאָט-פארוואלטונגען, אינדוסטריעלע געריכטן,
אויסקעמפנדיק בא דער בורזשואזיע יעדע פּאָזיציע אומעטום, וואו עס האט
נאָר געשטימט א גענוגנדע טייל פונם פּראָלעטאריאט. אלס רעזולטאט האט
דער לעגאלער קאמף פון דער ארבעטער-פארטיי אָנגעהויבן ארויסרופן בא
דער רעגירונג מער שרעק, ווי דער אומלעגאלער; אירע וואל-ערפאָלגן זייַנען
געוואָרן פאר איר שרעקליכער, ווי אן אויפשטאנד.

די מייַסע איז, וואָס אפן געביט פון אויפשטאנד האָבן זיך די קאמף-
באדינגונגען אין טאָך געענדערט. דער אויפשטאנד פון אלטן מין, דער גאסן-
קאמף מיט באריקאדן, וועלכער האט ביזן 1848 יאר אומעטום באשלאסן דעם
אויסגאנג פון דער רעוואלוציע, איז איצט אין א באטייַטנדיקער מאס פאר-
עלטערט געוואָרן.

לאמיר זיך נישט שאפן קיין אילוזיעס: א ניצאכן פון אינסורגענטן אי-
בער מיליטער אינם גאסן-קאמף, א ניצאכן, וואס זאל אפגעהאלטן ווערן מיט
דער קראפט פון געווער, ווי אין א מילכאמע צווישן צוויי ארמייען, איז זעער

א זעלטענע זאך. די אינסורגענטן אליין האבן אויך נישט אויסגערעכנט אף
אזא ניצאכן. זייער ציל איז געווען אריַינצוברײנגען א צעמישונג אין די רייען
פון די סאלדאטן דורך מאראלישער ווירקונג; און דאס איז דאך באוואוסט, אז
בא א רעגולערער מילכאָמע, אפן שלאכט=פעלד ווערט אט דאס לעצטע צו-
נישט, אדער אלנפאלס איז עס מעגליך גאר אין א קליינער מאס. ווען די
אינסורגענטן גיט זיך אײַן אף אזא אויפן צו ווירקן אפן מיליטער, זאגט זיך
עס אפ צו דינען, אדער זײַנע אנפירער פארלירן דעם קאפ. און דער אויפ=
שטאנד האלט אפ א ניצאכן. גיט זיך עס נישט אײַן,—קאן דעמאלסט די אינ=
סורגענטן גיטש העלפן אפילע אויב זיי זײַנען מערער לויט דער צאל; די אי-
בערגעוויכט פארבלײַבט שטענדיק אף דער זײַט פונם מיליטער, וואס איז אי
בעסער באוואפנט, אי בעסער אויסמושטרירט, אי פעסטער דיסציפלינירט, און
פירט זײַן אקציע לויט אן איינהײַטליכן צוועקמעסיקן פלאן. אפן געביט פון
ריינער קאמף-טאקטיק קאנען זיך די אינסורגענטן פירן לויט אלע קלאלים פון
דער קריגס=קונסט עפשער נאר באם בויען און פארטיידיקן אן אייגצעלנע
באריקאדע. שוין באם פארטיידיקן א שטאט=קרײַז, שוין ניט ריידנדיק וועגן
א גאנץ גרויסער שטאט, איז נויטיק קעגנזײַטיקע שטיצע, באנוצן זיך מיט
רעזערוון, א געמיינזאמע און פאראייניקטע אקציע פון אייגצלנע גרופן; פאר
אינסורגענטן איז עס מעגליך בלויז אין דער קלענסטער מאס, און אפטמאל
איז עס גאר אוממעגליך. קאנצענטרירן די קויכעס אף איין וויכטיקסטן פונקט
איז, פארשטייט זיך, אויך אוממעגליך. דעריבער איז דא דער פרעוואלירנדער
אויפן פון קאמף—פאסיווע באשיצונג; אין אן אנגריף קאנען די אינסורגענטן
איבערגיין בלויז אין זעלטענע, אויסנאם=פאלן, דערבײַ גייען זיי אלנפאלס
נישט ווײַטער פון אייגצלנע אָנפאלן און פלאנגען-אטאקעס; געוויינליך באנו=
גענען זיי זיך מיט פארנעמען די פאזיציעס, וועלכע ווערן פארלאזן דורכן
אפטרעטנדיקן מיליטער. דערבײַ האט דאס מיליטער הארמאטן און געניטע,
מיט אלע נויטיקע אינסטרומענטן באזארגטע, סאפיארן; די אינסורגענטן ווידער
האבן נישט געוויינליך נישט דאס און נישט יענץ. עס איז דעריבער קיין
וואונדער נישט, וואס אפילע די העלדישסטע שלאכטן אף די באריקאדן—אין
יון 1848 יאר אין פאריזש, אין אקטיאבר 1848 יאר—אין ווין, אין מאי
1849 יאר אין דרעזדען—האבן זיך געענדיקט מיט דער מאפאלע פון די אינ=
סורגענטן, אויב נאר די מיליטער-פירער, נישט אפגעהאלטן פון קיין שום פא=
ליטישע מאמענטן, האבן זיך געפירט לויט ריין=מיליטערישע קלאלים, און די
סאלדאטן האבן זיך ניט געברידערט מיטן פאלק.

די גרויסע צאל ערפאלגן פון די אינסורגענטן ביז 1848 יאר לאזט זיך
דערקלערן מיט זעער פיל פארשיידנארטיקע סיבעס. אין יון 1830 יאר און
אין פעווראל 1848 יאר אין פאריזש, ווי אויך אינם גרעסטן טייל גאסן-אויפ=
שטאנדן אין שפאניען, איז צווישן די אינסורגענטן געשטאנען דער בירגער-
ליכער לאנדווער, וועלכער איז אדער דירעקט אריבערגעגאנגען אף דער זײַט
פונם אויפשטאנד, אדער מיט זײַן וואקלענדיקער, ניט אנטשלאסענער אויפ-
פירונג האָט ער ארײַנגעטראגן א צעמישונג אינם מיליטער; אכוץ דעם האט ער

באזארגט די אינסורגענטן מיט געווער. דארט, וואו דער בירגערליכער לאנדווער איז פעסט און אנטשלאסן ארויסגעטראטן קעגן דעם אויפשטאנד, ווי דאס איז געווען אין יון 1848 יאר אין פאריז, האט זיך דער אויפשטאנד שטענדיק געענדיקט מיט א מאפאלע. דער ניצאכן פונם פאלק אין בערלין אין 1848 יאר ווערט דערקלערט דורך פאלגנדיקע סיבעס: ערשטנס, זיינען באנאכט און צום פרימארגן דעם 19 מארט צו הילף די אינסורגענטן צוגעקומען אין א באטייטנדיקער צאל פרישע קויכעס; צווייטנס, זיינען די סאלדאטן געווען מיד און הונגעריק, און ענדליך, האט די מיליטער-אנפירונג געארבעט שוואך און ניט אנטשלאסן. בא אלע אויפשטאנדן איז דער ניצאכן אנגעקומען די אינסורגענטן גאר דערפאר, ווייל די סאלדאטן האבן זיך אפגעזאגט צו פאלגן, ווייל בא דער מיליטער-אנפירונג האט נישט געסטאיעט קיין אנטשלאסנקייט אדער זי האט געהאט געבונדענע הענט.

אלזא, אפילע אין דער קלאסישער צייט פון גאסן-קאמף האט די באריקאדע געווירקט מער מאראליש, ווי מאטעריעל. זי איז געווען א מיטל אף אריינצוברייגגען א צעמישונג אינעם מיליטער. האט זיך איר איינגעגעבן זיך איינצוהאלטן ביז אט די ציל איז דערגרייכט געווארן, איז דער ניצאכן געווען אירער; האט זיך עס נישט איינגעגעבן—האט זיך דער קאמף געענדיקט מיט א מאפאליע.

אגעוו, שוין אין 1849 יאר זיינען די שאנסן פונם אויפשטאנד געווען זייער שלעכטע: די בורזשואזיע האט זיך אומעטום געשטעלט אף דער זייט פון דער רעגירונג. די „געבילדעטע און אייגנטימער" האבן באגריסט און מעכאבעד געווען די סאלדאטן, וואס זיינען געגאנגען קעגן די אינסורגענטן. די באריקאדע האט פארלארן איר קישעף-קראפט: אין אירע פארטיידיקער האבן שוין די סאלדאטן גישט געזעען קיין „פאלק"—דאס זיינען פאר זיי געווען בונטארעס, ראצכים, גאזלאנים, דאס ערגסטע פון דער געזעלשאפט! מיט דער צייט האבן זיך די אפיצערן אויסגעלערנט די טאקטיק פון גאסן-קאמף; זיי זיינען שוין נישט געגאנגען גלייך און אן א צודעק קעגן דעם אימפראוויזירטן ברוסטווער, נאר זיי זיינען ארומגעגאנגען די באריקאדע דורך גערטנער, הויפן און הייזער. בא א געוויסער פייהיקייט האט זיך זיי עס איינגעגעבן אין ניין פאלן פון צען.

אבער פון דעמאלס אן זיינען פארגעקומען נאך אנדערע, גרעסערע ענדערונגען, און אלץ צום גונסטן פונם מיליטער. דער וואוקס פון די ארמייען האט וויט געלאזן אונטער זיך דעם וואוקס פון די גרויסע שטעט. פון 1848 יאר אן איז נישט פאריז און נישט בערלין נישט גרעסער געווארן אין פיר מאל, בעשאס ווען זייערע גארניזאנען האבן זיך פארגרעסערט נאך מער, ווי אין פיר מאל. א דאנק די אייזנבאנען, קאנען די גארניזאנען פארטאפלט ווערן אין 24 שא, און אין מעשאך פון 48 שא קאנען זיי דערפירט ווערן ביז דער גרויס פון קאלאסאלע ארמייען. די באוואפענונג פון אט דער קאלאסאל אויסגעוואקסענער קריגס-קראפט איז געווארן אן אן ערעך געפערליכער: אין 1848 יאר האבן די סאלדאטן געשאסן פון גלאטע שלאג-ביקסן, וואס לאדן זיך אן

פון פאָרנט, איצט זײַנען זיי באַוואָפנט מיט קליין-קאַליבערדיקע מאַגאַזין-ביקסן, וואָס ווערן אָנגעלאָדן פון אונטן, און אָט די ביקסן שיסן אין פיר מאָל ווײַטער און צען מאָל זיכערער און אין צען מאָל גיכער, ווי די אַלטע. די אַלטע האַרמאַטן-ציילן אין קאַרטעטש פון דער אַרטילעריע, וואָס האָבן פאַרמאָגט אַ פאַרהעלטניסמעסיק שוואַכע קראַפט, זײַנען איצט פאַרביטן געוואָרן דורך אויפרײַס-גראַנאַטן, וואָס איינע פון זיי איז גענוג אַף צו צוקלאַפּן אַף פיצלאַך די בעסטע באַריקאַדע. אנשטאָט דעם רודל איז איצט בײַם סאַפּיאָר פאַראַן די דינאַמיט קויל.

פאַרקערט, אַף דער זײַט פון די אינסורגענטן האָבן זיך אַלע באַדינגונגען פאַרערגערט. עס איז שווער, עס זאָל איצט קאָנען זײַן אַזאַ אויפשטאַנד, וואָס אים זאָלן מיטפילן אַלע שיכטן פון דער באַפעלקערונג. אינם קלאַסן-קאַמף איז שווער, אַז אַלע מיטעלע שיכטן זאָלן אַריבערגיין אינגאַנצן אַף דער זײַט פונם פּראָלעטאַריאַט, געבנדיק אים, אַף אַזאַ אויפן, אַ פעסטע איבערוויכט איבער דער פּאַרטיי פון דער רעאַקציע, וואָס גרופּירט זיך אַרום דער בורזשואַזיע. דאָס „פאָלק” וועט אַ׳זאָ זײַן צעשפּאָלטן אַף פּאַרטייען, און דעריבער פאַרשווינדט איין מעכטיקע רעוואָלוציאָנערע באַוועגונגס-קראַפט, וואָס האָט אַזוי פיל אויפגעטאָן אין 1848 יאָר. עמעס, אַף דער זײַט פון די אינסורגענטן וועט איצט אויסקומען מערער אויסגעדינטע סאָלדאַטן, אָבער דערמיט אַליין וועט שווערער זײַן זיי צו באַוואָפענען. יעגערישע און אַמאַטאָרישע ביקסן פון די געווער-קראָמען קאָנען זיך ווײַט נישט פאַרגלײַכן מיט די מאַגאַזין-ביקסן בײַ די סאָלדאַטן און שלאָגן אַ סך ערגער פון זיי אַפילע אַף אַ נאָענטער שטרעקע; כוץ דעם, דאַרף מען זיך רעכענען דערמיט, וואָס די פּאָליציי קאָן זיי לײַכט מאַכן פאַר אומשעדליך, — זי דאַרף נישט מער, נאָר באַצײַטנס אַראָפּדרייען אַ וועלכע נישט איז שלאָס-טייל. ביזן 1848 יאָר האָט מען אַליין געקאָנט פון פולווער און בליי צוגרײַטן די נויטיקע צאָל קוילן, איצט האָט זיך יעדער טיפּ ביקס זײַנע באַזונדערע קוילן. און די אַלע קוילן האָבן איין אַלגעמיינעם שטריך: זיי זײַנען אַ קאָמפּליצירטער פּראָדוקט פון דער גרויס-אינדוסטריע. און באַשאַפן זיי עקספּראָמט קען מען נישט, אַזוי, אַז דער גרעסטער טייל ביקסן זײַנען אומנוצליך, קאָל זמאַן עס איז נישטאָ די ספּעציעל פאַר זיי צוגעפּאַסטע קוילן. און ענדליך, די גלײַכע, ברייטע און לאַנגע גאַסן אין די ניי-אויסגעבויטע נאָכן 1848 יאָר קוואַרטאַלן. פון די גרויסע שטעט זײַנען פּונקט ווי צוגעטראַכט פאַר דער אַרבעט פון די נײַע האַרמאַטן און ביקסן; נאָר אַ משוגענער וועט אויסקלײַבן אַף צו בויען באַריקאַדן די נײַע אַרבעטער-קוואַרטאַלן אַף דער צאָפנדיקער אָדער מיזרעך-זײַט פון בערלין.

פאַרשטייט שוין ערשט דער לעזער, פאַרוואָס די הערשנדיקע קלאַסן ווילן אונדז אום וואָס פאַר אַ פּרײַז עס זאָל, נישט זײַן אַרויסרופן אַף אַ גאַסן-קאַמף, אונטער ביקסן-שאָסן און שווערדן-קלעפּ? פאַרוואָס זיי באַשולדיקן אונדז איצט אין פּאַכדאָנעס דערפאַר, וואָס מיר גייען נישט פּאַשעט אַף די באַריקאַדן, וואו אונדז דערוואַרט אַ זיכערע מאַפּאָלע? פאַרוואָס זיי בעטן זיך בײַ אונדז מיט טרערן, אַז מיר זאָלן שוין ענדליך אַ שפּיל טאָן די ראַליע פון האַרמאַטן-פלייש?

ווי די געבעטן, אַזוי די פּרויסרופן פון אַט די הערן זיינען אומזיסטע. מיר זיינען נישט אַזוי נאַריש. ווער וועט עס איצט פאָדערן פונם סוינע, ער זאָל זיך אויסשטעלן פאַר דער שלאַכט אין איין ליניע, לויטן אלטן פריצ'ס (פרידריך דעם 2-טנס) מוסטער, אָדער זאָל אויסשטעלן קאָלאָנעסווייס גאַנצע דיוויזיעס, ווי בײַ וואגראַם און וואטערלאָאָ, דערצו נאך מיט קיזלשטיין=ביקסן אין די הענט? דאָס טוען טאַקע אונדזערע איבערגעשפּיצטע קעגנערס. עס האבן זיך געענדערט די באַדינגונגען פון צווישן-פעלקערישע מילכאָמעס, אָבער נישט אין קיין קלענערער מאָס האבן זיך געענדערט אויך די באַדינגונגען פון קלאַסנקאַמף. עס איז אַריבער די צײַט פון פּלוצלונגע אָנצינדונגען, רעוואָלוציעס, וואס ווערן דורכגעפירט דורך אַ באַוואוסטזיניקער מינדערהייט בעראָש פון אומבאַוואוסטזיניקע מאַסן. די פולע איבערבויאונג פון דער גאַנצער געזעלשאַפטליכער אָרדנונג האָט בעדייע דעם אקטיוון אָנטייל פון דער מאַסע, איר באוואוסטזיניקע באַציאונג צו דעם, פאַרוואָס זי קעמפט און וואָס זי זאָל פאָדערן. דאָס לערנט אונדז די געשיכטע פון די לעצטע 50 יאָר. קדיי אָבער די מאַסע זאָל וויסן, וואָס זי האָט צו טאָן, איז נויטיק א לאַנגע, אַקשאָנעסדיקע אַרבעט; אונדזער פאַרטיי האָט גענומען אַף זיך די אַרבעט, און אירע ערפאָלגן רופן ארויס אַ ייאוש בײַ אונדזערע קעגנער.

אויך אין די ראָמאנישע לענדער הויבן די אַרבעטער אָן אַלץ קריטישער זיך צו באַציהען צו די אַלטע קאַמף-מעטאָדן. דער בײַשפּיל פון די דײַטשישע אַרבעטער, זייער אויסנוצן דאָס וואַלרעכט אַף צו ערָאבערן פאַר זיך אַלע צוטריטליכע פּאָזיציעס, האָט אומעטום געפונען נאָכטוערס. אפילע אין פראַנקרײַך, וואו איין רעוואָלוציע איז געגאַנגען נאָך דער אנדערער אין מעשאַך פון הונדערט יאָר, וואו יעדע פאַרטיי האָט זיך געהאַט אירע פאַרשווערונגען און אויפשטאַנדן, האָט זיך אלזאָ אָנגעפּראַקטיקירט אין דער רעוואָלוציאָנערער אַרבעט, וואו די באַדינגונגען האָבן זיך ביכלאַל צוגויפגעלייגט אַ סאך גינציקערע פאַר א גאַסן=אויפשטאַנד, ווי אין דײַטשלאַנד,—אויך אין פראַנקרײַך קומען די סאָציאַליסטן אלץ מער און מער צו דער איבערצײַגונג, אַז אן דעם מיטיגעפיל פון די ברייטע פאלקסמאַסן,—און אין פראַנקרײַך באַטײַט עס—פונם פויערטום, איז אוממעגליך אויסצורעכענען אַף אַן ערפאלג. אַלס די נאָענטסטע אויפגאַבע פון דער פאַרטיי איז דאָ אויך אַנערקענט געוואָרן די אַנגזאַמע פּראָפּאגאַנדיסטישע אַרבעט און פארלאמענטארישע טעטיקײַט. דער ערפאָלג האט נישט געלאזן אַף זיך ווארטן. עס איז געוואונען געווארן א גאנצע ריי שטאט=פארוואלטונגען; אינם פארלאמענט זײַנען פאראן 40 סאציאליסטן, און זיי האבן שוין צווישן אנדערע, ארא פגעוואָרפן דריי מיניסטעריומס און איין פרעזידענט פון דער רעפּובליק. אין בעלגיען האבן זיך די ארבעטער פאראיארן דערשלאגן וואלרעכט און גלײַך פונם ערשטן מאל האבן זיי געזיגט אין א פערט-טייל פון אלע וואלקרייזן. אין דער שווייץ, אין איטאליען, דענעמארק, אפילע אין באלגאריען און רומעניען האבן די סאָציאליסטן זייערע פארשטייערס אינם פּאַרלאַמענט. אין עסטרײַך האבן די ארבעטער נישט קײַן צוטריט אין רייכס=ראט, אבער אלע פארטייען ווייסן, אז לאנג אזוי דויערן קען נישט. מיר וועלן אַרײַן אין רייכסראט—דאס איז אויסער יעדן סאפעק; די פראגע איז נאר, דורך וועלכע טירן.

עס איז זעלבסטפארשטענדליך, אז אונדזערע כאוויירים אין אויסלאנד זאגן זיך נישט אפ פון זייער רעכט אף א רעוואָלוציע. דאס רעכט אף א רעוואָליוציע איז דאָך דאָס איינציקע בעמעס „היסטארישע רעכט"; אף אים און נאר אף אים זיינען געבויט אלע נייסטע מלוכעס מיט אונדזער מעקלענבורג בעטויכאם; אין מעקלענבורג האט זיך די פריצישע רעוואָלוציע אין 1755 יאר פארענדיקט דורך א „יערושע-אפמאך", וואס האט ביז אף היינטיקן טאג פארפעסטיקט די הערשאפט פון די פעאדאלן. דאס רעכט אף רעוואָלוציע האט זיך אזוי טיף איינגעווארצלט אינם אלגעמיינעם באוואוסטזיין, אז אפילע דער פרייסישער גענעראל באגוסלאווסקי איז זיך סוימעך אף אים. אויסשליסליך פון אט דעם פאלקס-רעכט דרינגט ער ארויס דאס רעכט פון זיין קייזער אף א מלוכע-איבערקערעניש.

אַגעוו, וואס עס זאל נישט זיין אין אנדערע לענדער, נאר אין דייטשלאנד פארנעמט די סאציאל-דעמאקראטיע א באזונדערע לאגע, וועלכע שטעלט פאר איר ספּעציעלע אויפגאבן, לעכאל האפאכעס, פאר דער נאענסטער צוקונפט. אירע צוויי מיליאן וויילערס, צו וועלכע מע דארף נאך צוגעבן די פרויען און יונגע לייט, וואס האבן ניט שטימרעכט, בילדן די גרעסטע און קאמפּאקטסטע מאסע, דעם הויפּט-קערן פון דער אינטערנאציאנאלער ארמיי פונם פּראלעטאריאט. שוין איצט באזיצט די סאציאל-דעמאקראטיע אין דער פערזאן פון דער דאזיקער מאסע מער פון א פערטל פון אלע דערלאנגטע שטימען. די צאל שטימען וואקסט, ווי עס באווייזן די צוגאב-וואלן אין רייכסטאג, די וואלן אין די לאנדסטאגן, אין די מוניציפּאלע און אינדוסטריעלע געריכטן. דער דאזיקער וואוקס קומט פאר פון זיך אליין, באשטענדיק און אפּהאלט, און צו דער זעלביקער צייט רוהיק, ווי א נאטירליכער פּראצעס. אלע מיטלען פון דער רעגירונג האבן זיך ארויסגעוויזן פאר קראפטלאז קעגן אים. מיר קאנען שוין איצט אויסרעכענען אף 2 מיט א האלבן מיליאן וויילערס. אויב דאס וועט ווייטער אזוי דויערן, וועם צום סאף יארהונדערט אין אונדזערע רייען שטיין דער גרעסטער טייל פון די מיטעלע קלאסן פון דער געזעלשאפט פונם קליינבירגערטום און קליינ-פויערטום, און מיר וועלן ווערן א באשליסנדיקע קראפט אין לאנד, אקעגן וועלכער עס וועלן ווילנדיק, נישט ווילנדיק זיך מוזן אונטערבויגן אלע איבעריקע קויכעס. מיטהעלפן אט דעם אומאויפהערליכן וואוקס פון דער פארטיי, ביז זי וועט נישט איבערוואקסן די קויכעס פון דער הערשנדיקער מלוכע-סיסטעם—דאס איז אונדזער הויפט-אויפגאבע. אפּשטעלן אים קאן נאר א גרויסער צוזאמענשטויס מיטן מיליטער, א בלוט-פארגיסונג אזא, ווי די פּאריזער אין 1871 יאר; זי קאן אפילע פארקלענערן אף א צייט די קאמף-קרעפטן פון דער פּארטיי. סאף קאל סאף וואלט זיך די פּארטיי אן אייצע געגעבן אויך דערמיט; עס איז אוממעגליך אראפּצומעקן פון דער וועלט א מיליאניקע פּארטיי, דערויף וועלן נישט סטאַיען אלע ביקסן פון אייראָפּע און אמעריקע. דאס וואלט אָבער פּארהאלטן דעם נארמאלן אנטוויקלונגס-גאנג, עס וואלט אפּגעצויגן דעם אנטגילטיקן ניצאָכן און וואלט געקאָסט מער שווערע קארבאנעס.

די איראָניע פון דער געשיכטע טרייבט אמאל ביין שפּאס. מיר „רעוואָלוציאָנערן", „אויפטרייסלערס פון די יעסוידעס", גייען זיכערער צו אונדזער

ציל מיט געזעצליכע וועגן, ווי מיט אומגעזעצליכע, און די פּאַרטיי פון אָרד-נונג, ווי עס רופן זיך אונדזערע סאָנים, ווערט געטויט דורך איר אייגן קינד-- דעם געזעצליכן באָדן. פאַרצווייפלט כאַזערן זיי איבער נאָך אדילאָן באַראָ: La lègalitè nous tue (די געזעצליכקייט הארגעט אונדז אַוועק), און מיר—מיר געווינען אַף דער געזעצליכקייט פעסטע מוסקלען און רויטע באַקן, און זען אויס, ווי דאָס לעבן אַליין. און אויב מיר ווילן זיך נישט לאָזן—צו אונדזערע סאָנימס פאַרגעניגן—אומזיניק פאַרפירן אָפן וועג פון גאַסן-קאַמף, וועט סאָף קאָל סאָף דער רעאַקציע נישט פאַרבלייבן קיין זאַך, נאָר אַליין שטערן אָט די פאַר איר געפערליכע געזעצליכקייט.

דערווייל וואָס ווען, פאַרפאַסן אונדזערע סאָנים נייע געזעצן קעגן די „צעשטערנדע פאַרטייען". אַ וואונדערלאַכע זאַך! אָט די היינטיקע פאַנאַטישע קעגנערס פון די „צעשטערונגס-טענדענצן" זיינען דען נעכטן אַליין נישט געווען קיין צעשטערערס? ווער האָט אַרויסגערופן דעם בירגער-קריג אין 1866 יאָר? ווער האָט דורכגעטריבן דעם האַנאָווערער קעניג, דעם העסענער קור-פירשט און דער נאַסויער הערצאָג פון זייערע געזעצליכע, גע-ירשנטע גיטער, ווער האָט פאַרכאַפּט זייער ערד? אָט די זעלביקע צעשטערערס פונם דייטשישן פאַרבאַנד, די רויבערס פון דריי קרוינען באַקלאָגן זיך אַף די „צעשטערונגס-פאַרטייען*)"! Quis tulerit Gracchos de seditione querentes ווער קאָן עס דערלאָזן, אַז ביסמאַרקס אנהייגער זאָלן זידלען די איבעריקערנישן?

נאָר זאָלן זיי זיך דורכפירן זייערע געזעץ-פּראָיעקטן קעגן איבעריקערע-נישן, זאָלן זיי דעם גאַנצן געזעצן-קאָדעקס פאַרוואַנדלען אין גומע. די דאָזיקע מיטלען קאָנען אונדז קיין שאָדן נישט ברענגען. דערצו דאַרפן אונדזערע סאָנים זוכן גאַנץ אַנדערע וועגן. קעגן דער סאָציאַל-דעמאָקראַטישער איבעריקערניש, וועלכע האָט זיך איצט אַזוי גלענצנד אַנטוויקלט גראָד אָפן געזעצליכן באָדן, קאָנען זיי זיך שטיצן נאָר אַף אַן אייגענער איבעריקערניש, וואָס איז אוממעגליך, אויב דערביי זאָל נישט געשטערט ווערן די געזעצליכקייט. דער פּרייסישער ביוראָקראַט רעסלער און דער פּרייסישער גענעראַל באָגוסלאַווסקי זעען די איינציקע רעטונג אינעם אויוועקווערפן די קאָנסטיטוציע, אין דיקטאַטור, אין אומ-קערן זיך צום אַבסאָלוטיזם,—אָט דאָס איז דער איינציקער מיטל, מיט וועלכן זיי וואָלטן זיך נאָך עפּעס געקאָנט אַן עצה געבן מיט די אַרבעטער, וואָס לאָזן זיך טאַקע נישט אַריינציהען אין אַ גאַסן-קאַמף. אלזא, פאַר דער אַרבעט מיינע הערן! געווענוג זאָל שוין זיין צו ריידן!

פאַרגעסט אָבער ניט, אַז די דייטשישע אימפּעריע איז אַ פּ ר אָ ד ו ק ט פון אַן אָפּמאַך, פונקט ווי אַלע קליינע דייטשישע מלוכעס און ביז-לאַנג אַלע נייסטע מלוכעס. די דייטשע אימפּעריע איז געבויט ערשטנס אַף אַן אָפּ-מאַך צווישן די מלאָכים און דאָס פאָלק. אויב איין צד איז אויוועקווער דעם אָפּמאַך, ווערט דערמיט אַליין דער גאַנצער אָפּמאַך בטל, און דער צווייטער צד ווערט פריי פון זיינע היסכאַיוועסן.

*) ווער קאָן עס דערלויבן, אַז די גראַקכן זאָלן רעדן וועגן איבעריקערנישן? (געווייער וועגן די ברידער גראַקכן זע נאָכן טעקסט).

ס׳וועט גיך ווערן—פונקט 1600 יאָר, ווי אין דער רוימעשער מלוכע איז אויך טעטיק געווען אַ געפערליכע צעשטערנדע פּאַרטיי. זי האט ארונטערגעריסן די עמונע און אלע יעסוידעס פון דער מלוכע; זי האט פּאשעט געלייקנט, דערין אַז דעם קייזערס ווילן איז דער העכסטער געזעץ, זי האט ניט אָנערקענט קיין פאָטערלאַנד, איז געווען אינטערנאַציאָנאַל. זי האט זיך פארשפּרייט אין אַלע טייקן פון דער מלוכע, פון גאליען ביז אַזיע, און איבער אירע גרעניצן. אַ לאַנגע צייט האט זי געפירט אַ אונטערערדישן קאַמף, אָבער ווען אירע קויכעס זיינען גרעסער געווארן, האט זי אָנגעהויבן אַרויסטרעטן אָפן. די דאָזיקע צעשטערונגס-פּאַרטיי, וואָס איז באַקאַנט אונטערן נאָמען „קריסטן", האט אויך געהאט אַ סאך אנהייגערס צווישן מיליטער; גאַנצע לעגיאָנען זיינען באַשטאַנען פון קריסטן. ווען מע פלעגט זיי שיקן ביַיזיין צוליב פּאראד אַף געצנדינערישע פּייערונגען, פלעגן די דאָזיקע סאלדאטן-רעוואָלוציאָנערן אלס פּראָטעסט אַנטון אַף זייערע שלעמען ספּעציעלע צייכנס—צלאָמים. אומזיסט פלעגן זייערע אפיצערן זיך באַנוצן מיט געוויינטליכע קאַזאַרמע-באַשטראָפונגען. דער קייסער דיאָקלעטיאן האט באַשלאָסן זיך נעמען דערצו ענערגיש, קאָל-זמאַן עס איז נאך ניט געווען שפּעט; ער האט ניט געקאָנט רוהיק צוקוקן, ווי באַ אים אינם מיליטער ווערט ארונטערגעריסן די אָרדנונג, געהאָרכזאַמקייט און דיסציפּלין. ער האט אַרויסגעגעבן אַ געזעץ קעגן די דעמאלסדיקע סאָציאַליסטן—די קריסטן. פארזאַמלונגען פון די געזעצן-שטערערס זיינען פארבאטן געוואָרן; די דירעס, וואו זיי פלעגן זיך צוזאַמענקלייבן, זיינען פאַרמאכט אָדער צעשטערט געוואָרן, עס זיינען פאַרבאטן געוואָרן די קריסטליכע צייכנס, די צלאָמים, א. א. וו., פונקט ווי איצט אין זאקסן די רויטע פאַרב. באַ די קריסטן איז אָפּגענומען געוואָרן דאס רעכט צו פארנעמען מלוכע-שטעלעס—אַפילו ביז דער שטעלע פון אַ געפרייטער. אַזוי ווי דעמאלס זיינען נאָך ניט געווען אַזעלכע געהארכזאַמע ריכטערס, ווי עס האט איך זיינען אין אונזער צייט ה׳ קעלערס געזעצפּראיעקט, איז די קריסטן פּשוט פּאשעט פארווערט געוואָרן צו פאַרטיידיקן זייערע רעכט אַף אַ געריכטליכן אויפן. אָבער אפילו אָט דער אויסנאַם-געזעץ האט לאכלוטן ניט געהאָלפן. די קריסטן האבן אים מיט שפּאט אַראָפּגעריסן פון די ווענט; נאך מער, מע זאָגט, אַז זיי האבן אונטערגעצונדן דעם קייזערליכן פּאַלאַץ אין ניקאמעדיען. דעמאלסט האט זיך דיאָקלעטיאן נויקעם געווען דורך דער שרעקליכער רדיפה אַף די קריסטן אין 303-טן יאר פון אונדזער יאָר-ציילונג. די דאזיקע רדיפה איז געווען די לעצטע אין איר ארט. זי האט דערגרייכט איר ציל: אין זיבעצן יאָר אַרום איז די מערהייט פון דער אַרמיי באַשטאַנען פון קריסטן און דער אנדערער זעלבסטהערשער פון דער רוימישער מלוכע נאך דיאָלעקטיאנען—קאנסטאנטין, וועמען די קירכן-דינער האבן אַ נאמען געגעבן „גרויסער", האט דערקלערט דאָס קריסטנטום פאַר דער אָפיציעלער עמונע פון דער מלוכע.

פר. ענגעלס.

לאנדאן, 6-טן מארט, 1895 יאר.

I.

פון פעווראל ביז יוני 1848-טן יאר.

(פון ערשטן נומער).

אַכוץ קליינע אויסנאַמען טראָגט יעדער באַטייטנדיקער טייל פון דער געשיכטע פון דער רעוואָלוציע פון 1848 ביז 1849 יאר דאס קעפּל: מאַפּאָלע פון דער רעוואָלוציע!

אָבער אין די דאָזיקע מאַפּאַלעס איז באַזיגט געוואָרן ניט נאר די רעוואָלוציע. עס זיינען באַזיגט געוואָרן אַלע רעשטן פון דער פאר-רעוואָלוציאָנערער צייט, די רעזולטאַטן פון די געזעלשאַפטליכע פארהעלטנישן, וואס זיינען נאך ניט פאַרשאַרפט געווארן אין בוילעטע קלאַסן=סטירעס,—פּערזאָנען, אילוזיעס, אנשויאונגען, פּראָיעקטן, פון וועלכע די רעוואָלוציאָנערע פּארטיי איז ניט פריי געווען ביז דער פעוורואלער רעוואלוציע, פון וועלכע עס האט זי געקאנט באַפרייען ניט דער פעוורואלער ניצאכן, נאר אַ גאנצע ריי מאַפּאָלעס.

מיט איין וואָרט, די רעוואָלוציע האט דורכגעלייגט פאר זיך אַ וועג נישט דורך אירע דירעקטע טראַגיקאָמישע עראָבערונגען, נאר פאַרקערט, שאַפנדיק אַ פעסטע, מעכטיקע קאָנטער-רעוואָלוציע; נאר אינם קאַמף מיט דעם קעגנער איז די צעשטערונגס=פּאַרטיי אויסגעוואַקסן אין אַ ווירקליכער רעוואָלוציאָנערער פּאַרטיי.

מיר וועלן זיך באַמיהען דאָס צו דערווייזן.

די יוני־מאַפּאַלע פון 1848־טן יאָר.

נאָך דער יולי-רעוואָלוציע האט דער ליבעראַלער באַנקיר לאַפיט, באַגלייטנדיק זײַן מעכוטן דעם הערצאָג פון אָרלעאַן אין זײַן טריאומפאלן גאנג צום האטעל דער ווי (Hôtel de Ville), זיך אויסגעדריקט: „פון איצט אָן הויבט זיך אָן די מלוכע פון די באַנקירן". לאַפיט האט אַרויסגעגעבן דעם סאָד פון דער רעוואָלוציע.

אין לואי-פיליפס צײַטן האט געהערשט ניט די גאנצע פראַנצויזישע בורזשואַזיע, נאר איין שיכט אירער: די באַנקירן, די בערזן-און אײַזנבאַן-קעניגן, די אייגנטימער פון קוילן-און אייזנגריבער, די וואלד-באַזיצערס און א טייל פון די גרויסע ערדבאַזיצערס, וואס איז מיט זיי פאַראייניקט—די אַזוי גערופענע פינאַנסיעלע אַריסטאָקראַטיע. זי איז געזעסן אַפן טראָן, זי האט דיקטירט אין פארלאַמענט די געזעצן, זי האט פונאַנדער געטיילט די מלוכע-שטעלעס, אנהויבנדיק פון מיניסטארישע פארטפעלן און ענדיקנדיק מיט די טאַבאַק-ביוראָען.

די אייגנטליכע אינדוסטריעלע בורזשואַזיע איז געווען אַ טייל פון דער אפיציעלער אָפּאזיציע, ד. ה. אין פארלאַמענט איז זי געווען פארגעשטעלט דורך אַ מינדערהייט. נאך די אין בלוט דערשטיקטע אויפשטאנדן פון 1832—1834 און 1839-טן יאָרן, האט זי געמיינט, אַז איר הערשאַפט איבערן אַרבעטער-קלאַס איז פארפעסטיקט, און דערפאר איז נאך אומדערטרעגליכער געווען פאַר איר די זעלבסט-הערשאַפט פון דער פינאנסיעלער אַריסטאקראַטיע, וואָס איז וואס ווײַטער, אַלץ אומפארשעמטער ארויסגעטראטן; און אלץ אנטשלאסענער איז געוואָרן איר אָפּאָזיציע. דער רואַנער פאַבריקאַנט גראַנדען, דער הייסעסטער פאַנאַטיקער פון דער בורזשואַזער רעאַקציע אין דער גרינדונגס- און געזעצגעבערישער פאָלקס-פארזאַמלונג, איז אין פאַר-אַמענט געווען גיזאָס הייסעסטער קעגנער. לעאָן פאשע, וואָס האט זיך דערנאָך באַרימט געמאַכט מיט זײַנע אומזיסטיקע פרואוון זיך אויפצוהויבן ביז צו דער ראָליע פון גיזא אין דער פראַנצויזישער קאָנטער-רעוואלוציע, האט צום סאָף פון לואי-פיליפס הערשאַפט געפירט אַ צײַטונגס-מילכאָמע אַף צו פארטיידיקן די אינדוסטריע און קעגן דער ספעקוליאַציע און איר מיטהעלפערן דער רעגירונג. באַסטיאַ האָט אַגיטירט קעגן דער הערשנדיקער סיסטעם—אינם נאמען פון באָרדאָ און פון אַלע פראַנצויזישע ווײַן-פאַבריקאַנטן.

דאס קליינבירגערטום אין אלע זײַנע טיילונגען. ווי אויך דאָס פויערטום. זײַנען אינגאנצן באַזייטיקט געווען פונם אַנטייל אינם פאליטישן לעבן. אין די רייען פון דער אָפיציעלער אָפאזיציע אָדער אינגאנצן אויסערן pays lègal[1]) זײַנען, ענדליך, אויך געשטאַנען די אידעאָלאָגישע פארשטייערס און פאַרטיידיקערס פון די איבערגעציילטע קלאַסן, זייערע געלערנטע, אַדוואָקאַטן, דאקטוירים א. א. ו.—קורץ, זייער אזוי גערופענע אינטעליגענץ.

די פינאַנסיעלע נויט האט פון סאמע אָנהויב אָן אפהייניגיק געמאַכט די יולי-מאַנארכיע פון דער גרויס-בורזשואַזיע, און די אָפהייניגקייט פון דער גרויס-בורזשואַזיע איז פון דער אנדערער זײַט געוואָרן פאַר איר אַן אומערשעפּליכער קוואַל פון אַלץ וואקסנדיקער פינאַנסיעלער נויט. עס איז אוממעגליך אונטערצוווארפן די מלוכע-פארוואלטונג די אינטערעסן פון דער נאַציאָנאלער פראָדוקציע, קאָל-זמאן עס איז ניטא קײַן גלײַכגעוויכט אינם ביודזשעט, קײַן גלײַכגעוויכט צווישן די מלוכע-האכנאָסעס און די הויצאָעס. ווי זאָל מען אָבער אײַנשטעלן אַזאַ גלײַכגעוויכט ניט אויפרעגנדיק קעגן זיך די זײַלן פונם הערשנדיקן רעזשים? ווי זאָל מען עס מאַכן, ניט באַגרענעצנדיק די הויצאָעס פון דער מלוכע, ניט באַנוצנדיק זיך מיט אַ נײַער סיסטעם פון צינזן און שטייערן ד. ה. ניט אַריבערלייגנדיק אַ באַטייטנדיקן טייל פונם שטייערן-יאָך אַף די אַקסלען פון דער גרויס-בורזשואַזיע?

די פראַקציע פון דער בורזשואַזיע, וועלכע האט געהערשט און האט אַרויסגעגעבן געזעצן, איז אָבער געווען דירעקט פאַראינטערעסירט אין דער פארכויוועטקייט פון דער מלוכע. דער מלוכע-דעפיציט איז גראד געווען דער הויפּט פונקט פון איר ספעקוליאַציע און דער וויכטיקסטער קוואַל פון איר באַרײַכערונג. נאך יעדן יאָר אַ נײַער דעפיציט. נאך יעדער פיר—פינף יאָר אַ נײַע האלוואָע. און יעדע נײַע האלוואָע האָט געגעבן דער פינאנסיעלער אַריסטאקראַטיע אַ נײַע געלעגנהייט אַף צו באַנעמען די מלוכע, וואָס איז קינסטליך אויפגעהאלטן געוואָרן אפן שוועל פון באַנקראַט—זי האט געמוזט מאַכן האלוואָעס בײַ די באַנקירן אַף די סאמע אומגינציקסטע באַדינגונגען. אַכוץ דעם, האט יעדע נײַע האלוואָע געגעבן די מעגליכקייט צו באַרויבן דעם עולם, וואס לייגט אַרײַן זײַנע קאַפּיטאלן אין דער מלוכע-רענטע, באַרויבן אים דורך בערזן-אפעראַציעס, וואָס זייערע סודעס האט געוואוסט די רעגירונג און די מערהייט פון פאַרלאַמענט. ביכלאל, א דאנק דער ניט-פעסטער לאגע פונם מלוכע-קרעדיט, אַ דאנק דעם, וואס די באַנקירן זײַנען באַהאוונט געווען אין די מלוכע-סודעס, האבן זיי און זייערע כאַוויירים אין פארלאַמענט און אַפן טראָן געהאט די מעגליכקייט אַרויסצורופן פלוצלינגע אויסערגעוויינליכע וואקלונגען אינם קורס פון די מלוכע-פאַפּירן, וועלכע האבן טאמיד בעדאלעס געשטעלט אַ גרויסע צאל קליינע קאַפּיטאַליסטן און אומגלויבליך באַרײַכערט די גרויסע שפּילערס. די הערשנדיקע פראַקציע פון דער בורזשואַזיע איז דירעקט געווען פאראינטערעסירט אינם

[1]) „Pays légal„ (דאס לעגאלע לאנד) האט אין לואי-פיליפּס צײַטן געהייסן די בישטיקע מינדערהייט פון פּריווילעגירטע ווײַלערס.

דעפיציט. דעריבער איז קיין וואונדער ניט, וואס די אויסערארדנטליכע מלוכע-הויצאָעס אין די לעצטע יארן פון לואי-פיליפס הערשאַפט זיינען איבערגעשטיגן די אויסעראָרדנטליכע מלוכע-הויצאעס אין נאַפּאלעאנס צייטן, איבערגעשטיגן זיי מער, ווי אין צוויי מאָל; זיי האבן אײַנגעשלונגען יאר-יערליך שיער ניט 400 מיליאָן פראַנק, בעשאַס ווען דער גאַנצער עקספּארט פון פראנקרייך האט דורשניטליך זעלטן ווען דערגרייכט ביז 750 מיליאָן פראַנק. די גוואַלטיקע סומען, וועלכע זיינען אַף אַזאַ אויפן דורכגעגאַנגען דורך די הענט פון דער מלוכע, האבן אַכוץ דעם געשאַפן מעגליכקייטן פאר שווינדלערישע אונטערנעמונגען, פאר קניפּס, גנייוועס און פאַרברעכנס פון אַלע מינים. דאס באַגאַנווענען די מלוכע, וואָס פלעגט אין אַ גרויסן מאַסשטאַב פאָרקומען בײַם שליסן האלוואָעס, פלעגט זיך אין אַ קלענערן מאַסשטאַב איבערכאַזערן בײַ קאזיאָנע אונטערנעמונגען. אויבן האבן זיך די דעפּוטאטן דורכגעמאכט זייערע געשעפטלאך מיט דער רעגירונג, אונטן האבן זיך פריוואַטע אונטערנעמערס געטיילט מיטן פארדינסט מיט באַזונדערע אַנשטאַלטן.

פונקט ווי די האלוואָעס און ביכלאל מלוכע-הויצאעס האט דער הערשנדיקער קלאַס עקספּלאַטירט אויך ד א ס ב ו י ע ן פ ו ן א י י ז נ ב אַ נ ע ן. דער פּארלאַמענט האט דעם גרעסטן יאָך פון הויצאעס ארויפגעווארפן אַף דער מלוכע, און פאר דער ספּעקולירנדיקער פינאַנסיעלער אַריסטאָקראַטיע האט ער פאַרזיכערט די גאָלדענע פּרוכטן. אַלע געדיינקען נאך די סקאַנדאַלן אין פּאַרלאַמענט, ווען עס האט זיך צופעליק ארויסגעוויזן, אַז אלע דעפּוטאטן פון דער מערהייט צוזאמען מיט א טייל מיניסטארן זיינען, אלס אַקציאָנערן, פּאַראינטערעסירט געווען אין די זעלביקע אײַזנבאַן-בוי-ארבעטן, וועלכע זיי האבן, אלס געזעצגעבער, געצוואונגען דורכצופירן אַפן כעשבן פון דער מלוכע.

פאַרקערט, די קלענסטע פינאַנסיעלע רעפארם פלעגט צעשלאָגן ווערן אינם ווידערשטאַנד פון די באַנקירן. אַזוי איז, לעמאשל, געווען מיט דער פּ א ס ט-ר ע פ אָ ר ם. ראָטשילד האט פּראטעסטירט. קאָן מען דען דערלויבן דער מלוכע פאַרקלענערן אירע האכנאָסע-קוועלן, פון וועלכע עס ווערן אפּגעצאלט די פּראָצענטן אַף איר אַלץ וואַקסנדיקן כויוו?

די יולי-מאָנאַרכיע איז געווען נישט מער, ווי אַן אַקציאָנערע געזעלשאַפט אַף צו עקספּלאָאַטירן דאָס פראַנצויזישע נאַציאָנאַלע רייכטום; אירע דיווידענדן פלעגן צעטיילט ווערן צווישן די מיניסטאָרן, פאַרלאַמענט, 240 טויזנט וויילערס און זייערע מעקוראָווים. לואי פיליפּ איז געווען דער דירעקטאָר פון דער דאָזיקער געזעלשאַפט, ראָבערט מאַקער—איז געזעסן אַפן טראָן. די דאָזיקע סיסטעם האָט געהאַלטן אונטער אַ שטענדיקער סאַקאָנע און האָט שאָדן געבראַכט די אינטערעסן פון האַנדל, אינדוסטריע, ערד-אַרבעט, שיפן-בוי, די אינטערעסן פון דער אינדוסטריעלער בורזשואַזיע, וועלכע האָט אין די יולי-טעג אַף איר פאָן אויפגעשריבן: „אַ ביליקע רעגירונג“.

העיוס, ווי די פינאַנסיאַנעלע אַריסטאָקראַטיע האָט אַרויסגעגעבן געזעצן, האָט פאַרוואַלטעט מיט דער מלוכע, האָט געהערשט איבער אַלע אָרגאַניזירטע געביטן פון דער מלוכע-מאַכט, האָט מיט איר פאַקטישער קראַפט און

מיט דער הילף פון דער פֿעסע געהאַלטן אין אירע הענט די געזעלשאַפטליכע מיינונג,—האָט אין אַלע ספערן, אָנהויבנדיק פונם קעניגליכן פּאַלאַץ און ביז דעם לעצטן „הײַזל", געהערשט איין און די זעלביקע אויסגעלאַסנקייט, די זעלביקע אומפאַרשעמטע גענאַרערײַ, די זעלביקע טאַיווע ניסאָשער צו ווערן נישט דורך דער פּראָדוקציע, נאָר דורכן צושלעפּן פרעמדן באַרן רײַכטום; באַזונדערס אין די אויבערשטע טיילן פון דער בורזשואַזער געזעלשאַפט פלעגן זיך אָן אָפּהאַלט אַרויסווײַזן אומגעזונטע, אויסגעלאַסענע שטרעבונגען, וועלכע פלעגן זיך אַף טריט און שריט צוזאַמענשטויסן אַפילע מיט די בורזשואַזע געזעצן, און אין וועלכע די אַשירעס, וואָס איז אָנגעלעבט אַף שפּיל זוכט נאַטירליך אַ באַפרידיקונג פאַר זיך, דערבײַ ווערט דער פאַרגעניגן שמוציק, און דאָס געלד ווערט צוזאַמענגעמישט מיט שמוץ און בלוט. לויטן אויפן פון איר באַרײַכערונג, פונקט ווי לויט אירע פאַרגעניגנס, איז די פינאַנסיעלע אַריסטאָקראַטיע בלויז אַן אויפלעבונג פונם לומפּן-פּראָלעטאַריאַט אַף די שפּיצן פון דער בורזשואַזער געזעלשאַפט.

די פּראַקציעס פון דער פראַנצויזישער בורזשואַזיע, וועלכע האָבן נישט אַנטייל גענומען אין דער מאַכט, האָבן קוילעס געמאַכט וועגן דער אויסגעלאַסנקייט, און דאָס פאָלק האָט געשריען: „נידער מיט די גרויסע גאַנאָווים! נידער מיט די מערדערס!"—אין דער צײַט, ווען אַף די העכסטע שטאַפּלען פון דער בורזשואַזער געזעלשאַפט האָבן זיך אין 1847 יאָר אָפּגעשפּילט די זעלביקע סצענעס, וועלכע שטויסן געוויינטליך דעם לומפּן-פּראָלעטאַריאַט אין די מוישעוו-זקיינימס, אין די פאַרשיידענע „הײַזלאַך", ברייינגען אים אַף דער באַשולדיקונגס-באַנק, אַף קאַטאָרגע און אַפן עשאַפאָט. די אינדוסטריעלע בורזשואַזיע האָט זיך געהיצט, וואָס אירע אינטערעסן ווערן געשטערט, די קליין-בורזשואַזיע איז מאָראליש געוואָרן אויפגערעגט, די פאָלקס-פאַנטאַזיע האָט געקאָכט. פאַריזש איז פאַרפלייצט געוואָרן מיט פאַמפלעטן, «La Dynastie Rotchild» („די דינאַסטיע ראָטשילד", «Les Juifs—rois de l'epoque» „די יידן זײַנען די קעניגן פון אונדזער צײַט") א. א. וו.—, וועלכע האָבן מיט מער אָדער ווייניקער שאַרפזיניקייט פאַראורטיילט די הערשאַפט פון דער פינאַנסיעלער אַריסטאָקראַטיע.

Rien pour la gloire!—(קיין זאַך צוליב רום!) דער רום ברייינגט קיין שום פּראָפיט נישט! La paix partout et toujours—(שאָלעם אום וואָס פאַר אַ פּרײַז עס זאָל נישט זײַן!) מילכאָמע וואַרפט אַראָפּ דעם קורס פון די דרײַ און פיר-פּראָצענטיקע פּאַפּירן!—אָט וואָס עס האָט אויפגעשריבן אַף איר פאָן דאָס בערזן-פראַנקרײַך. איר אויסערליכע פּאָליטיק האָט זיך דעריבער אויסגעדריקט אין אַ ריי באַליידיקונגען פאַרן פראַנצויזישן נאַציאָנאַלן געפיל. באַזונדערס שטאַרק איז עס געוואָרן אויפגערעגט מיט דער פאַראייניקונג פון קראָקוי צו עסטרײַך, וואָס דערמיט האָט זיך פאַרענדיקט דאָס צעראויבן פון פּוילן, און מיט דעם, וואָס גיזאָ האָט זיך אַקטיוו געשטעלט אַף דער זײַט פונם הייליקן בונד אין דער סעפּאַראַטיסטישער קריג פון די קאַטויל'ישע קאַנטאָנען פון דער שווייץ (Sonderbundskrieg). דער ניצאָכן פון די שווייצאַרישע ליבעראַלן

אין אָט דער קלוימערשטער מילכאָמע האָט אויפגעהויבן דעם גייסט פון דער פראנצויזישער בורזשואזער אָפּאָזיציע; דער בּ׳ וטיקער פאָלקס-אויפשטאנד האָט געווירקט אף דער פאראליזירטער מאסע, ווי אן עלעקטרישער שטראָם, און האָט אויפגעוועקט אירע גרויסע רעוואָלוציאָנערע זיכרוינעס און ליידנשאפטן [1].

דער אויפרייס פון אלגעמיינע אומצופרידנקייט איז ענדליך פארגיכערט געוואָרן, דאָס מורמ׳ען איז אויסגעוואקסן אין אן אויפשטאנד, א דאנק צוויי עקאָנאָמישע וועלט-געשעהענישן.

די קארטאָפל-קראנקהייט און די אומגערעטענישן פון 1845 און 1846 יאָרן האָבן פארשטארקט די אלגעמיינע אויפרעגונג אין פאָלק. אין 1847 יאָר האָט דער אלגעמיינער יאקרעס ארויסגערופן אין פראנקרייך, פונקט ווי אפן גאנצן קאָנטינענט, בלוטיקע צוזאמענשטויסן. זייט בא זייט מיט די אומפארשעמטע אָרגיען פון דער פינאנסיעלער אריסטאָקראטיע קעמפט דאָס פאָלק פאר א שטיקל ברויט! אין ביוזאנס זיינען געקעפּט געוואָרן די אנטיילנעמערס פונם הונגער-בונט, און אין פאריזש רייסט די קעניגליכע מישפּאָכע ארויס פון די הענט פון געריכט איבערגעזעטיקטע שווינדלערס!

א צווייטע גרויסע עקאָנאָמישע געשעהעניש, וואָס האָט פארגיכערט דעם אויפרייס פון דער רעוואָלוציע, איז געווען דער אלגעמיינער האנדלס- און אינדוסטריעלער קריזיס אין איינגלאנד. שוין אין הארבסט פון 1845 יאָר איז ער אָנגעזאָגט געוואָרן דורכן מאסן-דורכפאל פון די ספּעקולאנטן אף די אייזנבאן-אקציעס; אין 1846 יאָר האט אים פארהאלטן א ריי צווייטראנגיקע ערשיינונגען, ווי די פאָרשטייענדיקע אָפּשאפונג פון די ברויט-צינשן,—און אין הארבסט פון 1847 יאָר האָט ער ענדליך אויסגעבראָכן אין דער פאָרם פון באנקראָטן פון די גרויסע לאָנדאָנער הענדלער מיט קאָלאָניאל-סכוירעס, נאָך וועלכע עס האָבן גלייך אָנגעהויבן פּלאצן ערד-ביינק און פארמאכן זיך פאבריקן אין אינדוסטריעלע ראיאָנען פון איינגלאנד. די אלע פאָלגן פון דעם קריזיס האָבן זיך נאָך נישט באוויזן אָפּצושפּיגלען אפן קאָנטינענט, ווען עס האָט אויסגעבראָכן די פעווראלער רעוואָלוציע.

די עקאָנאָמישע עפּידעמיע, וואָס האָט געטראָפן דעם האנדל און די אינדוסטריע, האָט נאָך אומערטרעגליכער געמאכט די זעלבסטהערשאפט פון דער פינאנסיעלער אריסטאָקראטיע. די אָפּאָזיציאָנעלע אריסטאָקראטיע אָרדנט איין איבער גאנץ פראנקרייך אגיטאציאָנס-באנקעטן לטובת דער וואל-רעפאָרם, וועלכע האָט איר געזאָלט געבן די מערהייט אין פארלאמענט און אראָפּווארפן דאָס מיניסטעריום פון די בערזן-לייט. אין פאריזש האָט דער אינדוסטריעלער קריזיס מיטגעבראכט מיט זיך נאָך איין אייגנארטיקן רעזולטאט: ער האָט ארויסגעוואָרפן אפן אינעווייניקסטן מארק א מיינגע פאבריקאנטן און

1) די פאראייניקונג פון קראקוי צו עסטרייך מיטן הסכם פון רוסלאנד און פרייסן איז פארגעקומען דעם 11-טן נאיאבר 1846 יאר. דער Sonderbundskrieg אין דער שווייץ—פון 4-טן ביז 28-טן נאיאבר 1847 יאר. דער אויפשטאנד אין פאלערמא דעם 12-טן יאנוואר 1848 יאר; סאף יאנוואר האבן די נעאפּאליטאנער ניין טעג באמבארדירט די שטאט.

פּ. ע.

גרויס-הענדלער, צונעמענדיק בא זיי די מעגליכקייט צו פירן געשעפטן מיט אויסלאנד, זיי האָבן אָרגאניזירט גרויסע פירמעס, וואָס מיט זייער קאָנקורענץ האָבן זיי רואינירט די קליינע באקאליי-הענדלער און קרעמערלאך. דערמיט לאָזט זיך דערקלערן די גרויסע צאָל באנקראָטן צווישן דעם טייל פון דער פראנצויזישער בורזשואזיע, און איר רעוואָלוציאָנערע אויפפירונג אין די פעוורואַל-טעג. עס איז באקאנט, ווי אזוי גיזאָ און דער פארלאמענט האָבן אף די פאָדערונגען פון רעפאָרמען געענטפערט מיט א גאנץ קלאָרן ארויסרוף, ווי לואי-פיליפ האָט באשלאָסן צו באשטימען דאָס מיניסטעריום פון בארא דעמאָלסט, ווען עס איז שוין געווען צו שפעט, ווי עס איז דערגאנגען צו א צוזאמענשטויס צווישן פאָלק מיט דער ארמיי, ווי די פאסיווע אויפפירונג פון דער נאציאָנאלער גווארדיע האט אנטוואפנט דאָס מיליטער, און די יולי-מאנארכיע האט געמוזט אָפּטרעטן איר ארט פאר דער צייטווייליקער רעגירונג.

לויט איר באשטאנד איז די צייטווייליקע רעגירונג, וועלכע איז אנטשטאנען אף די פעווראַלער באריקאדן, אומפארמיידליך געווען אן אפשפיגלונג פון די פארשיידענע פארטייען, וועלכע האבן צעטיילט צווישן זיך די פרוכטן פונם ניצאָכן. דאס האט נישט געקאנט זיין קיין אנדער זאך, ווי א קאמפראמיס צווישן פארשיידענע קלאסן, וועלכע האבן מיט געמיינזאמע קויכעס ארופגעווארפן די יולי-מאנארכיע, וועמענס אינטערעסן עס זיינען אָבער געווען פיינטליך איינע צו די אנדערע. די גרעסטע מערהייט אירע איז באשטאנען פון פארשטייערס פון דער בורזשואזיע. לעדריו-ראללען און פלאָקאָן זיינען געווען פארשטייערס פונם רעפובליקאנישן קליינבירגערטום, די רעפובליקאנישע בורזשואזיע איז פארגעשטעלט געווען דורך מיטארבעטער פון דער צייטונג „נאסיאנאל", די דינאסטישע אפאזיציע—דורך קרעמיע, דיופאָן דע ל'ערם א. א. וו. דער ארבעטער-קלאס האט געהאט צוויי פארשטייערס: לואי-בלאן און אלבער. לאמארטין, ענדליך, איז אין דער צייטווייליקער רעגירונג נישט געווען אייגנטליך קיין אויסדריקער פון וועמענס נישט איז רעאלע אינטערעסן, פון א וועלכן נישט איז באשטימטן קלאס; ער איז געווען די פעווראלער רעוואלוציע אליין, דער אלגעמיינער אויפשטאנד מיט זיינע איליוזיעס, פאעזיע, פאנטאסטישן אינהאלט און פראזן. אגב, לויט זיין מאצעוו און זיינע אנשויאונגען געהערט אט דער פארשטייער פון דער פעווראלער רעוואלוציע צו דער בורזשואזיע.

אויב, א דאנק דער פאליטישער צענטראליזאציע, הערשט פאריזש איבער פראנקרייך, הערשן די ארבעטער אין מאמענטן פון רעוואלוציאנערע אויפטרייסלונגען איבער פאריזש. דער ערשטער שריט פון דער צייטווייליקער רעגירונג איז געווען דער פרואוו זיך צו באפרייען פון דער אונטערדריקנדיקער ווירקונג פון די פאריזשער ארבעטער דערמיט, וואָס זי האָט פון דעם ניצאָכנדיק-פארשיקערטן פאריזש אפעלירט צו דער ניכטערער פראנקרייך. לאמארטין האָט געוואָלט ארויסכאפן בא די באריקאדן-קעמפערס דאָס רעכט צו פראָקלאמירן די רעפובליק. דאָס, האָט ער געזאָגט, קאָן טאָן נאָר די מערהייט פון דער פראנצויזישער נאציע; מע מוז אויסווארטן אף איר שטים, דער פאריזשער פראָ-

לעטאַריאַט דאַרף נישט פאַרפלעקן זײַן ניצחון דורך קיין אוזורפּאַציע. די בורזשואַזיע
דערלויבט דעם פּראָלעטאַריאַט נאָר איין אוזורפּאַציע—די אוזורפּאַציע פון קאַמף.

באַטאָג דעם 25־טן פעווראַל, איז נאָך די רעפּובליק ניט געווען פּראָקלאַ־
מירט, דערפאַר זײַנען שוין אַלע מיניסטאָרן־פּאָרטפעלן געווען צעטיילט צווישן
די בורזשואַזע עלעמענטן פון דער צײַטווײַליקער רעגירונג און די גענעראַלן,
באַנקירן און אַדוואָקאַטן פון „נאַסיאָנאַל”. די אַרבעטער האָבן אָבער באַשלאָסן
נישט צו דערלאָזן דאָס מאָל אַזאַ גענאַרערײַ, ווי אין יולי 1830 יאָר. זיי זײַ־
נען גרייט געווען צו באַנײַען דעם קאַמף און דערשלאָגן זיך צו אַ רעפּובליק
מיט דער קראַפט פון געווער. מיט דער נאַכריכט איז ראַספּאַיל אַוועק אין האָ־
טעל דע ווי (Hôtel de Ville). אין נאָמען פון פּאַריזשער פּראָלעטאַריאַט
האָט ער באַפוילן דער צײַטווײַליקער רעגירונג צו פּראָקלאַמירן די רעפּוב־
ליק: „אויב דאָס וועט נישט דורכגעפירט ווערן אין מעשך פון צוויי שאָ,—
האָט ראַספּאַיל דערקלערט,—קער איך זיך אום אַהער בעראָש פון 200.000 מאַן”.
די קערפּערס פון די געפאַלענע קעמפערס האָבן נאָך נישט באַוויזן אָפּגעקילט
צו ווערן, די באַריקאַדן זײַנען נאָך נישט געווען צוגענומען, די אַרבעטער זײַ־
נען נאָך נישט געווען אַנטוואָפנט, און די איינציקע קראַפט, וועלכע וואָלט זיי
געקאָנט אַנטקעגנשטעלן, איז געווען די נאַציאָנאַלע גוואַרדיע. בײַ אַזוינע אומ־
שטענדן זײַנען פּלוצלונג פאַרשוואונדן געוואָרן אַלע האַשאָרעס פון מלוכע־
כאָכמע און די יורידישע שעמעוודיקייט פון דער צײַטווײַליקער רעגירונג. נאָך
איידער עס איז אַריבער דער צווייטשאָעדיקער טערמין, זײַנען שוין אַלע פּאַרי־
זשער ווענט געווען באַפּוצט מיט די גרויסע היסטאָרישע ווערטער:

République Française! Liberté, Egalité, Fraternité!

(פראַנצויזישע רעפּובליק! פרײַהייט, גלײַכהייט, ברידערלאַכקייט!)

צוזאַמען מיט דער פּראָקלאַמירונג פון דער רעפּובליק אַפן יעסאָד פון
פון אַלגעמיינעם וואַלרעכט איז פאַרשוואונדן געוואָרן אַפילע די ערינערונג וועגן
יענע באַגרעניצטע צילן און מאָטיוון, וועלכע האָבן געשטויסן די בורזשואַזיע
צו דער פעווראַלער רעוואָלוציע. אַנשטאָט איינציקע פראַקציעס בלויז פון דער
בורזשואַזיע, האָבן אַלע קלאַסן פון דער פראַנצויזישער געזעלשאַפט באַקומען
דעם צוטריט צו דער פּאָליטישער מאַכט. זײַנען געווען געצוואונגען צו פאַר־
לאָזן די לאָזשעס, דעם פּאַרטער און די גאַלערייען, און אַלס אַקטיווע פּערזאָ־
נען אַרויסטרעטן אַף דער רעוואָלוציאָנערער בינע. צוזאַמען מיט דער קאָנסטי־
טוציאָנעלער מאָנאַרכיע איז פאַרשוואונדן געוואָרן אויך די פיקטיווע סטירע
צווישן דער זעלבשטענדיקער מלוכע און דער בורזשואַזער געזעלשאַפט, און
צוזאַמען מיט איר אַ גאַנצע ריי צווייטראַנגיקע צוזאַמענשטויסן, וועלכע ווערן
אַרויסגערופן דורך דער דאָזיקער פיקציע.

צווינגענדיק די צײַטווײַליקע רעגירונג און דורך איר פאַרמיטלונג גאַנץ פראַנ־
קרײַך אָנצונעמען די רעפּובליק, איז דער פּראָלעטאַריאַט אַרויסגעטראָטן אַפן פאָדער־
גרונט, אַלס זעלבשטענדיקער פאַקטאָר, אָבער אין דער זעלביקער צײַט האָט ער
אַרויסגערופן קעגן זיך דאָס גאַנצע בורזשואַזע פראַנקרײַך. ער האָט געוואונען נאָר
דעם באָדן פאַר זײַן רעוואָלוציאָנערער באַפרײַאונג, אָבער נישט די באַפרײַאונג גופע.

פאַרקערט, די פעוורואַלער רעוואָלוציע האָט די ערשטע צײַט געדאַרפט בלויז ענדגילטיק פעסטשטעלן די הערשאַפט פון דער בורזשואַזיע: צוזאַמען מיט דער פינאַנסיעלער אַריסטאָקראַטיע האָבן באַקומען דעם צוטריט צו דער פּאָליטישער מאַכט אַלע פאַרמעגליכע קלאַסן. זי האָט באַפרײַט דעם גרעסטן טייל פון די גרויסע ערדבאַזיצערס, לעגיטימיסטן פון פּאָליטישער נישטיקייט, אַף וועלכער זיי זײַנען געווען פאַרמישפּעט דורך דער יולי-מאָנאַרכיע. נישט אומזיסט האָט די Gazette de France אַגיטירט צוזאַמען מיט די אָפּאָזיציאָנעלע צײַטונגען, נישט אומזיסט האָט זיך לאַראָשזשאַקלען אַף דער זיצונג פון פּאַרלאַמענט דעם 24 פעוורואַל געשטעלט אַף דער זײַט פון דער רעוואָלוציע. דאָס אַלגעמיינע וואַלרעכט האָט אָפּגעגעבן דעם גורל פון פראַנקרײַך אין די הענט פון די נאָמינאַלע אייגנטימערס, וואָס בילדן די מערהײַט פונם פראַנצויזישן פאָלק, אין די הענט פונם פויערטום. און כוץ דעם אַלעמען, האָט די פעוורואַלער רעפּובליק צעהאַקט די קרוין, אונטער וועלכער עס האָט זיך באַהאַלטן דער קאַפּיטאַל, אַזוי אַז די הערשאַפט פון דער בורזשואַזיע איז איצט אַרויסגעטראָטן אָפן.

אין די יולי-טעג האָבן די אַרבעטער עראָבערט די בורזשואַזע מאָנאַרכיע, אין די פעוורואַלער טעג האָבן זיי עראָבערט די בורזשואַזע רעפּובליק. פונקט ווי די יולי-מאָנאַרכיע איז געצוואונגען געווען זיך צו דערקלערן פאַר אַ מאָנאַרכיע מיט רעפּובליקאַנישע אײַנריכטונגען, אַזוי איז די פעוורואַלער רעפּובליק געצוואונגען געווען זיך צו דערקלערן פאַר אַ רעפּובליק מיט סאָציאַלע אײַנריכטונגען. דער פּאַריזשער פּראָלעטאַריאַט האָט זיך דערשלאָגן די האַנאָכע אויך.

מאַרש, אַן אַרבעטער, האָט דורכגעדיקטירט דעם דעקרעט, אין וועלכן די נאָר וואָס אויסגעבילדעטע צײַטווײַליקע רעגירונג האָט זיך מיסכאַיעו געווען צו פאַרזיכערן די אַרבעטער זייער עקזיסטענץ דורך זייער אַרבעט, געבן יעדן אַרבעט א. א. וו., ווען זי האָט אָבער אין עטליכע טעג אַרום פאַרגעסן אירע האַווטאָכעס און האָט, דוכט זיך, אינגאַנצן פון זינען אַרויסגעלאָזן דעם פּראָלעטאַריאַט, איז אַ מיינגע פון 20.000 אַרבעטער אַוועק צום „האָטעל דע ווי" מיט געשרייען: „אָרגאַניזאַציע פון אַרבעט! שאַפן אַ באַזונדער אַרבעט-מיניסטעריום!". אַנטקעגן איר ווילן, נאָך לאַנגע דעבאַטן, האָט די צײַטווײַליקע רעגירונג באַשטימט אַ ספּעציעלע שטענדיקע קאָמיסיע, אַף וועלכער עס איז אַרויפגעלייגט געוואָרן די אויפגאַבע אויסצוזוכן מיטלען אַף צו פאַרבעסערן די לאַגע פון די אַרבעטנדיקע קלאַסן. די דאָזיקע קאָמיסיע איז באַשטאַנען פון דעלעגאַטן פון די פּאַריזשער האַנטווערקער-קאָרפּאָראַציעס אונטערן פאָרזיץ פון לואי-בלאַן און אַלבער. אַלס אַן אָרט פאַר אירע זיצונגען איז איר אָפּגעגעבן געוואָרן דער לוקסענבורגער פּאַלאַץ. אַף אַזאַ אופן זײַנען די פאָרשטייערס פונם אַרבעטער-קלאַס פאַרטריבן געוואָרן פון דעם אָרט, וואו עס פלעגן פאָרקומען די זיצונגען פון דער צײַטווײַליקער רעגירונג און דער בורזשואַזער טייל פון דער רעגירונג האָט אײַנגעהאַלטן אויסשליסלעך אין זײַנע הענט די ווירקליכע מלוכע-מאַכט און די אָנפירונג אין לאַנד. צוגלײַך מיט די

מיניסטעריומס פאַר פינאַנסן, האַנדל און געזעלשאַפטליכע אַרבעטן, צוגלייך מיטן באַנק און דער בערזע איז איינגעאָרדנט געוואָרן א סאָציאַליסטישער ביים מעדרעש, וואו די קויהאַנים זיינע, לואי-בלאַן און אַלבער, האָבן געהאַט די אויפגאַבע צו אַנטדעקן א נייעם ערעץ-איסראָעל, מעוואָסער זיין א נייע טוירע און אַפציהען די אויפמערקזאַמקייט פונם פאַריזשער פּראָלעטאַריאַט. אַלס אונטערשייד פון יעדווידער געוויינטליכער מלוכע-מאַכט האָבן זיי נישט פאַרמאָגט קיין שום ביודזשעט, קיין שום אויספירונגס-מאַכט. זיי האָבן מיט זייערע אייגענע שטערנס געדאַרפט צעקלאַפּן די זיילן פון דער בורזשואַזער אָרדנונג. אין דער צייט, ווען אין לוקסעמבורג האָט מען זיך פאַרנומען מיט אויסזוכן דעם פילאָזאָפישן שטיין, האָט מען אין האָטעל דע ווי געשמידט די גאַנגבאַרע מאַטבייעס.

און דאָך דאַרף מען זאָגן, אַז די פאָדערונגען פונם פאַריזשער פּראָלעטאַריאַט, אַף וויפל זיי זיינען אַריבערגעשטיגן די גרעניצן פון דער בורזשואַזער רעפּובליק, האָבן ווירקליך נישט געקאָנט געפינען קיין אַנדער פאַרווירקליכונג, אַכוץ דעם נעפּלהאַפטיקן-לוקסעמבורגער פּרואוו.

די אַרבעטער האָבן געמאַכט די פעוורואַלער רעוואָלוציע צוזאַמען מיט דער בורזשואַזיע, איצט האָבן זיי זיך באַמיהט צו פאַרטיידיקן זייערע אינטערעסן זייט בא זייט מיט דער בורזשואַזיע; האָבן זיי דאָך אוועקגעזעצט אין דער צייטווייליקער רעגירונג אַן אַרבעטער זייט בא זייט מיט א בורזשואַזער מערהייט. אָרגאַניזאַציע פון אַרבעט! אָבער די לוין-אַרבעט איז דאָך די שוין עקזיסטירנדיקע בורזשואַזע אַרבעט-אָרגאַניזאַציע! אָן איר איז נישטאָ קיין קאַפּיטאַל, נישטאָ קיין בורזשואַזיע, נישטאָ קיין בורזשואַזע געזעלשאַפט. אַן אייגן אַרבעט-מיניסטעריום! אָבער צי זיינען דען די מיניסטעריומס פון פינאַנסן, האַנדל, געזעלשאַפטליכער אַרבעט נישט קיין בורזשואַזע אַרבעט-מיניסטעריומס? זייט בא זייט מיט זיי א פּראָלעטאַרישע אַרבעט-מיניסטעריום וואָלט פאַראורטיילט געווען אַף אָנמעכטיקייט, וואָלט געווען א מיניסטעריום פון פרומע וואונטשן, א לוקסעמבורגער קאָמיסיע. גלויבנדיק אין דער מעגליכקייט פון זייער באַפרייאונג זייט בא זייט מיט דער בורזשואַזיע, האָבן די אַרבעטער געהאַפט אויך צו פאַרווירקליכן זייער אַרבעטער-רעוואָלוציע אין די נאַציאָנאַלע גרעניצן פון פראַנקרייך, זייט בא זייט מיט די איבעריקע בורזשואַזע נאַציעס. די פּראָדוקציאָנס-פאַרהעלטנישן פון פראַנקרייך ווערן אָבער פאַראורזאַכט דורכן אויסערליכן האַנדל, דורך איר לאַגע אַפן וועלט-מאַרק און דורך די געזעצן פון אָט דעם מאַרק. צי דען האָט זיי פראַנקרייך געקאָנט צעשטערן אָן אַן אייראָפּייאישן רעוואָלוציאָנערן קריג, וועלכער זאָל זיך אָפּשפּיגלען אַף איינגלאַנד, דער העררשער פונם וועלט-מאַרק?

ווען עס שטייט אויף א קלאַס, אין וועלכן עס זיינען קאָנצענטרירט די רעוואָלוציאָנערע אינטערעסן פון דער געזעלשאַפט, זוכט ער נישט קיין מאַטעריאַל פאַר זיין רעוואָלוציאָנערער טעטיקייט: ער פאַרניכטעט די סאָנים, נעמט אָן מיטלען, וועלכע ווערן דיקטירט דורך די באַדערפנישן פון קאַמף און די פאָלגן פון זיינע אייגענע מייסים שטויסן אים ווייטער. אַזאַ קלאַס פאַרנעמט זיך

מיט טעראָריסטישע אויספארשונגען פון זײַנע אייגענע אויפגאבן. דער פראנצויזישער אַרבעטער-קלאס האָט זיך נישט געפונען אין אַזאַ לאגע; ער איז נאָך נישט פייהיק געווען צו פארווירקליכן זײַן רעוואָלוציע.

ביכלאַל ווערט די אַנטוויקלונג פונם אינדוסטריעלן פּראָלעטאריאַט פאראורזאַכט דורך דער אנטוויקלונג פון דער אינדוסטריעלער בורזשואַזיע. נאר אונטער איר הערשאַפט וואקסט ער אויס אין א נאַציאָנאַלער קראַפט, וועלכע איז פייהיק צוצוגעבן זײַן רעוואלוציע א נאציאנאלע גרויס, נאר אונטער איר הערשאפט שאפט ער די מאדערנע פּראדוקציאָנס-מיטלען, וועלכע דינען אין דער זעלביקער צײַט אלס מיטלען פאר זײַן רעוואלוציאנערער באפרײַאונג. נאר איר הערשאפט רײַסט ארויס מיטן ווארצל די רעשטן פון דער פעאָדאלער אָרדענונג און גרייט צו א באָדן, אף וועלכן עס איז איינציק מעגליך די ארבעטער-רעוואלוציע. פראנקרײַך איז דאָס אינדוסטריעלסטע לאנד אפן גאנצן קאָנטינענט, און איר בורזשואזיע איז די סאמע רעוואלוציאָנערסטע. אָבער שוין דער פאקט אליין, וואָס די פעווראלער רעוואלוציע איז, היפּטזאכליך, געווען געווענדעט קעגן דער פינאנסיעלער אריסטאקראטיע, האט באוויזן, אז די אינדוסטריעלע בורזשואזיע האָט נישט געהערשט אין פראנקרײַך. די הערשאפט פון דער אינדוסטריעלער בורזשואזיע איז מעגליך בלויז דאָרט, וואו די מאדערנע אינדוסטריע רעאָרגאניזירט אף איר שטייגער אלע פארמעגן-פארהעלטענישן; און צו אזא קראפט קאָן זי דערגרייכן נאר דאן, ווען זי געווינט דעם וועלט-מארק, ווײַל אין די גרעניצן פון איר לאנד קאָן זי נישט דערגרייכן צו קיין פולער אנטוויקלונג. די פראנצויזישע אינדוסטריע אָבער האלט אין דער עמעסן איין אפילע דעם אינעווייניקסטן מארק נאר א דאנק דער מער אדער ווייניקער מאדיפיצירטער סיסטעם פון גרעניץ-אָפּצאלן. דעריבער שטויסן די געשעהענישן אין פאריזש אין א מאמענט פון א רעוואלוציע דעם פראנצויזישן פּראלעטאריאט אף פּראווינץ, וועלכע שטײַגן איבער זײַנע קויכעס, בעשאס ווען אין דער פּראווינץ איז ער צונויפגעזאמלט אין איינצעלנע, צעוואָרפענע אינדוסטריעלע צענטרען, קימאט פארשווינדנדיק צווישן דער גוואלטיקער מערהײַט פון פּויערטום און קליין-בורזשואזיע. דער קאמף קעגן קאפּיטאל אין זײַן אנטוויקלטער, מאדערנער פאָרם, אין זײַן רייִנעם אויסזעהען, דער קאַמף פונם פאבריק-אַרבעטער קעגן דעם פאבריקאנט דעם בורזשוא איז אין פראנקרײַך אַן איינצעלנער פאקט. נאך די פעווראלער טעג האט ער נאָך ווייניקער געקאנט דינען אלס נאציאנאלער אינהאלט פון דער רעוואלוציע, ווײַל דער קאַמף קעגן די צווייטראנגיקע אויפאנים פון קאפּיטאליסטישער עקספּלאָאטאציע,—דער קאמף פונם פּויער קעגן דעם פּראצענטניק און קעגן דער היפּאטעק, דער קאמף פונם קליינבירגער קעגן דעם גרויסהענדלער, באנקיר און פאבריקאנט, מיט איין ווארט, קעגן באנקראט,—איז נאך באהאלטן געווען אונטער א הײַטל פון אלגעמיינעם אויפשטאנד קעגן דעם דרוק פון דער פינאנסיעלער אריסטאקראטיע. עס איז דעריבער קיין וואונדער נישט, וואס דער פּאריזשער פּראלעטאריאט האט זיך באמיהט צו פארטיידיקן זײַנע אינטערעסן זײַט בא זײַט מיט די בורזשואזע אינטערעסן, אנשטאט דורכצופירן זיי אין

לעבן, ווי דעם רעוואלוציאנערן אינטערעס פון דער געזעלשאפט גופע; עס איז קיין וואונדער נישט, וואס ער האט אראפגעבויגן די רויטע פאן אקעגן דער דרײַפארביקער. די פראנצויזישע ארבעטער האבן זיך נישט געקאנט רירן פארויס אף קיין איין טריט, זיי האבן קיין איין האר נישט געקאנט אנרירן פון דער בורזשואזער ארדנונג, קאל זמאן דער גאנג פון דער רעוואלוציע האט נישט אויפגעהויבן קעגן איר, קעגן דער הערשאפט פונם קאפיטאל, די מאסע פון פאלק, וועלכע שטייט צווישן דעם פראלעטאריאט און דער בורזשואזיע,— די פויערים און קליינבירגער,—און האט זיי נישט געצוואונגען צוצושטיין צום פראלעטאריאט, אנערקענענדיק אין אים זייער פארקעמפער. נאר מיט דעם פרייז פון דער שרעקליכער יוני־מאפאלע האבן די ארבעטער געקאנט קויפן אט דעם ניצאכן.

פאר דער ליוקסעמבורגער קאמיסיע, אט דעם קינד פונם פאריזשער פראלעטאריאט, וועט פארבלײַבן דער פארדינסט, וואס פון דער הויך פון אן אייראפייאישער טריבונע האט זי פראקלאמירט דעם סאד פון דער רעוואלוציע פון נײַנצענטן יארהונדערט: די באפרײַאונג פונם פראלעטאריאט. דער Moniteur („מאניטער"—א רעגירונגס־צײַטונג) האט מיט שוים אף די ליפן געמוזט אפיציעל פראפאגאנדירן די „ווילדע שיגאוינעס", וואס זײַנען ביז אהער געלעגן באגראבן אין די אפאקריפישע ווערק פון די סאציאליסטן, און נאר פון צײַט צו צײַט האבן זיי זיך דערטראגן צו די אויערן פון דער בורזשואזיע אין דער פארם פון נעפלהאפטיקע לעגענדן, צומאלס שרעקליכע, צומאלס לעכערליכע. אייראפע האט זיך פארוואונדערטערהייד אויפגעכאפט פון איר בורזשואזן דרעמל. אלזא, אינם געדאנק פון די פראלעטאריער, וועלכע האבן געמיינט, אז פינאנסיעלע אריסטאקראטיע און בורזשואזיע ביכלאל איז איינס און דאס זעלבע; אין דער פאנטאזיע פון די רעפובליקאנישע נאאיווע לײַט, וועלכע האבן גערייקנט גופע אין דער עקזיסטענץ פון קלאסן אדער אין בעסטן פאל, האבן זיי עס גערעכנט פאר א פועל־יוצא פון דער קאנסטיטוציאנעלער מאנארכיע, אין די צוויעסדיקע פראזן פון יענע שיכטן פון דער בורזשואזיע, וועלכע זײַנען פריער באזײַטיקט געווען פון דער מאכט,—איז די הערשאפט פון דער בורזשואזיע אפגעשאפט געווארן צוזאמען מיטן אײַנפירן פון דער רעפובליק. אין יענער צײַט זײַנען אלע ראיאליסטן געווארן רעפובליקאנער, אלע קאפיטאליסטן—ארבעטער. די פראזע, וואס איז צוגעפאסט געווען צו דער דאזיקער קלוימערשטער פארניכטונג פון קלאסן־פארהעלטענישן, איז געווען Fraternité—אלגעמיינער ברידערן זיך, ברודערשאפט. אט דאס גוטמוטיקע פארגעסן די קלאסן־סטירעס, דאס סענטימענטאלע שאלעם־מאכן צווישן קעגנזעצליכע קלאסן־אינטערעסן, אט דאס טרוימערישע איגנארירן דעם קלאסן־קאמף, אט די Fraternité—דאס איז געווען דער עמעסער לאזונג פון דער פעווראלער רעוואלוציע. א פאשעטע מיספארשטײעניש האט צעשפאלטן די געזעלשאפט אף קלאסן, און דעם 24 פעווראל האט לאמארטין אזוי א נאמען געגעבן די צײַטווײַליקע רעגירונג: „די רעגירונג, וועלכע מאכט א סאף צו דעם שרעקליכן מיספארשטײעניש, וואס עקזיסטירט צווישן פאר־

שיידענע קלאסן". דער פאַריזשער פּראָלעטאַריאַט איז געקומען אין גוואַלטיקער היספּיילעס פון אַט דעם גרויסמוטיקן שוואונג פון אַלגעמיינער ברודערשאַפט.

די צייַטווייַליקע רעגירונג פון איר זייַט, זייַענדיק איינמאָל געצוואונגען צו פּראָקלאמירן די רעפּובליק, האָט זיך מיט אַלע קויכעס באַמיט שאָלעם צו מאַכן מיט איר די בורזשואַזיע און פּראָווינץ. זי האָט זיך אָפּגעזאָגט פון די בלוטיקע שוידערהאַפטיקייַטן פון דער ערשטער פראַנצויזישער רעפּובליק, אָפּשאַפנדיק טויט-שטראָף פאַר פּאָליטישע פאַרברעכנס; די פּרעסע איז פרייַ געעפנט געוואָרן פאַר אַלע מיינונגען; די אַרמיי, דאָס געריכט, די אַדמיניסטראַציע, אויסער קליינע אויסנאַמען, זייַנען פאַרבליבן אין די הענט פון אַלטע אָפּיצערן און באַאַמטע, קייַן איינער פון די גרויסע פאַרברעכערס פון דער יולי-מאָנאַרכיע איז נישט צוגעצויגן געוואָרן צו פאַראַנטוואָרטליכקייַט. די בורזשואַזע רעפּובליקאַנער פון „נאַסיאָנאַל" האָבן זיך געשפּילט אין אומבייַטן די מאָנאַרכיסטישע נעמען און קאָסטיומען אויף אַלט-רעפּובליקאַנישע. פאַר זיי איז די רעפּובליק געווען בלויז אַ נייַער באַל-קאָסטיום פאַר דער אַלטער בורזשואַזער געזעלשאַפט. איר הויפּט-פאַרדינסט האָט די יונגע רעפּובליק געמיינט צו זען דערין, וואָס זי זאָל קיינעם נישט שרעקן, נאָר פאַרקערט, אַליין פאַר אַלצדינג מוירע האָבן און דורך ווייכער נאָכגיביקייַט און אומבאַשיצטקייַט פאַרטיידיקן איר עקזיסטענץ און אַנטוואָפענען אירע סאָנים. זי האָט הויך געמאָלדן וועגן איר פרידליכער באַציהונג צו די פּריווילעגירטע קלאַסן פון פראַנקרייַך און צו די דעספּאָטישע לענדער פון אייראָפּע. לעבן און לעבן לאָזן—אַט דאָס איז געווען איר לאָזונג. פונקט אין דער צייַט, באַלד נאָך דער פעברואַר רעוואָלוציע, זייַנען אויפגעשטאַנען די דייַטשן, די פּאָליאַקן, די עסטרייַכער, די אונגארן, די איטאַליענער—יעדעס פאָלק לויט די אייגנארטיקע באַדינגונגען פון זייַן לאַגע. רוסלאַנד און איינגלאַנד זייַנען נישט צוגעגרייט געווען צו קייַן מי׳כאמע, איינגלאנד האָט אליין איבערגעלעבט אינערליכע אומארדנונגען, רוסלאַנד איז געווען אָנגעשראָקן פון דער רעוואלוציע. אַף אַזאַ אויפן האט די רעפּובליק נישט באַגעגנט אַף איר וועג קייַן איין נאַציאָנאַלן סוינע. עס זייַנען, הייסט עס, נישט געווען יענע גרויסע אויסערליכע פארוויקלונגען, וועלכע וואלטן געקאנט אָנצינדן די נאַציאנאלע ענערגיע, פארגיכערן דעם רעוואלוציאנערן פּראצעס, שטויסן פאראויס די צייַטווייַליקע רעגירונג אדער ארויסווארפן זי אַף יענער זייַט. דער פאריזשער פּראָלעטאריאט, וועלכער האט אין דער רעפּובליק געזען זייַנס אַן אייגן קינד, האט פארשטייט זיך באגריסט יעטווידער טריט פון דער צייַטווייליקער רעגירונג, וואס האט איר מיטגעהאלפן זיך אייַנצואורדנען אין דער בורזשואזער געזעלשאפט. ער האט גערן געגעבן קאסידיערן פּאליציי־אישע שטיצע אַף צו באשיצן דאס אייגנטום אין פּאריזש און האט געלאזן לואי בלאנ'ען רעגולירן די לוין-קאנפליקטן צווישן די ארבעטער און באלעבאטים. ער האט געהאלטן פאר אן ערן-פראַגע פאר זיך—אייַנצוהיטן אין די אויגן פון אייראפּע אומבאפלעקט דעם בורזשואזן קאוועד פון דער רעפּובליק.

די רעפּובליק האט נישט באגעגנט קייַן שום ווידערשטאנד נישט פון דרויסן, נישט פון אינעווייניק. דאס האט זי אנטוואפנט. איר אויפגאבע איז איצט

געווען נישט די רעוואלוציאנערע איבערבויאונג פון דער וועלט, נאר איר אייגענע צופאסונג צו די באַדינגונגען פון דער בורזשואזער ארדנונג. מיט וואס פאר א פאנאטיזם די צײַטווײַליקע רעגירונג האט זיך א נעם געטאן אדורכצופירן די דאזיקע אויפגאבע, דערווײַזן בעסער פון אלץ אירע פינאנסיעלע מאסמיטלען.

דער געזעלשאפטליכער און פריוואטער קרעדיט איז פארשטייט זיך, ערשיטערט געווארן. דער געזעלשאפטליכער קרעדיט האט זיך באזירט אַף דער זיכערקײַט ז'ערין, אז די מלוכע לאזט זיך עקספלאאטירן דורך די יידן-בערזן-שפּילערס. אבער די אלטע מלוכע איז געפאלן, און די רעוואלוציע איז געווען געווענדעט פריער פון אלץ קעגן דער פינאַנסאריסטאקראטיע. די קאנוואולסיעס פונם לעצטן אייראפּייאישן האנדלס-קריזיס האבן נאך נישט אויפגעהערט. איין באנקראט האט געפאלגט נאָכן אנדערן.

דער פריוואטער קרעדיט איז אַף אזא אויפן פאראליזירט געווארן, דער אומזאַץ פון סכוירעס פארשווערקט, און די פראדוקציע האט זיך אפּגעשטעלט נאך פארן אויפרײַס פון דער פעווראלער רעוואלוציע. דער רעוואלוציאנערער קריזיס האט פארשטארקט דעם קאמערציעלן קריזיס. דער פריוואטער קרעדיט באזירט זיך אף דער זיכערקײַט, אז ז'ער גאנצער קאמפּלעקס באדינגונגען פון דער בורזשואזער פראדוקציע, די גאנצע בורזשואזע ארדנונג, בלײַבן נישט געשטערט און אומבארירליך. ווי זשע האט געדארפט ווירקן אף אים די רעוואלוציע, וועלכע האט געשטעלט אין געפאר דעם יעסאָד פון דער בורזשואזער פראדוקציע גופא, די עקאנאמישע שקלאפעריי פונם פראלעטאריאט,—די רעוואלוציע, וועלכע האט אויפגעשטעלט אנטקעגן דער בערזע דעם רעטענישפּולן ליוקסעמבורגער ספינקס? די באפרייאונג פונם פראלעטאריאט איז געגליכן צו דער פארניכטונג פונם בורזשואזן קרעדיט, ווײַל זי באטײַט די פארניכטונג פון דער בורזשואזער פראדוקציע און פון דער בורזשואזער ארדנונג. דער געזעלשאפטליכער און פריוואטער קרעדיט—דאס איז דער עקאנאמישער טערמאמעטער, וועלכער באווײַזט די אינטענסיווקײַט פון דער רעוואלוציע. אין דער זעלביקער מאס, אין וועלכער עס פאלט דער קרעדיט, הויבט זיך די טעמפּעראטור פון דער רעוואלוציע און עס וואקסט איר שאפונגס-קראפט.

די צײַטווײַליקע רעגירונג האָט געוואָלט אָפּנעמען באַ דער רעפּובליק איר אַנטיבורזשואַזן אויסזען, דערצו איז נויטיק געווען פריער פון אלץ צו פאַרזיכערן דעם אויסטויש-ווערט פון דער נײַער מלוכע-פאָרם, איר בערזן-קורס. צוזאַמען מיטן בערזן-פרײַזקוראַנט פון דער רעפּובליק האָט זיך אומבאַדינגט געמוזט הויבן דער פריוואַטער קרעדיט.

קדיי צו באַזײַטיקן אַפילע דעם כשאַד, אַז די רעפּובליק וויל נישט אָדער קאָן נישט אויספילן די היסכײַוועסן, וועלכע זי האָט באַקומען בײַערושע פון דער מאָנאַרכיע, קדיי אײַנצופלאנצן צוטרוי צו דער בורזשואַזער ערליכקײַט און צאָל-פייִקײַט פון דער רעפּובליק, האָט זיך די צײַטווײַליקע רעגירונג באַנוצט מיט באַרימערײַ, וואָס איז פונקט אזוי נישט פּאַסיק, ווי קינדעריש.

נאך פארן געזעצליכן טערמין האט זי אפגעצאלט די מלוכע-קרעדיטארן די פראצענטן, ווי די 5, $4^1/_2$ און 4 פראצענטיקע פאפירן. ווען די קאפיטאליסטן האבן דערזעען, מיט וואס פאר א פאכדאנישער היילעוודיקייט מע באמיט זיך צו קויפן זייער צוטרוי, האבן זיי מיט אמאל צוריק באקומען זייער בורזשואזן אפלאמב און זיכערקייט אין זיך.

פארשטייט זיך, די געלט-שווערקייטן פון דער צייטווייליגער רעגירונג זיינען נישט קלענער געווארן פון אט דעם טעאטראלישן ארויספאל, וואס האט בא איר צוגענומען אירע פעראטן (זאפאסן) פון דעם מעזומענעם געלט. עס איז אוממעגליך געווען ווייטער צו באהאלטן די געלט-נויט, און דעם קליינבירגערטום און די ארבעטער איז אויסגעקומען פון זייער אייגענער קעשענע צו באצאלן פאר דעם אנגענעמען סורפריז, וואס איז אונטערגעטראגן געווארן די מלוכע-קרעדיטארן.

די רעגירונג האט דערקלערט, אז די שפאר-קאסעס וועלן לויט די שפאר-ביכלאך נישט אומקערן קיינע סומען, העכער פון 100 פראנק. די סומען, וועלכע זיינען אריינגעלייגט געווארן אין די שפאר-קאסעס, זיינען קאנפיסקירט געווארן און א דעקרעט פון דער רעגירונג האט זיי פארוואנדלט אין א מלוכע-כויוו. דאס האט נאך מער פארביטערט קעגן דער רעפובליק דאס קליינבירגערטום, וואס האט זיך אזוי אויך געפונען אין א געדריקטער לאגע. באקומענדיק אנשטאט זייערע שפאר-ביכלאך בילעטן פונם מלוכע-כויוו, זיינען זיי געצוואונגען געווען צו פארקויפן זיי אף דער בערזע. איבערגעבן זיך אין די הענט פון די זעלביקע יידן, די בערזן-הערשערס, אנטקעגן וועלכע עס איז געווענדעט געווען די פעווראלע רעוואלוציע.

דער באנק איז געווען דער טעמפל פון דער פינאנסיעלער אריסטאקראטיע, וואס האט געהערשט בעשאס דער יולי-מאנארכיע. פונקט ווי די בערזע האלט אין אירע הענט דעם מלוכע קרעדיט, אזוי רעגירט דער באנק איבערן האנדלס-קרעדיט.

די פעווראלער רעוואלוציע האט געשטעלט אין סאקאנע נישט נאר די הערשאפט פונם באנק, נאר זיין עקזיסטענץ גופע; דעריבער האט ער זיך פון סאמע אנהויב אן באמיט צו דיסקרעדיטירן די רעפובליק, ארונטעררייסנדיק דעם האנדלס-קרעדיט. ער האט פלוצלונג איבערגעריסן דעם קרעדיט פאר באנקירן, פאבריקאנטן און סאכרים. נישט ארויסרופנדיק קיין באלדיקע קאנטררעוואלוציע, איז דער דאזיקער מאניעוור אומפארמיידליך מיט זיין גאנצער לאסט געפאלן צוריק אפן באנק. די קאפיטאליסטן האבן צוריק געצויגן זייער געלט, וואס איז געלעגן אין די באנק-קעלערס. די באזיצערס פון באנק-בילעטן האבן זיך אווארף געטאן צו דער באנק-קאסע, קדיי אויסצוטוישן זיי אף גאלד און זילבער.

די צייטווייליקע רעגירונג וואלט געקאנט גאנץ לעגאל, אן א גוואלט-אריינמישונג, צווינגען דעם באנק צו באנקראטירן; זי האט בלויז געדארפט פארבלייבן פאסיוו און איבערלאזן דעם באנק מיט זיין אייגענעם גורל. דער באנקראט פונם באנק — דאס איז א שטראם, וועלכער וואלט אין איין

אויגנבליק אָפּגערייניקט דעם פראַנצויזישן באָדן פון דער פינאַנסיעלער אַריסטאָקראַטיע, פונם מעכטיקסטן און געפערליכסטן סוינע פון דער רעפּובליק, פון אָט דעם גאָלדענעם פּיעדעסטאַל פון דער יולי-מאָנאַרכיע. און ווען דער באַנק וואָלט באַנקראָטירט, וואָלט די רעגירונג געקאָנט אָרגאַניזירן אַ נאַציאָנאַלן באַנק און אַוועקשטעלן דעם נאַציאָנאַלן קרעדיט אונטערן קאָנטראָל פון דער נאַציע; דעמאָלס וואָלט די בורזשואַזיע אַליין געמוזט איינזען דערין בלויז דעם לעצטן פאַרצווייפלטן פּרואוו זיך צו ראַטעווען.

אָבער אַנשטאָט דעם האָט די רעגירונג איינגעפירט אַ צוואַנגס-קורס פאַר די באַנק-בילעטן. זי האָט אַפילו נאָך מער געטאָן. זי האָט אַלע פּראָווינציעלע בײַנק פאַרוואַנדלט אין אָפּטיילונגען פונם Banque de France (פראַנצויזישן באַנק) און האָט אים אף אַזאַ אויפן געגעבן די מעגלעכקייט צו פאַרשפּרייטן זיין נעץ איבער גאַנץ פראַנקרייך. שפּעטער האָט זי בא אים געמאַכט אַן הלוואָע און אַ׳ס גאַראַנטיע פאַרזעצט די מלוכע-וועלדער. אף אַזאַ אויפן האָט די פעברואַלער רעוואָליוציע דירעקט פאַרפעסטיקט און פאַרברייטערט די זעלביקע באַנקאָקראַטיע, וועלכע זי האָט געדאַרפט אַראָפּוואַרפן.

אין דער זעלביקער צייט האָט זיך די צייטווייליקע רעגירונג געדרייט און געוויקלט אינם קלעם פונם אַלץ וואַקסנדיקן דעפיציט. אומזיסט האָט זי געבעטלט פּאַטריאָטישע געשאַנקען. בלויז די אַרבעטער האָבן איר צוגעוואָרפן אַ נדבה. עס איז איר אויסגעקומען זיך צו באַנוצן מיט אַ העראָאישן מיטל, איינפירן אַ נייעם שטייער. וועמען אָבער באַשטייערן? די בערזן-קעניגן, די באַנקירן, די מלוכע-קרעדיטאָרן, די ראַנטיעס, די פאַבריקאַנטן? אף אַזאַ וועג וואָלט די רעפּובליק נישט געוואונען זייער סימפּאַטיע. דאָס וואָלט געהייסן מיט איין האַנט אַרונטעררייסן דעם מלוכע און האַנדלס-קרעדיט, בעשאַס ווען מיט דער אַנדערער האַנט ווערן געבראַכט פאַר אים אַזוינע ערנידערנדיקע קאָרבּאָנעס. עמיצער האָט דאָך אָבער געמוזט צאָלן. ווער זשע איז געבראַכט געוואָרן פאַר אַ קאָרבּן דעם בורזשואַזן קרעדיט? Jacques le bonhomme,[1]) — דער פּויער.

די צייטווייליקע רעגירונג האָט איינגעפירט אַ צוגאָב-שטייער, וואָס האָט פאַרגרעסערט אף 45 סאַנטים יעדן פראַנק פון די פיר דירעקטע שטייערן. די רעגירונגס-פּרעסע האָט פאַ׳ש פאַרזיכערט דעם פּאַריזשער פּראָלעטאַריאַט, אַז דער דאָזיקער שטייער פאַלט הויפּטזעכלעך אפן גרויסן ערדבאַזיץ, אף די באַזיצערס פונם מיליאַרד, וואָס די רעסטאַווראַציע האָט פונאַנדערגעשאָנקען[2]). אין דער עמעסן אָבער איז ער פריער פון אַלץ געפאַלן אפן פּויערטום, ד. ה. אף דער גרעסטער מערהייט פונם פראַנצויזישן פאָלק. די פּויערים איז אויסגעקומען צו צאָלן די הוצאות פון דער פעברואַלער-רעוואָלוציע — און זיי האָבן געבילדעט די הויפּט-אַרמיי פון דער קאָנטער-רעוואָליוציע. דער נייער שטייער פון 45 סאַנטים איז געוואָרן אַ לעבנס-פראַגע פאַרן פראַנצויזישן פּויערטום, וואָס האָט זי פון זיין זייט געמאַכט פאַר אַ פראַגע פון לעבן

1) „זשאַק דער טאָם"—אַזוי האָט בא דער פראַנצויזישער אַריסטאָקראַטיע געהייסן דער פּויער.

2) די מיליאַרד-קאָמפּענסאַציע, וועלכע איז געגעבן געוואָרן די פּריצים, וואָס האָבן בעשאַס עמיגרירט אין דער צייט פון דער גרויסער פראַנצויזישער רעוואָלוציע.

דער איבערזעצער.

און טויט פאַר דער רעפּובליק. פון דעם מאָמענט אָן פאַרקערפּערט די רעפּובליק אין די אויגן פונם פראַנצויזישן פּויער דעם 45 סאַנטימיקן צוגאָב־שטייער, און דער פּאַריזשער פּראָלעטאַריאַט מאַכט זיך פאַר אים ווי אַ פאַרשווענדער, וואָס לאָזט זיך וואוילגיין אויף זיין חשבון.

אין דער צייט, ווען די רעוואָלוציע פון 1789 יאָר האָט זיך אָנגעהויבן דערפון, וואָס זי האָט באַפרייט די פּויערים פונם יאָך פון די פעאָדאַלישע פליכטן, האָט די רעוואָלוציע פון 1848 יאָר, כדי נישט צו ברענגען קיין שאָדן דעם קאַפּיטאַל און פאַרזיכערן דעם גאַנג פון איר מלוכה־מאַשין, פריער פון אַלץ אונטערגעטראָגן דער דאָרפישער באַפעלקערונג אַ נייעם שטייער.

נאָר מיט איין מיטל וואָלט די צייטווייליקע רעגירונג געקאָנט באַזייטיקן די אַלע שוועריקייטן און אַרויסשלאָגן די מלוכה פונם אַלטן וועג—נעמליך דורך דער דערקלערונג פון אַ מלוכה־באַנקראָט. עס איז באַקאַנט, ווי לעדריו־ראָללען האָט דערנאָך שטאָלצירט פאַר דער נאַציאָנאַלער פאַרזאַמלונג דערמיט, וואָס ער האָט מיט פאַראַכטונג אָפּגעוואָרפן אַזאַ מין פאָרשלאַג פונם יידישן בערזן־מאַן פולד, דעם איצטיקן פינאַנס־מיניסטער. פולד האָט אים אונטערגעטראָגן אַן עפּל פונם „עץ־הדעת".

אָנערקענענדיק די וועקסלען, וועלכע די מלוכה האָט אַרויסגעגעבן דער אַלטער בורזשואַזער געזעלשאַפט, האָט די צייטווייליקע רעגירונג זיך פאַרשקלאַפּט ביי דער דאָזיקער בורזשואַזער געזעלשאַפט. אַנשטאָט צו קומען, ווי אַ האַרבער קרעדיטאָר, וואָס מאָנט אויף די אַלטע רעוואָלוציאָנערע חובות, איז זי געוואָרן אירער אַ באַלחוב. זי האָט געמוזט פאַרפעסטיקן די צעטרייסלטע בורזשואַזע אָרדנונג, כדי אויסצופּיקן די היסכייבעסן, וועלכע קאָנען אויסגעפּילט ווערן נאָר אין די ראַמען פון דער דאָזיקער אָרדנונג. דער קרעדיט ווערט אַ נויטהענדיקער באַדינג פאַר איר עקזיסטענץ, און די האַנאָכעס דעם פּראָלעטאַריאַט, די צוזאָגן, וואָס זיינען אים געגעבן געוואָרן, ווערן די קייטן, וועלכע מוזן אום וואָס פאַר אַ פּרייז עס זאָל נישט זיין, צעקלאַפּט ווערן. די באַפרייאונג פון די אַרבעטער,—אַפילע אָט די פראַזע אליין,—איז געוואָרן אַן אומערטרעגליכע סאַקאָנע פאַר דער נייער רעפּובליק,—ווייל דאָס איז געווען אַ שטענדיקע שטערונג פאַר דער צוריקאויפשטעלונג פונם קרעדיט, וועלכער באַזירט זיך אויף דער פעסטער, אומבאַוירלעכער אָנערקענונג פון די עקזיסטירנדיקע קלאַסן־פאַרהעלטעניש. דעריבער האָט מען געדאַרפט אַ סאָף מאַכן מיט די אַרבעטער.

די פעבּרואַלער רעוואָלוציע האָט אַרויסגעוואָרפן די אַרמיי פון פּאַריזש. די נאַציאָנאַלע גוואַרדיע, ד. ה. די בורזשואַזיע פון אַלע מינים איז געווען די איינציקע מיליטערישע קראַפט אין דער הויפּטשטאָט. זי האָט זיך אָבער נישט געפילט בעקוועם מיט אירע אייגענע קרעפטן גוויוער צו זיין דעם פּראָלעטאַריאַט. נאָך מער דערפאַר, ווייל איר איז אויסגעקומען, האַגאַם נאָך אַן אַקשאָנעסדיקן ווידערשטאַנד, נאָך הונדערטער פאַרשיידענע שטערונגען, ביסלאַכווייס, טיילווייס, צוצולאָזן אין אירע רייען באַוואָפנטע פּראָלעטאַריער. עס איז, אויף אַזאַ אויפן, פאַרבליבן איין אויסוועג: אַנטקעגנשטעלן איין טייל פּראָלעטאַריער קעגן דער צווייטער.

מיט דעם דאָזיקן צוועק האָט די צײַטווײַליקע רעגירונג אָרגאַניזירט 24 באַטאַליאָנען מאָבי׳ער גוואַרדיע, פון יונגע לײַט, אין עלטער פון 15 ביז 20 יאָר, צו טויזנט מאַן אין יעדן באַטאַליאָן. זיי האָבן געהערט מערסטנטייל צום לומפּן-פּראָלעטאַריאַט, וועלכער איז פאַראַן אין אַלע גרויסע שטעט און אונטערשיידט זיך שאַרף פונם אינדוסטריעלן פּראָלעטאַריאַט. דער דאָזיקער שיכט איז אַ נעסט פאַר גאַנאָווים און פאַרברעכערס פון יעדן מין, עלעמענטן, וועלכע לעבן פון די ברעקלאַך פונם געזעלשאַפטליכן טיש, מענטשן אָן באַשטימטע באַשעפטיקונגען, gens sans feu et sans aveu [1]; זיי אונטערשיידן זיך, אָפּהייניגיק פונם קולטורעלן צושטאַנד פון דער נאַציע, צו וועלכער זיי געהערן, אָבער שטענדיק און אומעטום פאַרמאָגן זיי די כאַראַקטערשטריכן פון לאַצצאַראָני. אַפן העכסטן גראַד נישט שטאַנדהאַפטיק אין די יונגע יאָרן, אין וועלכע עס האָט זיי גענומען די צײַטווײַליקע רעגירונג, זײַנען זיי פייִק געווען אַף דער גרעסטער העלדישקײַט און זעלבסטאָפּפערונג, אָבער צוזאַמען דערמיט אויך אַף די נידעריגסטע גאַזלאָנישע מײַסים און אַף דער שמוציקסטער פאַרקויפטקײַט. די צײַטווײַליקע רעגירונג האָט זיי געצאָלט 1 פראַנק מיט 50 סאַנטים אַ טאָג, ד. ה. זי האָט זיי אָפּגעקויפט. זי האָט זיי אָנגעטאָן אין ספּעציעלע מונדירן, אַזוי, אַז אויסערליך האָבן זיי זיך אונטערשיידט פון די „העמדלאַך-טראָגערס“. אַלס אָנפירערס האָט מען זיי טיילווײַס געגעבן אָפיצערן פון דער רעגולערער אַרמיי, טיילווײַס האָבן זיי אַליין אויסגעקליבן יונגע בורזשואזע זינדלאַך, וועלכע האָבן זיי באַציבערט מיט הויכע דראָשעס וועגן שטאַרבן פאַרן פאָטערלאַנד און וועגן איבערגעגעבנקײַט דער רעפּובליק.

קעגן דעם פּאַריזשער פּראָלעטאַריאַט איז אַף אַזאַ אויפן געשטאַנען אַן אַרמיי פון 24.000 יונגע, פון צווישן זײַנע רייען אָנגעקליבענע, געזונטע באַשי-בוזוקן. דער פּראָלעטאַריאַט האָט באַגריסט די מאָבילע גוואַרדיע אַף די פּאַריזשער גאַסן מיט הילכיקע הורא-געשרייען. ער האָט אין זיי דערקענט די, וואָס האָבן אין די פאָדערשטע רייען געקעמפט אַף די באַריקאַדן. ער האָט זיי געהאַלטן פאַר אַן אַרבעטער-גוואַרדיע, אַלס אונטערשייד פון דער בורזשואזער נאַציאָנאַלער גוואַרדיע. דאָס איז געווען אַן אומפאַרגעבליכער טעות פון זײַן זײַט.

צוזאַמען מיט דער מאָבי׳ער גוואַרדיע האָט די רעגירונג באַשלאָסן צוזאַמענקלײַבן אַרום זיך אויך אַן אַרמיי פון אינדוסטריעלע אַרבעטער. אין די אַזוי גערופענע נאַציאָנאַלע וואַרשטאַטן האָט דער מיניסטער מאַרי געגעבן אַרבעט הונדערט טויזנט אַרבעטער, וועלכע זײַנען דורכן קריזיס און דורך דער רעוואָלוציע אַרויסגעוואָרפן געוואָרן אַפן גאַס. אונטער דעם הויכן נאָמען זײַנען באַהאַלטן געווען לאַנגווײַליקע, אײַנאַרטיקע און נישט פּראָדוקטיווע ערד-אַרבעטן מיט אַ געצאָלט פון 1 פראַנק מיט 15 סאַנטים אַ טאָג. אײַנגלישע „אַרבעטער-הײַזער“ אונטערן פרײַען הימל — אָט וואָס עס זײַנען

1) מענטשן אָן אַ היים, (היימיש פײַער) און אָן אַ דאָקומענט.

געווען די נאציאָנאלע ווארשטאטן. די רעגירונג האָט געמיינט, אז אין זיי האָט זי געפונען א *צווייטע ארבעטער־ארמיי קעגן די ארבעטער גופא*. דאָס מאָל האָט די בורזשואזיע זיך טויע געווען אין די נאציאָנאלע ווארשטאטן פונקט ווי די ארבעטער האָבן זיך טויע געווען אין דער מאָבילער גווארדיע— זי האָט אין זיי באשאפן אן *אויפשטאנד־ארמיי*.

איין ציל איז אָבער דערגרייכט געוואָרן.

Ateliers nationaux—אזוי האָבן געהייסן די פאָלקס־ווארשטאטן, וועלכע עס האָט געפּריידיקט לואי־בלאן אין ליוקסעמבורג. מארי׳ס ווארשטאטן זיינען באשאפן געוואָרן לויט א פּלאן, וואָס איז פונקט דער *הייפּעך* פון לואי־בלאנס, נאָר א דאנק דעם אייגנארטיקן שניד, האָבן זיי געגעבן מאטעריאל פאר א טאָעס־אינטריגע, וואָס איז ווערט צו זיין די טעמע פון א שפּאנישער קאָמעדיע. די צייטווייליקע רעגירונג האָט אליין בעסאָד פארשפרייט א קלאנג, אז די דאָזיקע נאציאָנאלע ווארשטאטן—דאָס איז די ערפינדונג פון לואי־בלאן, און דאָס האָט נאָך מער אויסגעזען צו זיין וואָר דערפאר, ווייל לואי־בלאן, דער אפּאָסטאל פון די נאציאנאלע ווארשטאטן, איז געווען א מיטגליד פון דער צייטווייליקער רעגירונג. פאר דער פּאריזשער בורזשואזיע, וואס האט האלב־נאאיוו און האלב מיט א מיין צונויפגעמישטביידע זאכן, פאר דער קינסטליך באארבעטער געזעלשאפטליכער מיינונג פון פראנקרייך און אייראפּע האבן זיך די דאזיקע ארבעט־הייזער פארגעשטעלט, אלס דער ערשטער טריט צו דער פארווירקליכונג פונם סאציאליזם, וועלכער איז עס הויפּטזאכליך ארויסגעשטעלט געווארן צום שאנדסלופּ.

נישט לויט זייער אינהאַלט,—דאָס איז עמעס,—דערפאַר אָבער לויט זייער נאָמען, זיינען די נאַציאָנאַלע וואַרשטאַטן געווען אַ פאַרקערפּערטער פּראָטעסט פונם פּראָלעטאַריאַט קעגן דער בורזשואַזער אינדוסטריע, קעגן דעם בורזשואַזן קרעדיט און קעגן דער בורזשואַזער רעפּובליק. דעריבער איז אַף זיי געפאַלן די גאַנצע סינע פון דער בורזשואַזיע. אַף דעם פונקט האָט זי געקאָנט אָנווענדן אירע אָנפאַלן, באַלד ווי נאָר זי האָט זיך גענוג באַפעסטיקט קדיי אימשטאַנד צו זיין אָפן צו צערייסן מיט די פּעוראַלער אילוזיעס. דאָס *קליינבירגער־טום* האָט אויך געווענדעט זיין גאַנצע אומצופרידנקייט קעגן די נאַציאָנאַלע וואַרשטאַטן, וואָס זיינען געוואָרן דער ציל פאַר אַלעמענס אָנפאַלן. מיט צייגער־קריצעריי האָבן זיי אויסגערעכנט, וויפיל געלט עס שלינגען איין אָט די אומזיסטיקע פרעסערס—די אַרבעטער, בעשאַס ווען זייער אייגענע לאַגע איז מיט יעדן טאָג געוואָרן אַלץ אומערטרעגליכער. מלוכע־פּענסיע פאַר אַ סימען פון אַרבעט—אָט דאָס איז סאָציאַליזם! האָבן זיי געמורמלט פאַר זיך. אין די נאַציאָנאַלע וואַרשטאַטן, אין די לוקסעמבורגער דעבאַטן, אין די גאַסן־דעמאָנסטראַציעס פון די פאַריזשער אַרבעטער האָבן זיי געזעען די סיבע פון זייער קלאָגעדיקער לאַגע. און קיינער האָט זיך אַזוי נישט געהיצט קעגן די קלוימערשטע מאַכינאַציעס פון די קאָמוניסטן, ווי דער קליינבירגער, וועלכער איז אָן שום האָפענונג אַף אַ וועלכער נישט איז רעטונג געשטאַנען אַף דער גרענעץ פון באַנקראָט.

אַף אַזאַ אויפן זײַנען אינם פאַרשטייענדיקן קאַמף צווישן דער בורזשואַזיע און דעם פּראָלעטאַריאַט אַלע פאָרשוסן, אַלע וויכטיקסטע פּאָזיציעס, אַלע מיטעלע שיכטן פון דער געזעלשאַפט, געווען אין די הענט פון דער בורזשואַזיע. און אין דער זעלביקער צײַט האָבן זיך די כוואַליעס פון דער פעווראַלער רעוואָלוציע הויך געהויבן איבערן קאָנטינענט. יעדע פּאָסט האָט געבראַכט נײַע רעוואָלוציאָנערע יעדיעס דאָ פון איטאַליען, דאָ פון דײַטש׳אַנד, דאָ פון עקסטן דאָרעם-מיזראַך פון אייראָפּע, און האָט אונטערגעהאַלטן די פאַרשיקערטקײַט פונם פאָלק, אָן אויפהער ברענגענדיק אים אַלץ נײַע באַווײַזן פון זײַן ניצאָכן, וואָס די פרוכטן זײַנע זײַנען שוין פאַרשוואונדן פון זײַנע הענט.

דער 17 מאַרט און דער 16 אַפּריל זײַנען געווען טעג פון נײַע צוזאַמענשטויסן אינם גרויסן קלאַסן-קאַמף, וועלכער האָט זיך צעפלאַקערט אין די טיפענישן פון דער בורזשואַזער רעפּובליק.

דעם 17 מאַרט האָט זיך אַרויסגעוויזן די צוויידײַטיקע לאַגע פונם פּראָלעטאַריאַט, וועלכע האָט נישט דערלאָזן צו קיין שום אַנטשלאָסענע מײַסים. די לעכאַטכילעדיקע ציל פון זײַן דעמאָנסטראַציע איז געווען אומצוקערן די צײַטווײַליקע רעגירונג אַפן וועג פון רעוואָלוציע, צווינגען זי אין פאַל, אויב דאָס איז נויטיק, אויסצושליסן פון איר באַשטאַנד די בורזשואַזע מיטגלידער און אָפּלייגן דעם טאָג פון די וואַלן צו דער נאַציאָנאַלער פאַרזאַמלונג און אין דער נאַציאָנאַלער גוואַרדיע. דעם 16 מאַרט אָבער האָט די נאַציאָנאַלע בורזשואַזע גוואַרדיע אײַנגעאָרדנט אַ דעמאָנסטראַציע קעגן דער צײַטווײַליקער רעגירונג. מיט אויסגעשרייען: „נידער מיט לעדריו-ראָללען!“ האָבן זיי זיך אַ לאָז געטאָן צום האָטעל דע ווי. דאָס האָט געצוואונגען דאָס פאָלק דעם 17 מאַרט צו שרײַען: „זאָל לעבן לעדריו-ראָללען! זאָל לעבן די צײַטווײַליקע רעגירונג!“ קדיי צו געבן אַן אָפּשטויס דער בורזשואַזיע, איז אים אויסגעקומען צו שטעלן זיך אַף דער זײַט פון דער בורזשואַזער רעפּובליק, וועלכע האָט אים געשײַנט צו שטיין אין געפאַר. ער האָט פאַרפעסטיקט די לאַגע פון דער צײַטווײַליקער רעגירונג, אַנשטאָט זי צו מאַכן זיך אונטערטעניק. דער 17 מאַרט האָט זיך פאַרענדיקט מיט אַ מעלאָדראַמאַטישער סצענע. עמעס, אין דעם טאָג האָט דער פּאַריזשער פּראָלעטאַריאַט נאָך אַמאָל פונאַנדערגעשפּרייט זײַנע גיגאַנטישע גלידער; דאָס האָט אָבער נאָר פאַרפעסטיקט די בורזשואַזיע — אין דער צײַטווײַליקער רעגירונג און אויסער איר — אין איר באַשלוס צו צעברעכן דעם פּראָלעטאַריאַט.

דער 16 אַפּריל איז געווען אַ מיספאַרשטייעניש, אײַנגעאָרדנט דורך דער צײַטווײַליקער רעגירונג אין פאַרבאַנד מיט דער בורזשואַזיע. אַפן מאַרסן-פעלד און אַפן היפּאָדראָם האָבן זיך אין אַ גרויסער צאָל צוזאַמענגעקליבן אַרבעטער אַף צו באַטראַכטן די פראַגע וועגן די פאַרשטייענדיקע וואַלן אין גענעראַל-שטאַב פון דער נאַציאָנאַלער גוואַרדיע. פּלוצלונג ווערט מיט אַ בליצן-שנעלקײַט איבער גאַנץ פּאַריזש פאַרשפּרייט אַ קלאַנג, אַז אַפן מאַרסן-פעלד האָבן זיך אונטער דער אָנפירונג פון לואי בלאַן, בלאַנקי, קאַבע און ראַספּאַיל, צוזאַמענגעקליבן באַוואָפנטע האַמויגים אַרבעטער מיטן מיין זיך צו

לאָזן זיך צום האָטעל דע ווי, אראָפוואָרפן די צײַטווײַליקע רעגירונג און פּראָקלאַמירן א קאָמוניסטישע רעגירונג. עס ווערט געשלאָגן א גענעראַל-מארש—שפּעטער האָבן לעדריו-ראָללען, מאררא און מארטין איינער באם אנדערן באשטרײַט דעם קאָוועד פון דער דאזיקער איניציאטיוו—און אין א שא ארום שטייען הונדערט טויזנט מענטשן אונטערן ביקס, דער האָטעל דע ווי איז פארנומען דורך דער נאציאָנאלער גווארדיע, איבער גאַנץ פאריזש הילכט דער געשריי: „נידער מיט די קאָמוניסטן! נידער מיט לואי בלאַן, נידער מיט בלאנקי, קאבע און ראספּאילו!", צו דער צײַטווײַליקער רעגירונג קומט אן א צאל דעלעגאציעס מיט טרײַהײַטס-אויסדריקן, גרייט צו ראטעווען דאס פאטערלאנד און די געזעלשאפט. ווען די ארבעטער באווײַזן זיך ענדליך באם האָטעל דע ווי, קדיי איבערצוגעבן דער צײַטווײַליקער רעגירונג די פאטריאטישע געלט-זאמלונג, וועלכע איז געמאכט געווארן אפן מארסן-פעלד, דערוויסן זיי זיך מיט פארוואונדערונג, אז דער בורזשואזער פאריזש האט נאר וואס מיט די גרעסטע פארזיכטיקײַטן אפגעהאלטן אין א פיקטיוון קאמף א ניצאכן איבער זייער שאטן. דער שרעקליכער אטענטאט פון 16 אפריל האט געדינט פאר א מאטיוו אומצוקערן די ארמיי קיין פאריזש,—וואס עס איז אייגנטליך געווען די ציל פון דער מעגושעמער קאמעדיע,—און פאר רעאקציאנערע פעדעראליסטישע דעמאנסטראציעס אין דער פראווינץ.

דעם 4 מאי האט זיך צוזאמענגעקליבן די געשאפענע דורך גלײַכע און אלגעמיינע וואלן נאציאנאלע פארזאמלונג. דאס אלגעמיינע וואלרעכט האט נישט פארמאגט יענע מאגישע קראפט, וועלכע עס האבן אים צוגעשריבן די רעפובליקאנער פון אלטן שניט. אין גאנץ פראנקרײַך, אדער לעכאל האפאכעס אינם גרעסטן טייל פראנצויזן האבן זיי געזעען citoyens (בירגער) מיט אייגנארטיקע אינטערעסן, אייגנארטיקע אנשויאונגען א.א.וו. דאס איז געווען אן אייגנארטיקער קולט פון פאלק. די וואלן האבן אבער אנשטאט דעם פאלק פון זייער פארשטעלונג ארויסבאוויזן דאסווירקליכע פאלק, ד. ה. די פארשיידענע קלאסן, אף וועלכע עס צעפאלט זיך. מיר וויסן שוין, פארוואס די פויערים און דאס קליינבירגערטום זײַנען בא די וואלן געגאנגען נאך דער קריגערישער בורזשואזיע און נאך די גרויסע ערד-באזיצערס, וואס האבן געדורשט נאך א רעסטאווראציע. דאך, אויב דאס אלגעמיינע וואלרעכט איז אפילע נישט געווען אט דער קישעף-שטעקן, פאר וועלכן עס האבן אים געהאלטן די נאאיווע רעפובליקאנער, האט עס דאך פארמאגט אן אנדערע, אן אן עראך העכערע מײַלע: עס האט פונאנדערגעפלאקערט דעם קלאסן-קאמף, עס האט געצוואונגען פארשיידענע מיטעלע קלאסן פון דער בורזשואזער געזעלשאפט גיך אויסצולעבן זייערע אילוזיעס, עס האט מיט אמאל אויפגעהויבן אפן שפיץ פון דער מלוכע אלע פראקציעס פונם עקספּלאָאטירנדיקן קלאס, אראפרײַסנדיק פון זיי אף אזא אופן די ליגנערישע מאסקע, בעשאס ווען די מאנארכיע מיט איר צענז האט קאמפראמעטירט בלויז באשטימטע פראקציעס פון דער בורזשואזיע, געבנדיק די אנדערע די מעגליכקײַט זיך צו באהאלטן אונטער די קוליסן און ארומרינגלען זיך מיטן גלאנץ פון אן אפאזיציע.

אין דער נאציאנאלער גרינדונגס-פארזאמלונג, וואס האט זיך צוזאמענגעקליבן דעם 4 מאי, האבן פרעוואלירט בורזשואזע רעפובליקאנער, די רעפובליקאנער פון „נאסיאנאל“. אפילע די לעגיטימיסטן און אָרלעאניסטן האבן זיך פון אנהויב דערוועגט ארויסצוטרעטן נאר אונטער דער מאסקע פון בורזשואזן רעפובליקאניזם. נאר אינם נאמען פון דער רעפובליק האט מען געקאנט אנהויבן דעם קאמף קעגן דעם פראלעטאריאט.

פונם 4 מאי, און נישט פונם 25 פעווראל, דארף מען רעכענען דעם אנהויב פון דער רעפובליק, ד. ה. פון דער רעפובליק, וועלכע איז אנערקענט געווארן דורכן פראנצויזישן פאלק; דאס איז נישט די רעפובליק, וועלכע דער פאריזשער פראלעטאריאט האט אנגעבונדן דער צייטווייליקער רעגירונג, נישט די רעפובליק מיט די סאציאלע איינריכטונגען, נישט דער טרוים, וועלכער האט זיך געטראגן פאר די קעמפערס אף די באריקאדן. די אייוציק געזעצליכע רעפובליק, וועלכע איז פראקלאמירט געוואָרן דורך דער נאַציאָנאַלער פאַרזאַמלונג, איז נישט געווען קיין רעוואָלוציאָנערע געווער קעגן דער בורזשואַזער אָרדנונג, נאָר פאַרקערט, אירע אַ פּאָליטישע רעסטאַוורירונג, וואָס האָט אויפסנייַ פאַרפעסטיקט די בורזשואַזע געזעלשאַפט,— מיט איין וואָרט, אַ בורזשואַזע רעפובליק. אָט די באַשטעטיקונג האָט זיך דערהערט פון דער טריבונע פון דער נאַציאָנאַלער פאַרזאַמלונג, און האָט פאַר זיך געפונען אַן אָפּקלאַנג אין דער גאַנצער רעפובליקאַנישער און אַנטירעפובליקאַנישער בורזשואַזער פרעסע.

מיר האָבן געזעען, אַז די פעוורואַלע רעפובליק איז נישט געווען און האָט נישט געקאָנט זיין קיין אַנדערע, ווי אַ בורזשואַזע רעפובליק; אַז נאָר אונטערן דירעקטן דרוק פונם פראָלעטאַריאַט איז די צייטווייליקע רעגירונג געצוואונגען געווען צו דערקלערן זי פאַר אַ רעפובליק, וואָס איז אַרומגערינגלט מיט סאָציאַלע איינריכטונגען; אַז דער פאַריזשער פראָלעטאַריאַט איז נאָך נישט אימשטאנד געווען ארויסצוטרעטן פון די ראמען פון דער בורזשואזער רעפובליק אנדערש, ווי אין זיינע טרוימען, אין דער פאנטאזיע; אין דערווירקליכקייט אָבער האָט ער איר די גאנצע צייט געדינט; אז די צוזאָגן, וואָס זיינען אים געגעבן געוואָרן, זיינען געוואָרן אן אומערטרעגליכע געפאר פאר דער נייער רעפובליק, און די גאנצע צייט פון איר עקזיסטענץ איז די צייטווייליקע רעגירונג פארנומען געווען מיט אן אומאויפהערליכן קאמף קעגן די פאָדערונגען פונם פראָלעטאריאט.

אין דער פערזאָן פון דער נאציאָנאלער פארזאמלונג איז גאנץ פראנקרייך געקומען אלס ריכטערן פונם פאריזשער פראָלעטאריאט. די פארזאמלונג האָט גלייך צעריסן מיט אלע סאָציאלע איליוזיעס פון דער פעווראלער רעוואָלוציע און האָט פראָסט און פּאָשעט פראָקלאמירט א בורזשואזע רעפובליק, און נאָר א בורזשואזע רעפובליק. זי האָט זיך געהיילט אויסצושליסן פון דער קאָמיסיע, וואס זי האט אויסגעקליבן, די פארשטייערס פונם פראלעטאריאט—לואי-בלאן און אלבער; זי האט אפגעווארפן דעם פארשלאג צו ארגא-

ניזירן א באזונדער ארבעט-מיניסטעריום און האט מיט שטורמדיקע אפלאדיסמענטן באגעגנט די ווערטער פונם מיניסטער טרעל: „איצט רעדט זיך נאר וועגן דעם, ווי אזוי אומצוקערן די ארבעט צו אירע פריערדיקע באדינגונגען".

דאס אלץ איז נאך אבער נישט גענוג געווען. די פעווראלע רעפובליק איז אויסגעקעמפט געווען דורך די ארבעטער בא א פאסיווער שטיצע מיצאד דער בורזשואזיע. די פראלעטאריער האבן זיך מיט פולן רעכט געהאלטן פאר די זיגערס אינם פעווראלער קאמף און האבן ארויסגעשטעלט הויכע פאדערונגען פון זיגערס. עס איז נויטיק געווען זיי צו באזיגן אין גאסן-קאמף, עס איז נויטיק געווען זיי צו באווייזן, אז זיי זיינען פאראורטיילט אף א מאפאלע, ווי נאר זיי גייען ארויס זיך שלאגן נישט אין א פארבאנד מיט דער בורזשואזיע, נאר קעגן איר. אין איר צייט האט די פעווראלע רעפובליק מיט אירע האנאכעס פארן סאציאליזם זיך גענויטיקט אין א שלאכט פונם פראלעטאריאט, פאראייניקט מיט דער בורזשואזיע קעגן דער מאנארכיע; איצט איז נויטיק געווען א צווייטער שלאכט, קדיי אפיציעל צו פארפעסטיקן די הערשאפט פון דער בורזשואזער רעפובליק. מיט געווער אין די הענט האט די בורזשואזיע געדארפט אפווארפן די פאדערונגען פונם פראלעטאריאט. די עמעסע וויג פון דער בורזשואזער רעפובליק איז נישט דער פעווראלער ניצאכן, נאר די יוני'ער מאפאלע.

דער פראלעטאריאט האט פארגיכערט דעם סאף, אריינרייסנדיק זיך דעם 15-טן מאי אין דער נאציאנאלער פארזאמלונג. דער דאזיקער שריט איז געווען אן אומזיסטיקער פרואוו פון די ארבעטער אומצוקערן פאר זיך צוריק זייער פריערדיקע רעוואלוציאנערע ווירקונג—דערגרייכט האבן זיי נאר דאס, וואס זייערע ענערגישע פירערס זיינען אריינגעפאלן אין די בורזשואזע געפענגענישן. Jl faut en finir!—מע מוז מאכן א סאף דערצו! אין אט דעם אויסרוף האט זיך אויסגעדריקט דער פעסטער וויל פון דער נאציאנאלער פארזאמלונג צו צווינגען דעם פראלעטאריאט צו אן אנטשיידענעם קאמף. די אויספיר=קאמיסיע האט ארויסגעגעבן א רייע אויפרייצנדיקע דעקרעטן, ווי, לעמאשל, דער פארבאט פון גאסן=פארזאמלונגען א. א. וו. פון דער טריבונע פון דער נאציאנאלער גרינדונגס=פארזאמלונג האבן זיך געלאזט הערן אפענע ארויסרופן, שפאט און זידלערייען קעגן די ארבעטער. דער הויפט=פונקט אף אנצופאלן זיינען אבער, ווי מיר האבן געזען, געווען די נאציאנאלע ווארשטאטן. אף זיי האט די גרינדונגס-פארזאמלונג באפעלנדיק אנגעוויזן דער אויספיר=קאמיסיע, וועלכע האט אליין שוין געגרייט דעם דאזיקן קלאפ און האט בלויז געווארט, אז די נאציאנאלע פארזאמלונג זאל אין דער פארם פון א באפעל באשטעטיקן איר אייגענעם פלאן.

די אויספיר=קאמיסיע האט אנגעהויבן דערפון, וואס זי האט פארשוועריקט דעם צוטריט אין די נאציאנאלע ווארשטאטן, האט דעם טאג=לוין פארביטן אף געצאלט פון שטיק, און האט צוליב דער קלימערשטער נויטווענדיקייט פון ערד=בוי=ארבעטן אין סאלאן, ארויסגעשיקט פון די פאריזשער ווארשטאטן אלע

פון דער פרעמדער אנגעקומענע ארבעטער. די דאזיקע ארבעטען—ווי עס האבן מיטגעטיילט זייערע כאוויירים די ארבעטער, וואס זיינען אנטוישטע פון דארטן צוריקגעקומען—זיינען געווען נישט מער, ווי א פראזע, וואס האט געזאלט באפוצן זייער פארשיקונג. ענדליך, דעם 21 יוני האט זיך אין „מאניטער“ באוויזן א דעקרעט, וועלכער האט באפוילן איבערגעוואלט צו דערווײַטערן פון די נאציאנאלע ווארשטאַטן אלע נישט פארהייראטע ארבעטער, אדער אפשיקן זיי אין דער ארמיי.

די ארבעטער איז פארבליבן—אדער אויסשטארבן פון הונגער אדער ארויסטרעטן אין קאמף; קיין אנדער אויסוועג איז נישט געווען. זיי האבן געענטפערט דעם 22-טן יוני מיט א גראנדיעזן אויפשטאנד. דאס איז געווען די ערשטע גרויסע שלאכט צווישן די צוויי קלאסן, אף וועלכע עס צופאלט זיך די מאדערנע געזעלשאפט. דאס איז געווען א קאמף פאר דער פארהיטונג אדער פארניכטונג פון דער בורזשואזער ארדנונג. די דעקטוך, וואס האט איינגעהילט די רעפובליק, איז צעריסן געווארן.

עס איז באקאנט, מיט וואס פאר א זעלטענער מוטיקייט און געניאלקייט, אן פירערס, אָן אַן אלגעמיינעם טעטיקייטס-פלאן, אָן מיטלען און ס'ראוו אן געווער, האבן די ארבעטער גאנצע פינף טעג זיך געהאלטן קעגן דער ארמיי, קעגן די מאבילן, קעגן דער פאריזשער נאציאנאלער גווארדיע און קעגן די נאציאנאלע גווארדייער, וועלכע זײַנען צוגעקומען פון דער פראווינץ. עס איז באקאנט, ווי די בורזשואזיע האט זיך נויקעם געווען פאר די טויט-שרעק, וואס זי האט איבערגעלעבט, מיט אומדערהערטער אכזאָריעס און האט אויסגעהארגעט העכער 3000 געפאנגענע.

די אפיציעלע פארשטייערס פון דער פראנצויזישער דעמאקראטיע האבן זיך געפונען אונטער אזא שטארקער ווירקונג פון דער רעפובליקאנישער אידעאלאגיע, אז ערשט אין עטליכע וואכן ארום נאך דעם יוני-שלאכט האבן זיי זיך אנגעהויבן אנשטויסן, וואס פאר א באדייטונג ער האט געהאט. זיי זיינען ווי פארטויבט געווען פון די שאסן-דונערן, פון וועלכע עס איז צעפלויגן געווארן זייער פאנטאסטישע רעפובליק.

דער לעזער וועט אונדז דערלויבן איבערגעבן מיט די ווערטער פון דער „נײַער ריינישער צײַטונג“ דעם אוממיטלבארן אײַנדרוק, וועלכן עס האט געמאכט אף אונדז די יוני-מאפולע:

„דער לעצטער אפיציעלער נישער פון דער פעווראלער רעוואליוציע—די אויספיר-קאמיסיע—איז צעשוואומען געווארן, ווי א געשפענסט פאר דער קראפט פון די געשעהענישן. לאמארטינס ריטארישן פייערווערק האבן פארביטן קאוועניאקס אנצינדונגס-ראקעטן. Fraternité—די ברידערליכקײַט פון קעגנזעצליכע קלאסן, פון וועלכע איינער עקספלאאטירט דעם אנדערן, די ברידערליכקײַט, וואס איז פראקלאמירט געווארן אין פעווראל, וואס איז מיט גרויסע אָסיעס אנגעשריבן געווען אפן שטערן פון פאריזש, אף יעדער טורמע, אף יעדער קאזארמע, אט די ברידערליכקײַט האט איר עמעסן, נישט נאכגעמאכטן, פראַזאַאישן אויסדרוק געפונען אינם בירגער-קריג אין זײַן שרעקליכסטער פארם, אינם

קריג צווישן ארבעט און קאפיטאל. די דאזיקע ברידערליכקייט האט געפלאמט אין אלע פענסטער פון פאריזש דעם 25 יוני, ווען דער בורזשואזער פאריזש האט איינגעארדנט א דאנקבארקייט־אילומינאציע, בעשאס דער ארבעטער־פאריזש איז אויסגעגאנגען מיט בלוט און האט ארויסגעלאזן די לעצטע זיפצן. די ברידערליכקייט האט געדויערט פונקט אזויפיל צייט, ווי לאנג די אינטערעסן פון דער בורזשואזיע און פונם פראלעטאריאט זיינען ברידערליך צונויפגעפאלן. פעדאנטן פון די אלטע רעוואליוציאנערע טראדיציעס פון 1793 יאר; סאציאליסטישע דאקטרינערן, וועלכע האבן אויסגעבעטן בא דער בורזשואזיע א נדאווע פארן פאלק און באקומען די דערלויבעניש צו האלטן לאנגע דראשעס און קאמפראמעטירן זיך, קאל־זמאן עס איז נויטיק געווען איינצושלעפערן דעם לייב—דעם פראלעטאריאט; רעפובליקאנער, וועלכע זיינען געווען פאר דער גאנצער בורזשואזער ארדנונג, א כוץ איר געקרוינטן שפיץ; א דינאסטישע אפאזיציע, וועלכע האט געשטרעבט צו איבערבייטן דעם מיניסטעריום און א צופאל האט זיי אוועקגעשטעלט פאנים צו פאנים מיט דער רעוואלוציע; לעגיטימיסטן, וועלכע האבן געוואלט בלויז איבערבייטן דעם אויסזעען פון דער ליווריי, אבער נישט ארפווארפן זי—אט מיט וואס פאר א פארבינדעטע דאס פאלק האט אפגעהאלטן זיין פעווראלער ניצאכן. די פעווראלע רעוואליוציע איז געווען א רעוואליוציע פון שיינעם דראנג; אלע האבן איר מיטגעפילט, ווייל די סטירעס צווישן די עלעמענטן, וועלכע זיינען בעשוטפעס ארויסגעטראטן קעגן דער קעניגליכער מאכט, האבן זיך נאך נישט באוויזן צו אנטוויקלען און האבן פרידליך געלעבט זייט בא זייט, ווייל דער סאציאלער קאמף, וואס האט געבילדעט דעם פאן פאר דער דאזיקער רעוואליוציע—איז נאך ניט ארויס פונם נעפלהאפטיקן געביט פון פראזן און הויכע ווערטער. די יוני־רעוואלוציע איז געווען א מיעסע, אפשטויסנדיקע רעוואלוציע, ווייל דא זיינען שוין די פראזן פארביטן געווארן אף מייסים, ווייל די רעפובליק האט אנטבלויזט דעם קאפ פון דער ווילדער כאיע, ארפרייסנדיק פון איר די קרוין, וואס האט זי באשיצט און באדעקט.—ארדנונג!—איז געווען גיזא׳ס קאמף־רוף. ארדנונג!—האט אויסגערופן זיין טאלמיד סעבאסטיאן, ווען די רוסן האבן גענומען ווארשע. ארדנונג!—שרייט קאווענייאק, דער גראבער אפקלאנג פון דער פראנצויזישער נאציאנאלער פארזאמלונג און פון דער רעפובליקאנישער בורזשואזיע. ארדנונג!—האט געדונערט זיין קארטעטש, צערייסנדיק אף שטיקער דעם קערפער פונם פראלעטאריאט. קיין איינע פון די פילצאליקע רעוואלוציעס פון דער פראנצויזישער בורזשואזיע פון 1789 יאר אן איז נישט געווען קיין אטענטאט אף דער ארדנונג, ווייל זיי האבן געלאזן אומגעריירט די הערשאפט פון דער בורזשואזיע און די שקלאפעריי פון די ארבעטער, האבן נישט באריירט די בורזשואזע ארדנונג און האבן אומגעענדערט נאר די פאליטישע פארם פון דער דאזיקער הערשאפט און פון דער דאזיקער שקלאפעריי. דער יוני־אויפשטאנד האט זיך דערוועגט אנצורירן אט די ארדנונג. ווי צום יוני!״

(„נ. ר. צ.״ 29 יוני 1848.)

ווי צום יוני!—ענטפערט דאָס אייראָפּייאישע עכאָ.

די בורזשואַזיע האָט געצוואונגען דעם פּאַריזשער פּראָלעטאַריאַט צום יוני־אויפשטאַנד. שוין דאָס א״יין האָט אים פאַראורטיילט אף א דורכפאַל. ניט די אוממיטלבאַרע, באַגריפענע באַדערפעניש האָט געשטויסן דעם פּראָלעטאַריאַט אף דעם דאָזיקן שריט; און ער איז נאָך ניט בעקויאַך געווען דורכצופירן אזא אויפגאַבע. דער „מאָניטער" האָט אים אָפיציעל געמוזט דערקלערן, אַז עס איז אַוועק די צייט, ווען די רעפּובליק האָט געפונען פאַר גוטיק צו קאָקעטירן מיט זיינע אילוזיעס. בלויז זיין מאַפּאַלע האָט פאַר אים אַנטפּלעקט דעם עמעס, אַז די מינדעסטע פאַרבעסערונג פון זיין לאַגע אין די ראַמען פון דער בורזשואַזער רעפּובליק פאַרבלייבט אַן אוטאָפּיע, און אַז די דאָזיקע אוטאָפּיע ווערט אַ פאַרברעכן ביים ערשטן פּרואוו זי צו פאַרווירקליכן. אַנשטאָט די פאָדערונגען, וואָס דער פּראָלעטאַריאַט האָט אַרויסגעשטעלט צו דער פעברואַלער רעפּובליק, די בריטע, יוגנטלעכע לויט זייער פאָרם, אָבער קליינ״יכע און אפילו בורזשואַזע לויטן טאָך,—אַנשטאָט זיי טרעט דעמאָלסט אַרויס דער דרייסטער, רעוואָלוציאָנערער לאָזונג: אַראָפּוואַרפן די בורזשואַזיע! דיקטאַטור פון אַרבעטער-קלאַס!

געבוירן אַפן קייווער פונם פּראָלעטאַריאַט, האָט די בורזשואַזע רעפּובליק פון סאַמע אָנהויב אָן געמוזט אַרויסטרעטן אין איר ריינער פאָרם, עפנטליך דערקלערנדיק, אַז איר ציל איז צו פאַראייביקן די הערשאַפט פונם קאַפּיטאַל און די שקלאַפעריי פון דער אַרבעט. האַבנדיק טאָמיד פאַר די אויגן דעם מיט וואונדן באַדעקטן, פיינט״יכן, אומבאַזיגבאַרן סוינע—אומבאַזיגבאַר דערפאַר, ווייל זיין עקזיסטענץ איז א לעבנס־באַדערפעניש פון דער בורזשואַזיע אַליין—האָט זיך די הערשאַפט פון דער בורזשואַזיע, באַפרייט פון אַלע קייטן, אומבאַדינגט געמוזט פאַרוואַנדלען אינם טעראָריזם פון דער בורזשואַזיע. פון דער אַנדערער זייט, נאָך דעם, ווי דער פּראָלעטאַריאַט איז צייטווייליק אַראָפּ פון דער סצענע, און עס איז אָפיציעל פּראָקלאַמירט געוואָרן די דיקטאַטור פון דער בורזשואַזיע, האָבן די מיטעלע שיכטן פון דער בורזשואַזער געזעלשאַפט, די קליין־בורזשואַזיע און דאָס פויערטום, געמוזט אַלץ נעענטער צושטיין צום פּראָלעטאַריאַט, אַף אַזוי־פיל, אַף וויפל זייער לאַגע איז אַלץ ערגער געוואָרן און שאַרפער איז געוואָרן דער אַנטאַגאָניזם צווישן זיי און צווישן דער בורזשואַזיע. אויב פריער האָבן זיי די סיבע פון זייערע צאָרעס געזעען אינם ניצאָכן פונם פּראָלעטאַריאַט, האָבן זיי זי איצט געמוזט זעען אין זיין מאַפּאַלע.

דער יוני־אויפשטאַנד האָט צוגעגעבן מוט דער קאָנטינענטאַלער בורזשואַזיע און געצוואונגען זי אַריינצוטרעטן אין אַן אָפענעם פאַרבאַנד מיט דער פעאָדאַלער מאָנאַרכיע קעגן דעם פאָלק. אָבער דער ערשטער קאָרבן פון אָט דעם פאַרבאַנד איז געווען די קאָנטינענטאַלע בורזשואַזיע אַליין. די יוני־מאַפּאַלע האָט איר געשטערט צו פאַרפעסטיקן איר הערשאַפט און אָפּצושטעלן דאָס פאָלק האַלב-באַפרידיקט, האַלב-אַנטוישט אף דער נידעריקסטער מאַדרייגע פון דער בורזשואַזער רעוואָלוציע.

די יוני-מאפּאָלע האָט פאַר די דעספּאָטישע מלוכעס פון אייראָפּע אַנטפּלעקט דעם סאָד, אז פראנקרײַך נויטיקט זיך אין אויסערליכן שאָלעם אום וואָס פאַר א פרײַז עס זאָל נישט זיין, קדיי צו פירן דעם בירגער=קריג בא זיך אין דערהיים.

דאָס האָט איבערגעגעבן אין די הענט פון רוסלאנד, עסטרײַך און פרײַסן די פעלקער, וועלכע האָבן אָנגעהויבן א קאמף פאַר זייער נאציאָנאלער אומאָפּהייִנגיקייַט, אָבער אין דער זעלביקער צײַט איז דער גוירל פון די נאציאָנאלע רעוואָלוציעס אָפּהייִנגיק געוואָרן פונם גוירל פון דער ארבעטער=רעוואָלוציע; עס איז פארשוואונדן געוואָרן זייער קלוימערשטע זעלבשטענדיקייַט און אומאָפּהייִנגיקייַט פון דער גרויסער סאָציאלער איבערקערעניש.

נישט דער נעגר, נישט דער פּאָליאַק, נישט דער איטאליענער וועלן נישט זייַן פרייַ, קאָל זמאן דער ארבעטער וועט פארבלייַבן א שקלאַף.

און ענדליך, די ניצכוינעס פונם „הייליקן פארבאנד" האָבן אזוי איבערגעשניטן אייראפּע, אז יעטווידער נייַע ארבעטער=רעוואלוציע אין פראנקרייַך מוז אומפארמייַדליך ארויסרופן א וועלט=מילכאמע. די נייַע פראנצויזישע רעוואלוציע וועט געצוואונגען זייַן גלייַך צו פארלאזן דעם נאציאנאלן באָדן און אונטערטעניק צו מאכן פאר זיך גאנץ אייראפּע; נאר אף אזא אויפן קאן פארווירקליכט ווערן די סאציאלע רעוואלוציע פון 19=טן יארהונדערט.

אלזא, נאר די יוני=מאפּאלע האט באשאפן די באדינגונגען, בא וועלכע פראנקרייַך קאן נעמען אף זיך די איניציאטיוו פון א אייראפּייאישער רעוואלוציע.

פון יוני 1848 יאָר ביזן 13־טן יוני 1849 יאָר.

(פונם צווייטן נומער).

דער 25=טער פעוורואַל האט געגעבן פראַנקרײַך די רעפּובליק, דער 25-טער יוני האט איר געזאָלט אנבינדן אַ רעוואָלוציע. און נאך יוני האט אַ רעוואָלוציע געקאָנט באַטײַטן בלויז אן איבערקערעניש פון דער גאַנצער בורזשואַזער אָרדנונג, בעשאַס ווען אין פעוורואַל איז עס געווען בלויז אַן איבערקערעניש פון דער מלוכע=פאָרם.

אין יוני האט דעם קאמף געפירט די רעפּובליקאַנישע פראַקציע פון דער בורזשואַזיע; און דער ניצאָכן האט נאטירליך אָפּגעגעבן די מאכט אין אירע הענט. געשמידט די הענט און די פיס, איז פּאַריזש געלעגן בײַ אירע טריט און אין דער פּראָווינץ האט געהערשט אַ מאראלישע אַטמאָספער פון באַלאגערונגס=צושטאַנד, די שרעקליכע מעגושעמע כוצפע פונם טריאומפירנדיקן ניצאָכן פון דער בורזשואַזיע און צעלאַזענער עגאאיזם פון די פויערים=אייגנטימערס. אַלזא פון אונטן איז ניט פארגעשטאנען קײַן שום סאַקאָנע.

צוזאַמען מיט דער רעוואָלוציאָנערער קראַפט פון די אַרבעטער איז צעקלאַפּט געוואָרן אויך די פאליטישע ווירקונג פון די דעמאָקראַטישע, ד. ה. פון די קליינבירגערליכע רעפּובליקאַנער, וועמענס פאָרשטייער אין דער עקזעקוטיוו=קאָמיסיע עס איז געווען לעדריו-ראָללען, אין דער גרינדונגס=פאַרזאמלונג—די „באַרג״=פארטיי, אין דער פרעסע—די „רעפארם״. צוזאמען מיט די בורזשואַזע רעפּובליקאַנער האבן זיי קאָנספּירירט קעגן דעם פּראָלעטאריאט דעם 16=טן אַפּריל, צוזאמען מיט זיי האבן זיי געקעמפט קעגן אים אין די יוני=טעג. זיי האבן אָף אזא אויפן אַליין אַרונטערגעריסן דעם באָדן, אָף וועלכן עס האט זיך באַזירט די קראַפט פון זייער פארטיי, ווײַל די קליין=בורזשואַזיע קאָן רעוואָלוציאָנער אַרויסטרעטן קעגן דער בורזשואַזיע, נאר אַזוי לאַנג, קאָל זמאַן זי שטיצט זיך אָפן פּראָלעטאריאַט. זיי האבן באַקומען זי דימיסע. די בורזשואַזע רעפּובליקאַנער האבן אָפן צעריסן דעם פיקטיוון בונד, וועלכן זיי האבן געהאט געשלאסן מיט זיי קעגן זייער ווילן און מיט אַ אונטער=געדאַנק אין דער עפּאָכע פון דער צײַטווייליקער רעגירונג און פון דער עקזעקוטיוו=קאָמיסיע. מיט פאראַכטונג אָפּגעשטויסענע, אַלס פארבינדעטע, האבן זיך די דעמאָקראַטישע רעפּובליקאנער אַראָפּגעלאָזן ביז צו דער ראליע פון שומרים פון די דרײַ=פארביקע רעפּובליקאנער; דערבײַ האבן זיי זיך ניט געקאנט דערשלאָגן פון זיי קײַן שום האנאכע, נאר זיי האבן געמוזט פארטיידיקן זייער

הערשאַפט יעדעס מאָל, ווען איר, און צוזאַמען דערמיט אויך דער רעפּובליק, האָט קלוימערשט געדראָט אַ געפאַר מיצאַד די אַנטירעפּובליקאַנישע פראַקציעס פון דער בורזשואַזיע. ענדליך, צוויי פראַקציעס, די אָרלעאַניסטן און לעגיטימיסטן, זיינען פון סאַמע אָנהויב אָן געווען אין דער גרינדונגס־פאַרזאַמלונג אין דער מינדערהייט. ביז די יוני־טעג האָבן זיי זיך ניט דערוועגט אַפילו אַרויסצוטרעטן אַנדערש, ווי אונטער דער מאַסקע פון בורזשואַזן רעפּובליקאַניזם; דער יוני־ניצאָכן האָט אָף אַ ווײַלע פאַראייניקט דאָס גאַנצע בורזשואַזע פראַנקרייך אַרום קאַווענדיאַקן, און ווען עס האָט באַגריסט זיין רעטער; און ווען די אַנטירעפּובליקאַנישע פּאַרטיי איז אינגיכן נאָך די יוני־געשעענישן ווידער אַרויסגעטראָטן זעלבשטענדיק, האָט זיי די מיליטער־דיקטאַטור און דער באַלאַגערונגס־צושטאַנד אין פּאַריז דערלויבט בלויז מיט גרויס מורע און פאָרזיכטיקייט אַרויסצוריקן די נאָז.

פון 1830 יאָר אָן גרופּירט זיך די פראַקציע פון *בורזשואַזע רעפּובליקאַנער* אין דער פּערזאָן פון אירע קאַריעריסטן, דעפּוטאַטן, גענעראַלן, באַנקירן און אַדוואָקאַטן אַרום דער פּאַריזשער צייטונג „נאַסיאָנאַל“. אין דער פּראָווינץ האָט די „נאַסיאָנאַל“ געהאַט אירע פיליאַלע צייטונגען. די קליקע פון „נאַסיאָנאַל“ איז געווען די *דינאַסטיע פון דער דרײַפאַרביקער רעפּובליק*. זי האָט גלייך באַהערשט אַלע מיניסטעריומס, די פּאָליציייאישע פּרעפעקטור, די פּאָסט־דירעקציעס, די פּרעפעקטורן און די וואַקאַנט־געוואָרענע העכערע אָפיצירן־פּאָסטנס אין דער אַרמיי. בעראָש פון דער אויספירונגס־מאַכט איז געשטאַנען איר גענעראַל קאַווענדיאַק; איר הויפּט־רעדאַקטאָר מאַראַסט איז געוואָרן דער שטענדיקער פּרעזידענט פון דער גרינדונגס־פאַרזאַמלונג. אין זיין סאַלאָן האָט ער אַלס צערעמאָניע־מייסטער אויפגענומען די געסט פון דער „ריינער“ רעפּובליק.

אַפילו די רעוואָלוציאָנערע פראַנצויזישע שרײַבערס האָבן אונטער דער ווירקונג פון עפּעס אַן אייגנאַרטיקן „יראת הכבוד“ פאַר דער רעפּובליקאַנישער טראַדיציע, פאַרפעסטיקט די פאַלשע מיינונג, אַז אין דער גרינדונגס־פאַרזאַמלונג האָבן געהערשט די ראָיאַליסטן. דאָס איז ניט ריכטיק. פאַרקערט, פון די יוני־טעג אָן איז די גרינדונגס־פאַרזאַמלונג פאַרבליבן די *אויסשליסלעכע פאַרשטייערן פונם בורזשואַזן רעפּובליקאַניזם*, און וואָס ניִדעריקער עס איז געפאַלן די ווירקונג פון די דרײַפאַרביקע רעפּובליקאַנער אויסער דער פאַרזאַמלונג, אַלץ אַנטשלאָסענער האָט די לעצטע אַרויסגעשטעלט איר רעפּובליקאַניזם. בעשאַס עס האָט זיך גערעדט וועגן דער רעפּובליקאַנישער *פאָרם*, האָט זי אָף איר זייט געהאַט די שטימען פון די דעמאָקראַטישע רעפּובליקאַנער; בעשאַס אָבער עס האָט זיך גערעדט וועגן דעם *אינהאַלט*, האָט זיך די דאָזיקע פאַרזאַמלונג אַפילו לויט אירע רעדעס ניט אונטערשיידט פון די ראָיאַליסטישע פראַקציעס פון דער בורזשואַזיע, ווײַל גראָד די אינטערעסן פון דער בורזשואַזיע, די מאַטעריעלע באַדינגונגען פון איר קלאַסן־הערשאַפט און קלאַסן־עקספּלואַטאַציע בילדן דעם אינהאַלט פון דער בורזשואַזער רעפּובליק.

אלזא, ניט דער רעאַליזם, נאר דער בורזשואזער רעפובליקאַניזם האט
זיך פארקערפערט אינם לעבן און טעטיקייט פון דער דאזיקער פארזאמלונג,
וועלכע איז סאף קאל סאף ניט געשטארבן, און ניט געהארגערט געווארן, נאר
פּאַשעט צעפּוי׳ט געווארן.

אין מעשאך פון דער גאנצער הערשאפט פון דער גרינדונגס=פארזאמלונג,
אַט די גאנצע צייט, ווען זי האט אָפן פארעגרונט געשפּילט די פאראד-פּיעסע—
איז אונטער די קוליסן פארגעקומען אַ אומאויפהערליכע פייערונג פון שעכטן די
געפאנגענע יוני-אינסורגענטן, וועלכע זיינען אן אויפהער פארמישפּעט געווארן
דורכן קריגס=געריכט אָדער פארשיקט געוואָרן אָן א שום געריכט. די גרינדונגס-
פארזאמלונג האט געהאט געגוג מוט זיך מודע צו זיין, אז אין די יוני-אינסור-
גענטן מישפּעט זי ניט קיין פארברעכערס, נאר זי פארניכטעט סאנים.

די ערשטע ארבעט פון דער גרינדונגס=פארזאמ׳ונג איז געווען צו שאַפן
אַן אויספארשונגס-קאמיסיע וועגן די געשעהענישן פון די יוני=טעג
און פון 15=טן מאי, ווי אויך וועגן דעם אנטייל, וועלכן עס האבן אין זיי גע=
גענומען די פירערס פון דער סאָציאליסטישער און דעמאקראַטישער פארטייען.
די אויספארשונג איז געווען דירעקט געווענדעט קעגן לואי-בלאַן, לעדריו=
ראללען און קאסידיער׳ן. די בורזשואזע רעפוב׳יקאנער האבן געברענט פון אומ=
געדולד זיך צו באפרייען פון אט די קאנקורענטן. קדיי אויסצופירן זייער
נעקאָמע, האבן זיי ניט געקאָנט געפונען קיין פאסיקערן סוביעקט, ווי דעם
ה׳ אָדיללאָן באררא, דעם געוועזענעם אָנפירער פון דער דינאסטישער
אָפאזיציע. אָט די פארקערפערונג פונם ליבעראליזם, אט דער אָנגעבלאָזענער
טויגעניכטס, אָט די פונדאמענטאלע אויבערפלעכליכקייט האט געוואלט ניט נאר
נעקאָמע נעמען פאַר דער דינאסטיע, נאר כוץ דעם אויך צוציהען די רעווא-
לוציאנערן צו פאראנטווארטליכקייט פאר דעם פאסטן פון ערשטן מיניסטער,
וואס איז אים פון די הענט ארויסגעפאלן—אַ זיכערע גאראנטיע פאַר זיין
אומדערבארעמדיקייט. באשטימט אלס פרעזידענט פון דער אויספאָרשונגס=
קאמיסיע, האט דער ה׳ באררא איינגעארדנט אַ פארנ׳על מישפּעט איבער דער
פעווראלער רעוואָלוציע, וועלכע איז בא אים באשטאנען אין פא׳גענדיקס: דעם
17=טן מארט—אַ מאניפעסטאציע, דעם 16-טן אפריל—א פארשווערונג,
דעם 15=טן מאי—אַן אטענטאט, דעם 23=טן יוני—דער בירגער=קריג!
פארוואס האט ער זיינע וויסנשאפטליכע קרימינאליסטישע אויסזוכונגען ניט
דערפירט ביזן 24=טן פעווראל? דער „Journal des Débats" האט געגעבן
אַן ענטפער דערויף: דער 24=טער פעווראל—דאס איז די גרינדונג פון רוים
די אנטשטייאונג פון מקוכעס ווערט פארלארן אינם געביט פון לעגענדן,
וועלכע מע מוז אננאמען, גלויבנדיק אַפן ווארט, באַטראַכטן טאר מען עס ניט.
לואי בלאַן און קאסידיער זיינען איבערגעגעבן געווארן צום געריכט. די נאצי=
אָנאלע פארזאמלונג האט פארענדיקט די אַרבעט פון איר זעלבטריינינקונג, וואס
זי האט אָנגעהויבן דעם 15-טן מאַי.

דעם פלאַן פון באַשטייערן דעם קאפּיטאַל אין דער פארם פון אַ היפּא=
טעקן=שטייער, וואס איז אָנגעמערקט געווארן דורך דער צייטווייליקער רעגי=

רונג און דערנאָך אנגענומען דורך גודשאָ, איז דורך דער גרינדונגס=פארזאמ=
לונג אָפּגעוואָרפן געוואָרן; דער געזעץ, וואס באַגרענעצט דעם אַרבעטס=טאג
מיט צען שאָ, איז אָפּגעשאַפט געוואָרן; די אַנאַלפאַבעטן, וועלכע בילדן א באַ=
דייטנדיקן טייל פון דער פראַנצויזישער באפעלקערונג, זייַנען באַזייַטיקט גע=
וואָרן פונם באשטאַנד פון די געשוואָרענע ריכטער. פּ...רוואס זשע זאָל מען
שוין פאר איינס ניט צונעמען בא זיי אויך דאס וואל רעכט? נאָך אמאל איז איינ=
געפירט געוואָרן א באַוואָרעניש פאר צייַטונגען; דאס רעכט פון פאראייניקונגען
איז באגרענעצט געוואָרן.

אין זייער הייַלעניש אומצוקערן אַלץ אַפּן אַלטן וועג און פארניכטן אלע
שפּורן, וועלכע די רעוואָלוציע האָט איבערגעלאָזן, האָבן זיך אָבער די בורזשו=
אַזע רעפּובליקאַנער אָנגעשטויסן אף א ווידערשטאַנד, וועלכער האָט זיי גע=
שטעלט אין אן אומדערוואַרטעטער סאַקאָנע.

אין די יוני-טעג האָט קיינער מיט אַזויפיל פאַנאַטיזם נישט געקעמפט
פאר דער רעטונג פונם אייגנטום און פאר דעם צוריק=אויפשטעלונג פון קרע=
דיט, ווי די פאריזשער קליין-בורזשואזיע,—די באַלעבאַטים פון די קאַפע=הייזער
און רעסטאָראַנען, די שיינקערס, קליינהענדלערס, קרעמערס, באַלמעלאַכעס א.
אנד. דאס קלייטל איז אויפגערודערט געוואָרן און האָט זיך א לאָז געטאָן
קעגן די באריקאַדן, כדי צוריק אויפצושטעלן די באַוועגונג אף די גאַסן, וואָס
פירט פון גאַס אין קלייטל אַרייַן. אבער אונטער דער באריקאַדע האָבן זיך
געפונען דעם קרעמערס קויגים און באַלכויועס, און פאר איר—זייַנע קרעדי=
טאָרן. און ווען די באריקאַדן זייַנען צעשטערט געוואָרן, די אַרבעטער צעקלאַפּט,
ווען די קרעמערלאַך האָבן זיך, פארשטיקערט פון ניצאַכן, א לאָז געטאָן צוריק
צו זייערע קלייטלאַך, איז דער אַרייַנגאַנג אהין פארבאריקאַדירט געווען דורך
די רעטערס פונם אייגנטום, דורך דעם אפיציעלן אַגענט פון קרעדיט, וועלכער
האָט זיי באַגעגנט מיט דראָענדיקע פאָדערונגען: דער טערמין פונם וועקסל איז
אריבער! צאָלט, מיינע הערן! צאָלט פאר דער דירע! צאָלט פאר דער סכוי=
רע! — פארפאַלן דאס ארימע קלייטל! פארפאַלן דער ארעמער קרעמער!

די רעטונג פונם אייגנטום! אָבער דאס הויז, אין וועלכן זיי
האָבן געוואוינט, איז ניט געווען זייערס קיין אייגנטום; די קלייטלאַך, אין
וועלכע זיי האָבן געהאַנדלט, זייַנען ניט געווען זייערס קיין אייגנטום; די
סכוירעס, וועלכע זיי האָבן פארקויפט, זייַנען ניט געווען זייערס קיין אייגנטום.
נישט זייער קייטל, נישט דער טעלער, אין וועלכן זיי האָבן געגעסן, נישט די
בעט, אף וועלכער זיי זייַנען געשלאָפן האָט שוין צו זיי ניט געהערט. זיי
האָבן געראַטעוועט דאס אייגנטום ניט פאר זיך, נאר פארן הויזבאַ=
זיצער, וועלכער האָט זיי פאָדערונגען זייַן הויז, פארן באַנקיר, וועלכער האָט
דיסקאָנטירט זייערע וועקסלען, פארן קאַפּיטאַליסט, וועלכער האָט זיי געליהען
מזומען געלט, פארן פאַבריקאַנט, וועלכער האָט פארטרויט דעם קרע=
מער זייַן סכוירע צום פארקויפן, פארן אַנגראָ=סויכער, וואס האָט אין קרעדיט
געגעבן די באַלמעלאַכעס רויע מאַטעריאַלן. צוריק-אויפשטעלונג פון
קרעדיט! אָבער, פארפעסטיקנדיק זיך אויפסניי, האָט זיך דער קרעדיט אַרויס=

באַוויזן, ווי א לעבעדיקע, אייפערדיקע גאטהייט, פריער פון אלץ דערמיט, וואס ער האט אַרויסגעטריבן דעם אומפארמעגליכן באלכויוו פון זײַן דירע, אַרויסגעטריבן אים צוזאמען מיט זײַן ווײַב און קינדער, אוועקגעבנדיק זײַן אָרעם ביסל פארמעגן דעם קאפיטאל, און אים אליין האט ער אַרײַנגעווארפן אין די כויוועס-טורמעס, וועלכע האָבן זיך ווידער גרויזאם אויפגעהויבן איבער די קערפּעס פון די יוני'ער אינסורגענטן.

די קליין-בורזשואזיע האָט מיט שוידער פארשטאנען, אז צעקלאפנדיק די אַרבעטער, האט זי אן שום טײַנעס זיך אַליין פארראטן און איבערגעגעבן אין די הענט פון אירע קרעדיטאָרן. איר באנקראט האט זיך כראניש געצויגן פון סאמע פעווראל אָן, אבער די קרעדיטארן האבן זיך ביז אַהער געמאכט נישט באמערקנדיק עס—איצט האבן זיי זיך אויפגעהערט צו זשענירן (זיך צערעמאניען).

איר נאמינעלע אייגנטום האט מען צורו געלאזן אזוי לאנג, קאל-זמאן עס איז נויטיק געווען צו טרײַבן זי צום קאמף אין נאמען פונם אייגנטום. איצט, נאכדעם, ווי די הויפּט-ארבעט איז שוין אפּגעטאָן געוואָרן, ווען דער פּראָלעטאריאט איז שוין אונטערגעדריקט געוואָרן, האָט מען זיך געקאנט אַנעם טאָן פאר זן ארבעט פון צווייטראנגיקער וויכטיקייט און אָפּרעכענען זיך מיט די קרעמערס. אין פּאריזש איז געווען אינגאַנצן אויסגעגאנגענע וועקסלען אף א סומע פון העכער 21 מיליאָן פראנק, אין דער פּראָווינץ—אַף העכער 11 מיליאָן. די באזיצערס פון העכער 7000 האנדלס-אנשטאלטן אין פאריזש האבן ניט געהאט אײַנגעצאָלט קײַן דירע-געלט פון פעווראל אָן.

די נאַציאָנאַלע פאַרזאַמלונג האָט באַשטימט אַן אויספאָרשונג וועגן די פּאָליטישע פאַרברעכנס, אָנהויבנדיק פון 24 פעווראַל; די קליינבורזשואַזיע, פון איר זײַט, האָט איצט געפאָדערט אַן אויספאָרשונג וועגן די בירגערליכע כויוועס ביזן 24 פעווראל. די קליינבירגער האָבן זיך צוזאַמענגעקליבן אין אַ גרויסער צאָל אין זאַל פון דער בערזע און מיט דראָהונגען אַרויסגעשטעלט זייערע פאָדערונגען: יעדער סוחר, וואָס האָט דערוויזן, אַז ער איז געוואָרן באַנקראָט נאָר אַ דאַנק דעם שטילשטאַנד אין די געשעפטן, וואָס איז אַרויסגערופן געוואָרן דורך דער רעוואָלוציע, און אַז ביזן 24-טן פעווראַל איז דער מאַצעוו פון זײַנע געשעפטן געווען אַ גוטער,—ווערט זײַן כויוו דורכן האַנדלס-געריכט פראָלאַנגירט, און דער קרעדיטאָר איז מעכויעוו צו ליקווידירן זײַן טוויע, באַ דעם באַדינג, אַז אים ווערט אָפּגעצאָלט פאַר דער צײַט אַ מעסיקער פּראָצענט. די דאָזיקע פראַגע איז באַטראַכט געוואָרן אין דער נאַציאָנאַלער פאַרזאַמלונג אין דער פאָרם פון אַ געזעצפּראָיעקט וועגן די אַזוי גערופענע concordats á l‘amiable (פרײַנטליכע אויסגלײַכן). די פאַרזאַמלונג האָט זיך געוואַקלט; פּלוצלונג דערוויסט זי זיך, אַז באַ די טויערן סען-דעני גרייטן טויזנטער ווײַבער און קינדער פון די אינסורגענטן אַ פּעטיציע וועגן אַמניסטיע.

אין דער אָנוועזנהייט פונם צוריק אויפגעשטאַנענעם יוני-געשפּענסט איז די קליינבורזשואַזיע פאַרצאַפּלט געוואָרן, און די פאַרזאַמלונג איז ווידער געוואָרן אומבאַרעכמאָנעסדיק. די פרײַנטליכע אויסגלײַכן צווישן דעם קרעדיטאָר און באַלכויוו זײַנען אָפּגעוואָרפן געוואָרן אין די וויכטיקסטע פונקטן.

די רעפובליקאנישע פארשטייערס פון דער בורזשואזיע אין דער נאציאנאלער פארזאמלונג האבן שוין לאנג פון זיך אפגעשטויסן די דעמאקראטישע פארשטייערס פונם קליינבירגערטום. איצט האט די דאזיקע פארלאמענטארישע שפאלטונג באקומען א בורזשואזן, רעאל-עקאנאמישן זינען: די קליינבירגער — די באלכויוועס זיינען אפגעגעבן געווארן אפן ווילקיר פון די בורזשוא — די קרעדיטארן. דער גרעסטער טייל פון די דאזיקע באלכויוועס איז אינגאנצן רואינירט געווארן, די איבעריקע איז דערלויבט געווארן צו פירן זייערע געשעפטן בא אזוינע באדינגונגען, וועלכע האבן זיי געמאכט פאר עמעסע שקלאפן פונם קאפיטאל. דעם 22-טן אויגוסט 1848 יאר האט די נאציאנאלע פארזאמלונג אפגעווארפן די concordats á l'amiable, דעם 19-טן סעפטעמבער 1848 יאר, בעשאס דעם באלאגערונגס-צושטאנד זיינען אלס פארשטייערס פון פאריזש אויסגעקליבן געווארן: דער פרינץ לואי-באנאפארט און דער וועגסענער געפאנגענער, דער קאמוניסט ראספאיל. די בורזשואזיע האט אויסגעקליבן דעם יידישן וועקסלער און ארלעאניסט — פולד. פון אלע זייטן איז א,זא גלייך דערקלערט געווארן אן אפענער קריג דער גרינדונגס-פארזאמלונג, דעם בורזשואזן רעפובליקאניזם און קאוועניאקן.

עס איז זעלבסטפארשטענדליך, אז די מאסן-באנקראטן פונם פאריזשער קליינבירגערטום האבן געמוזט פארשפרייטן זייער ווירקונג ווייט אריבער די גרעניצן פון די, וואס האבן אוממיטלבאר געליטן, און וויי̇טער אויפטרייסלען דעם בורזשואזן אויסטויש, בעשאס ווען די הויצאעס אפן יוני-אויפשטאנד האבן נאך מער פארגרעסערט דעם מלוכע-דעפיציט און די מלוכע-האכנאסעס זיינען אלץ מער געפאלן א דאנק דעם שטילשטאנד אין דער פראדוקציע, דער פארקלענערונג פונם געברויך און פונם אימפארט. קאוועניאק און די נאציאנאלע פארזאמלונג האבן געקאנט זוכן אן אויסוועג נאר אין א נייער הלוואע, וועלכע האט נאך פעסטער פארצויגן אף זיי דעם יאך פון דער פינאנסיעלער אריסטאקראטיע.

אויב די קליין-בורזשואזיע האט פונם יוני-ניצאכן געוואונען נאר באנקראטן און אויקציאנען, האט די מאבילע גווארדיע, קאוועניאקס „יאניטשארן", באקומען איר באלוינונג אין די ווייכע ארעמס פון די לארעטנס און אין די באגריסונגען, מיט וועלכע מע האט באשאטן די „יונגע רעטערס פון דער געזעלשאפט" אין די סאלאנען בא מארא, אט דעם דזשענטעלמען פון דער דרייפארביקער פאן, וועלכער האט זיך באמיט צו שפילן די ראליע פונם מעשוירער פון דער „ריינער" רעפובליק. אט די בכוירע-רעכט, וואס איז געגעבן געווארן די מאבילן מיצאד דער געזעלשאפט, ווי אויך זייער אומגעווייניטליך הויכער געהאלט, האט ארויסגערופן א געפיל פון פארביטערונג בא דער ארמיי. אין דער זעלביקער צייט זיינען פארשוואונדן געווארן אלע נאציאנאלע אילוזיעס, מיט וועלכע דער בורזשואזער רעפובליקאניזם אין דער פערזאן פונם „נאסיאנאל" האט באוויזן צוצובינדן צו זיך אין לואי-פיליפס צייטן א טייל פון דער ארמיי און פונם פויערטום. די שענדליכע ראליע, וועלכע קאוועניאק און די נאציאנאלע פארזאמלונג האבן געשפילט אין צאפן-איטאליען,

איבערגעבנדיק זי צוזאמען מיט אײַנגלאנד אין די הענט פון עסטרײַך—אט דער אײנציקער טאג פון הערשאפט—האט צו נישט געמאכט די רעזולטאטן פון דער 18 יאריקער אפאזיציע פונם „נאסיאנאל“. קיין איין רעגירונג איז נישט געווען אזוי ווייניק נאציאנאל, ווי די רעגירונג פון „נאסיאנאל“, קיינע איז נאך נישט געווען אזוי אפהײנגיק פון אײנגלאנד,—און דאס איז אין דער צײַט, ווען בעשאס לואי-פיליפס הערשאפט האט „נאסיאנאל“ געלעבט פונם מאלע גייר̈ע זײַן קאטאנס Carthaginem esse delendam[1]; קיין איין רעגירונג האט זיך נישט אזוי טיף דערנידעריקט פארן הייליקן בונד, אין דער צײַט ווען פון א וועלכן נישט איז גיזא האט דער „נאסיאנא.“ געפאדערט צו צערײַסן די ווינער טראקטאטן. די איראניע פון דער געשיכטע האט געמאכט באסטידן, דעם עקס-רעדאקטאר פון דער אויסלענדישער אפטיילונג אין „נאסיאנא.“, פארן אויסערן-מיניסטער פון פראנקרײַך, קדיי ער זאל יעדן אײנציקן פון זײַנע ארטיקלען אפלייקענען מיט יעדווידער דעפעשע זײַנער.

די ארמיי און דאס פויערטום האבן ערווארט, אז די מיליטער-דיקטאטור וועט אוועקשטעלן אפן טאג-סיידער אַן אויסערליכע מילכאמע מיט „gloire“[2]. אין קאוועניאקן האט זיך אבער פארקערפערט נישט די דיקטאטור פונם שווערד איבער דער בורזשואזער געזעלשאפט, נאר די דיקטאטור פון דער בורזשואזיע מיט דער הילף פונם שווערד. דער סאלדאט איז איצט נויטיק געווען נאר אין דער ראליע פון א זשאנדארם. אונטער דער שטרייגער מאסקע פון אלט-רעפובליקאנישער באשיידנקייט האט קאוועניאק באהאלטן די געמיינע האכנאע אונטער די דערנידערנדיקע באדינגונגען פון זײַן בורזשואזער שטעלע. L'argent n'a pas de maître—געלט ווייס פון קיין באלעבאס נישט! קאוועניאק און די גרינדונגס-פארזאמלונג האבן אידעאליזירט אט דעם אלטן דעוויז פונם דריטן שטאנד, פארטײַטשנדיק אים אף דער שפראך פון פאליטיק מיט די ווערטער: די בורזשואזיע ווייסט נישט פון קיין קעניג, איר עמעסע הערשאפטס-פארם איז די רעפובליק.

אין דער אויסארבעטונג פון דער דאזיקער פ א ר ם, אין דער אויסארבעטונג פון דער רעפובליקאַנישער ק אָ נ ס ט י ט ו צ י ע האָט באַדאַרפט באַשטיין „די גרויסע אָרגאַנישע אַרבעט“ פון דער גרינדונגס-פאַרזאַמלונג. אויב מע זאָל דעם קריסטליכן קאַלענדאַר איבערשמאדן אף א רעפובליקאנישן, דעם הייליקן בארטאָלאמייאוס אפן הייליקן ראָבעספיער, וועט זיך דאָס וועטער נישט ענדערן. פונקט אזוי ווייניק האָט די דאָזיקע קאָנסטיטוציע געענדערט אָדער געדארפט ענדערן די בורזשואזע געזעלשאפט. זי האָט בלויז פארביטן די אלטע שילדן אף נײַע, און דאָרט, וואו זי האָט זיך דערמיט נישט באגרענעצט, האָט זי בלויז פארפראָטאָקאָלירט שוין עקזיסטירנדיקע פאקטן. אזוי, לעמאָשל, האָט זי פײַערליך פאררעגיסטרירט דעם פאקט פון אײַנשטעלן די רעפובליקאנישע אָרדנונג, דעם פאקט פון אלגעמיינעם וואלרעכט, דעם פאקט פון אן אליין-הערשענדיקער נאציאָנאלער פארזאמלונג אנשטאָט צוויי באגרענעצטע

1) קארפאגען מוז צעשטערט ווערן. (זע באבן טעקסט).
2) רום.

קאָנסטיטוציאָנעלע פּאַלאַטעס. אזוי האָט זי פאררעגיסטרירט און רעגולירט דעם פּאַקט פון קאוועניאקס דיקטאטור, פארבײַטנדיק די אומבאוועגליכע, אומפאראנטוואָרטליכע, ביערושע-איבערגייענדיקע מאכט דורך א באוועגליכער, פאראנטווארטליכער און געווײלטער קעניגליכער מאכט, דורך דער פיר-יאָריקער פּרעזידענטשאפט. ווײַטער; זי האָט ניט פארמיטן אויפצוהויבן ביז צו דער מאדרייגע פון א גרונט-געזעץ די אויסעראָרדנטליכע מאכט, וועלכע די נאציאָנאלע פארזאמלונג האָט נאָך די שרעקן פון 15 מאי און 25 יוני פאראויסזעענדיק געגעבן איר פּאָרזיצער אין די אינטערעסן פון איר אייגענער זיכערקײַט. אל דאָס איבעריקע איז געווען א זאך פון טערמינאָלאָגיע. פונם מעכאניזם פון דער אלטער מאָנארכיע זײַנען אראָפּגעריסן געוואָרן די אלטע ראָיאַליסטישע בלעטלאך, און אף זייער אָרט זײַנען צוגעקלעפּט געוואָרן רעפּובליקאנישע. מארראַ דער געוועזענער הויפּט-רעדאקטאר פון „נאסיאָנאל,” און איצט הויפּט-רעדאקטאר פון דער קאנסטיטוציע, האָט נישט אָן טאלאנט דורכגעפירט די דאזיקע אקאדעמישע אויפגאבע.

די גרינדונגס-פארזאמלונג האָט דערמאנט אָן א טשילי'ער באאמטן, וואָס האָט זיך געקליבן מעסטן די ערד אף צו פונאנדערגרענעצן דאס ערד-אייגנטום גראד אין דעם זעלביקן אויגנבליק, ווען אן אונטערערדישער גערויש האָט אנגעזאגט, אז עס קומט אן א וואולקאן-אויסברוך, וועלכער דארף ארויסרײַסן פון אונטער זײַנע פיס אט די זעלביקע ערד. זי האט פעסטגעשטעלט טעאָרעטישע פאָרמולן, וועלכע האבן אויסגעדריקט די הערשאפט פון דער בורזשואזיע אין דער רעפּובליק, און אין דער עמעסן האט זי זיך געהאלטן בלויז דערויף, וואס זי האט אפגעייבנט אלע פארמולן, אף דער הוילער קראפט sans phrase[3], מיט דער הילף פון **באלאגערונגס-צושטאנד**. צוויי טעג פאר דעם, איידער עס האט זיך אנגעהויבן די אויסארבעטונג פון דער קאנסטיטוציע, האט זי פארלײנגערט דעם טערמין פונם באלאגערונגס-צושטאנד. אין די פריערדיקע צײַטן זײַנען קאנסטיטוציעס צוזאמענגעשטעלט און וואטירט געווארן דעמאלסט, ווען דער פראצעס פון דער געזעלשאפטליכער איבערקערעניש איז שוין געקומען צו א גלײַכגעוויכט, ווען עס זײַנען ענדגילטיק אײַנגעשטעלט געווארן נײַע קלאסן-פארהעלטנישן, און די קעמפנדיקע פראקציעס פונם הערשנדיקן קלאס האבן זיך באנוצט מיט א קאמפראמיס, וועלכער האט זיי געגעבן די מעגליכקײַט ווײַטער צו פירן דעם קאמף צווישן זיך און צוזאמען דערמיט צו באזײַטיקן פון אים די פארמאטערטע פאלקס-מאסע. די קאנסטיטוציע אבער האט נישט סאנקציאנירט קיין שום געזעלשאפטליכע רעוואלוציע—פארקערט, זי האט סאנקציאנירט דעם צײַטווײַליקן ניצאכן פון דער געזעלשאפט איבער דער רעוואלוציע.

אינם ערשטן פראיעקט פון דער קאנסטיטוציע, וואס איז צוזאמענגעשטעלט געווארן נאך פאר די יוני-טעג, ווערט נאך דערמאנט **דאס רעכט אף ארבעט** „droit au travail”—אט די ערשטע אומבאהאָלפענע פארמול,

3) אן פראזן.

פון די רעוואלוציאנערע פאדערונגען פונם פראלעטאריאט. איצט איז עס פאר-וואנדלט געווארן אין droit ā l'assistance—רעכט אף געזעלשאפטליכער וואילטעטיקייט,—אבער וואס פאר א מאדערנע מלוכע דערנערט עס נישט אף דעם אדער אף יענעם אופן אירע ארעמע-לייט? דאס רעכט אף ארבעט איז אינם בורזשואזן זינען פון ווארט איז אן אומזין, א נישטיקער פרומער וואונש. אנ-דערש וואלט עס באטייט מאכט איבערן קאפיטאל, און מאכט איבערן קאפי-טאל באטייט עקספראפריאירן די פראדוקציאנס מיטלען, אונטערווארפן זיי דעם פאראייניקטן ארבעטער-קלאס—דאס הייסט, אלזא, פארניכטן די לוין-ארבעט און דעם קאפיטאל און זייערע קעגנזייטיקע באציאונגען. אונטער די „רעכט אף ארבעט" איז געשטאנען דער יוני-אויפשטאנד. די גרינדונגס-פארזאמלונג, וועלכע האט פאקטיש אוועקגעשטעלט דעם רעוואלוציאנערן פרא-לעטאריאט—hors la loi, —אויסערן געזעץ—, האט פרינציפיעל געמוזט ארויס-ווארפן זיין פארמול פון דער קאנסטיטוציע, פון אט דעם געזעץ פון געזעצן, און ארייננווארפן אין כיירעם—דאס „רעכט אף ארבעט". דערמיט האט זי זיך אבער נישט באנוגנט. פונקט ווי פלאטאן האט פון זיין רעפובליק פארטריבן די דיכטערס, אזוי האט זי אף אויקאם וואָעד פארטריבן פון איר רעפובליק—דעם פראָגרעסיוון שטייער. און דאָס איז אין דער צייט, ווען דער דאָזיקער שטייער איז נישט נאָר אַ גאנץ בורזשואזער מיטל, וואָס קאָן אין א גרעסערן אדער אין א קלענערן מאסשטאב דורכגעפירט ווערן אין די ראמען פון די עקזיסטירנדיקע בורזשואזע פארהעלטנישן,—נאר ער איז געווען דער איינציקער מיטל צוצובינדן די מיטעלע שיכטן פון דער בורזשואזער געזעל-שאפט צו דער „ריינער" רעפובליק, פארקלענערן דעם מלוכע-בויוו און בא-שיצן זיך פון דער אנטי-רעפובליקאנישער מערהייט פון דער בורזשואזיע.

אָפּווארפנדיק די concordats à l'amialle, האבן די דרייפארביקע רעפובליקאנער מאקריוו געווען דאָס קליינבירגערטום לעטויוועס דער גרויס-בור-זשואזיע. דאס איז געווען א איינצלנער פאקט. זיי האבן אים אָבער פאר-וואנדלט אין א פרינציפ, ארייננווארפנדיק אין כיירעם דעם פראָגרעסיוון שטייער. זיי האבן די בורזשואזע רעפארם אַוועקגעשטעלט אף איין ברעט מיט דער אַרבעטער-רעוואָלוציע. וואָס זשע פאר אַ געזעלשאַפטליכער קלאס איז נאך דעם געבליבן דער אנשפאר פאר זייער רעפובליק? די גרויס-בורזשואזיע. און גראד די מערהייט פון איר איז געווען אנטירעפובליקאניש. אויב זי האט זיך באנוצט מיט די רעפובליקאנער פון „נאסיאָנאל", קדיי ווידער צו פאר-פעסטיקן די אלטע עקאָנאמישע פארהעלטנישן, האט זי זיך פון דער אנדערער זייט געקליבן אויסצונוצן די פארפעסטיקונג פון די אלטע געזעלשאפטליכע פארהעלטנישן, קדיי צוריק אויפצושטעלן די פאָליטישע פארמען, וועלכע זיי-נען צו זיי צוגעפאסט. שוין אין אָנהויב אָקטיאבר האט קאווענייאק דערזעען, אַז ער איז געצוואונגען צו באשטימען פאר מיניסטאָרן פון דער רעפובליק דיופאר און וויוויען, לואי-פיליפס געוועזענע מיניסטארן, ניט קוקנדיק אף דער גאנצער געמורמלעריי און אומצופרידנקייט פון די קליינקעפדיקע פורי-טאנער פון זיין אייגענער פארטיי.

אפוואָרפנדיק יעדווידער קאמפּראמיס מיט דער קליין-בורזשואזיע, און ניט זייענדיק אימשטאנד צוצובינדן צו דער רעפּובליק קיין שום נייע געזעלשאַפטליכע עלעמענטן, האט זיך די דריי-פּאַרביקע קאנסטיטוציע דערפאר געהיילט אומצוקערן די טראַדיציאָנעלע אומבארירלעכקייט דער קאָרפּאָראַציע, וועלכע איז געווען דער פארביסנסטער און פאַנאַטישסטער פּארטייאיקער פון דער אלטער אָרדנונג. זי האט אריינגעפירט אלס א גרונט-געזעץ אין דער קאָנסטיטוציע, אז ריכטער טאָרן ניט אומגעביטן ווערן, אט דעם געזעץ, אף וועלכן די ציימווייליקע רעגירונג וואלט געקאנט מאכן א פארזוך. דער איינצלנער קעניג, וועלכן זי האט אראפּגעווארפן, איז אויפגעשטאנען טכיאס-האמייסים אין די טוצן פון אט די באשטענדיקע אינקוויזיטארן.

די פראנצויזישע פּרעסע האט אנגעוויזן אף פיל סטירעס אין ה׳ מאַררא׳ס קאָנסטיטוציע, ווי לעמאשל, אף דער איינצייטיקער עקזיסטענץ פון דער נאַציאָנאלער פארזאמלונג צוזאמען מיט א פּרעזידענט א. א. וו. א. א. וו.

אָבער דער הויפּט-ווידערשפּרוך אין דער דאָזיקער קאָנסטיטוציע באַשטייט אָט אין וואס: מיט דער הילף פונם אלגעמיינעם וואלרעכט גיט זי איבער די פּאָליטישע מאכט אין די הענט פון די זעלביקע קלאסן, וועמענס סאָציאלע פארשקלאפונג זי האט געזאלט פאראייביקן,—אין די הענט פונם פּראָלעטאריאט, פונם פויערטום און פון דער קליין-בורזשואזיע. און בא דעם קלאס, וועמענס אלטע מאכט זי סאנקציאנירט—בא דער בורזשואזיע—נעמט זי אָפּ די פּאָליטישע גאראנטיעס פון דער דאָזיקער מאכט. די פּאָליטישע הערשאַפט פון דער בורזשואזיע איז דורך איר אריינגעקוועטשט געווארן אין דעמאָקראטישע ראמען, וועלכע פירן צום ניצאָכן די קעגנערס פון דער בורזשואזיע און שטעלן אין קאָן די יעסוידעס פון דער בורזשואזער אָרדנונג גופע. פון איינע פאדערט זי, אז זיי זאלן פון דער פּאליטישער באפרייאונג ניט גיין פאראויס צו דער סאָציאלער, און פון די אנדערע—אז זיי זאָלן פון דער סאָציאלער רעסטאווראציע ניט גיין צוריק צו דער פּאָליטישער.

די בורזשואזע רעפּובליקאנער איז דאס אלץ ווייניק וואס אָנגעגאנגען. אף אזויפיל, אף וויפל זיי זיינען געווארן איבעריק—און געניטיקט האט מען זיך אין זיי בלויז ווי אין אן אוואנגארד פון דער אלטער געזעלשאפט קעגן דעם רעוואָלוציאָנערן פּראָלעטאריאט,—אין עטליכע וואכן ארום נאך זייער ניצאָכן זיינען זיי פון דער לאגע פון א פּארטיי געפאלן ביז צום מאצעוו פון א קליקע. די קאָנסטיטוציע איז געווען פאר זיי אַ גרויסע אינטריגע. זי האט געדארפט פריער פון אלץ פארפעסטיקן די הערשאפט פון זייער קליקע. פּרעזידענט האט געזאלט ווערן דער זעלביקער קאוועניאַק, די געזעצגעבערישע פארזאמלונג האט געזאלט ווערן דער העמשאך פון דער גרינדונגס-פארזאמלונג. די פּאָליטישע מאכט פון די פאלקס-מאסן האבן זיי געהאפט צו פארוואנדלען אין א פיקציע, זיי האבן אפילע אויסגערעכנט, אז זיי וועלן לייכט קאָנען שפּילן מיט איר און טאמיד האלטן אין שרעק די בורזשואזע מערהייט, אוועקשטעלנדיק פאר איר די דילעמע פון די יוני-טעג: די הערשאַפט פון „נאסיאָנאל" אָדער די הערשאפט פון אנארכיע.

די גרינדינגס=אַרבעט, וואָס איז אָנגעהויבן געווארן דעם 4=טן סעפטעמבער, איז פארענדיקט געוואָרן דעם 23-טן אָקטיאבער. דעם 2=טן סעפטעמבער האָט זי קאָנסטיטואַנטע[1]) באשלאָסן זיצן אזוי לאנג, ביז וואנען עס וועלן ניט ארויסגעגעבן ווערן די אָרגאנישע געזעצן, וועלכע דערפילן די קאָנסטיטוציע. דאך האָט זי באשלאָסן ארויסצורופן צום לעבן איר אייגן קינד, דעם פרעזידענט, שוין פונם 10-טן דעקאבער, אַ סאך פריער פאר דעם, איידער איר אייגענער לעבנס=וועג האט זיך פארענדיקט. זי איז דאך אינגאנצן זיכער געווען דערין, אַז אָט דער האמונקולוס (דאָס „קליין מענטשעלע„) פון דער קאָנסטיטוציע וועט זיך פון זײַן מוטער ניט אָפּזאָגן. צוליב פארזיכטיקײַט איז באשלאָסן געווארן, אז אויב קיין איינער פון די קאנדידאטן וועט ניט באקומען קיין צוויי מיליאָן שטימען, גייט דאס רעכט פון וויילן אַריבער פון דער נאציע צו דער קאָנסטיטואנטע.

אומזיסטע זאָרג! דער ערשטער טאָג פון באַנוצן די קאָנסטיטוציע, איז געווען דער לעצטער טאָג פון דער קאָנסטיטואנטע. אין דער טיפעניש פון דער וויילער=אורנע איז געלעגן איר טויט-אורטייל. זי האט געזוכט דעם „זון פון זײַן מוטער“ און האט געפונען דעם „פּלימעניק פון זײַן פעטער“[2]) שאָאול-קאווענייאק האט באַקומען איין מיליאָן שטימען און דאָוויד-נאפאלעאָן — זעקס מיליאָן. זעקס מאָל איז געשלאָגן געוואָרן שאָאול-קאווענייאק[3]).

דער 10-טער דעקאבער 1848 יאָר איז געווען דער טאָג פונם פּויערים אויפשטאַנד. ערשט פון דעם טאָג הויבט זיך אָן דער פעווראל פאר די פראנצויזישע פּויערים. דער דאָזיקער סימבאָל, וועלכער האָט מעוואסער געווען זייער אַרײַנטריט אין דער רעוואָלוציאָנערער באוועגונג,—אומבאהאלפן און גענארעריש, שווינדלעריש און נאאיוו, טאמעוואטע און מאיעסטעטיש, אָט דאָס אויסגערעכנטע אבערגלויבן, אָט דער פּאטעטישער פארס געניאַל=נארישער אנאכראניזם, אָט דער מיעסער שפּאס פון דער וועלט-געשיכטע, דער אומפארשטענדליכער היעראָגליף[4]) פארן ציוויליזירטן מויאך, — אָט דער דאזיקער סימבאָל האָט געטראגן א בליסאפּעקדיקן שטעמפּל פון דעם קלאס, וועלכער איז דער פאָרשטייער פונם בארבאריזם אין דער ציוויליזאציע. צו אים איז די רעפּובליק געקומען אין דער פּערזאָן פונם שטייערן=זאמלער, ער איז דערשינען פאר דער רעפּובליק אין דער פּערזאָן פונם קייסער. נאפּאלעאָן איז געווען דער איינציקער מענטש, אין וועלכן עס האָבן געפונען זייער פולן אויסדרוק די אינטערעסן און די פאנטאזיע פונם אין 1789 יאָר ניי=אויסגעבילדעטן פּויערישן קלאס. אָנשרײַבנדיק זײַן נאָמען אפן פראָנטאָן פון דער רעפּובליק האָט דאָס פּויערטום דערמיט אליין דערקלערט א מילכאָמע די אויסלענדישע מלוכעס און א קאמף פאר זײַנע קלאסן-אינטערעסן אינעווייניק אין לאנד.

---

1) די גרינדונגס-פארזאַמלונג. ל. ג.

2) לואי-נאַפּעלעאן, וואָס איז אויסגעקליבן געווארן פאר אַ פרעזידענט, איז געווען נאפּאלעאָן דעם ערשטנס אַ פּלימעניק. ל. ג.

3) דערמאנט די בּיבלישע לעגענדע וועגן שאָאולן און דאָווידן !... ל. ג.

4) היעראָגליפן—אוראלטע מיזראכישע שריפטצייכנס.

נאַפּאַלעאָן איז פאַר די פּויערים געווען ניט קיין פּערזענליכקייט, נאָר אַ פּראָגראַם מיט פאָנען, מיט מוזיק זיינע זיי געגאַנגען צו דער וואַל-אורנע, אויסרופנדיק:
Plus d'impots, à bas les riches, à bas la rèpublique, vive l'Empereur!
גענוג שוין מיט די שטייערן, נידער מיט די רייכע, נידער מיט דער רעפּובליק, זאָל לעבן דער קייסער! אונטער דעם קייסערס פּייצע, איז באַהאַלטן געווען דער פּויערים-קריג: זיי האָבן אָף די וואַלן דורכגעוואָרפן די רעפּובליק פון די רייכע.

דער 10-טער דעקאַבער איז געווען דער טאָג פון דער פּויערשער מלוכע-איבערקערעניש, וואָס האָט אַראָפּגעוואָרפן די עקזיסטירנדיקע רעגירונג. פון דעם טאָג אָן, פון דעם מאָמענט, זינט די פּויערים האָבן אָפּגענומען בא פראַנקרייך איין רעגירונג און געגעבן איר אַ צווייטע, זיינען זייערע בליקן טאָמיד געווענדעט געווען אָף פּאַריזש. זיי זיינען אָף איין אויגנבליק געווען ווירקנדע פּערזאָנען אין דער רעוואָלוציאָנערער דראַמע, און נאָכדעם האָט מען זיי שוין ניט געקאָנט מער אָנבינדן די פּאַסיווע, טאַטלאָזע ראָליע פון אַ כאָר.

די איבעריקע קלאַסן האָבן מיטגעהאָלפן צו פאַרענדיקן דעם ניצאָכן פונם פּויערטום. דער פּראָלעטאַריאַט האָט אינם אויסוויילן נאַפּאַלעאָנען געווען פריער פון אַלץ דעם סאָף פון קאַווענייאַקן און פון דער קאָנסטיטואַנטע, דעם סאָף פונם בורזשואַזן רעפּובליקאַניזם—פאַר אים האָט עס געהייסן קאַסירן דעם יוני-ניצאָכן. פאַר דער קליין-בורזשואַזיע האָט דאָס אויסוויילן נאַפּאַלעאָנען באַטייט אַ ניצאָכן פון די באַלכויווס איבער די קרעדיטאָרן. פאַר דער מערהייט פון דער גרויס-בורזשואַזיע האָט דאָס באַטייט אָפּן צערייסן מיט דער פראַקציע, וועלכע האָט איר אַ געוויסע צייט געדינט אַלס געווער קעגן דער רעוואָלוציע, איז איר אָבער געוואָרן צו לאַסט, פון זינט זי האָט באַשלאָסן צו פאַרפעסטיקן איר צייטווייליקע לאַגע אָפּן גרונט פון דער קאָנסטיטוציע. נאַפּאָלעאָן אנשטאָט קאַווענייאַקן—דאָס האָט פאַר דער מערהייט פון דער גרויס-בורזשואַזיע באַטייט: אַ מאָנאַרכיע אנשטאָט אַ רעפּובליק, אָן אָנהויב פון דער ראָיאַליסטישער (קייזערישער) רעסטאַווראַציע, אַ פּאַכדאַנישער וואונק אין דער זייט פונם הערצאָג פון אָרלעאַן, אָף דער ליליע, וואָס איז באַהאַלטן צווישן די פּיילכנס[1]) ענדליך, די אַרמיי האָט אויסקלייבנדיק נאַפּאַלעאָנען, געשטימט קעגן דער מאָבילער גוואַרדיע, קעגן דער אידיליע פון שאָלעם, פאַר אַ מילכאָמע.

אָף אַזאַ אויפן, האָט דער סאַמע טאַמעוואַטער מענטש אין פראַנקרייך, ווי עס האָט זיך אויסגעדריקט די „נייע ריינישע צייטונג", באַקומען די אַלזייטיקסטע באַטייטונג[2]) טאַקע דערפאַר, וואָס ער איז געווען אַ גאָרנישט, האָט ער געקאָנט באַטייטן אַלץ,— נאָר נישט זיך אַליין. און דאָך, כאָטש נאַפּאַלעאָנס נאָמען האָט געהאַט אַ פאַרשיידענעם זינען אינם מויל בא פאַרשיידענע קלאַסן, האָבן זיי אַלע צוזאַמען מיט דעם נאָמען, אָף זייער וואַלצעטל אויפגעשריבן: נידער מיט דער פּאַרטיי פון „נאַסיאָנאַל", נידער מיט קאַווענייאַקן, נידער מיט

1) די ליליע—דאָס איז דער הערב פון די בורבאָנען,—די פראַנצויזישע קעניגליכע דינאַסטיע.
2) אין אָריגינאַל—ווערטער-שפּיל: einfältig (טאַמעוואַטער) און vielfältig (אַלזייטיקער).

דער קאנסטיטואנטע, נידער מיט דער בורזשואזער רעפובליק! דער מיניסטער דיופאר האט עס אפן דערקלערט אין דער גרינדונגס-פארזאמלונג: דער 10 דעקאבר דאס איז דער צווייטער 24 פעווראל.

די קליין-בורזשואזיע און דער פראלעטאריאט האבן געשטימט „אן בלאָק" (en bloc) פאר נאפאלעאנען, קדיי צו שטימען קעגן קאוועניאקן און קאנצענטרירנדיק אלע שטימען אף איין קאנדידאט, נישט געבן דער קאנסטיטואנטע די מעגליכקייט דורכצופירן די וואלן מיט איר אייגענער מאכט. דאך, די פראגרעסיווסטע טייל פון די ביידע קלאסן האט ארויסגעשטעלט אייגענע קאנדידאטן. נאפאלעאן איז דער „שעם דאוואר" פאר אלע פארטייען, וואס האבן זיך פאראייניקט קעגן דער רעפובליק; לעדריו-ראללען און ראספאיל זיינען געווען אייגן-נעמען; איינער איז געווען דער נאמען פונם דעמאקראטישן קליינבירגערטום, דער צווייטער—דער נאמען פונם רעוואליוציאנערן פראלעטאריאט. די שטימען פאר ראספאילן—האבן אפן דערקלערט די ארבעטער און זייערע סאציאליסטישע פירערס—זיינען געווען בלויז א דעמאנסטראטיווער מאסן-פראטעסט קעגן יעדווידער פרעזידענטעריי ביכלאל, ד. ה. קעגן דער קאנסטיטוציע; צוזאמען דערמיט, האבן די ארבעטער, שטימענדיק פאר ראספאילן, געשטימט קעגן לעדריו-ראללען; דאס איז געווען דער ערשטער אקט, אין וועלכן עס האט זיך אויסגעדריקט די אפשפאלטונג פונם פראלעטאריאט, אלס זעלבשטענדיקע פאליטישע פארטיי, פון דער דעמאקראטישער פארטיי. פארקערט, אט די לעצטע פארטיי,—דאס דעמאקראטישע קליינבירגערטום און זיין פארשטייערן אין פארלאמענט—די „בארג"-פארטיי—האבן זיך צו לעדריו-ראללען'ס קאנדידאטור באצויגן זער ערנסט, ווי עס פאסט פאר א פארטיי, וואס איז צוגעוואוינט צו פייערליכער זעלבסטבנארעריי. דאס איז אגעוו געווען איר לעצטער פרואוו ארויסצוטרעטן זעלבשטענדיק צוגלייך מיטן פראלעטאריאט. נישט נאר די פארטיי פון דער רעפובליקאנישער בורזשואזיע, נאר אויך דאס דעמאקראטישע קליינבירגערטום מיט איר „בארג"-פארטיי, זיינען צעקלאפט געווארן דעם 10 דעקאבר.

פראנקרייך האט איצט אייניצייטיק מיט דער בארג-פארטיי געהאט נאפאלעאנען—א באוויז, אז ווי די ערשטע, אזוי דער אנדערער, זיינען געווען בלויז לעבנסלאזע קאריקאטורן אף די גרויסע אריגינאלן, וועמענס נעמען זיי האבן געטראגן. לואי-נאפאלעאן מיט זיין קייסער-אדלער און דרייעקיגן הוט איז געווען פונקט אזא קלאגעדיקע פאראדיע אפן אלטן נאפאלעאנען, ווי די בארג-פארטיי מיט אירע דעמאקראטישע פאזעס און פראזן, געבארגטע ביים 1793 יאר, איז געווען א פאראדיע אף דער אלטער בארג-פארטיי. די רעוואלוציע איז געווארן זעלבשטענדיק ערשט דאן, ווען זי האט באקומען איר אייגענעם, אריגינעלן פאנים, און דאס איז מעגליך געווארן ערשט דעמאלסט, ווען אפן פאדערגרונט אירן איז מעכטיק ארויסגעטראטן א נייער רעוואלוציאנערער קלאס, דער פאבריק-פראלעטאריאט. יא, דער 10 דעקאבר איז געווען א סורפריז פאר דער בארג-פארטיי און האט זי אינגאנצן צעטומלט שוין דערפאר אליין, וואס אין דעם טאג האט דער גראבער פויערשער שפאס מיט א געלעכטער ארונטערגעריסן די קלאסישע אנאלאגיע מיט דער אלטער רעוואלוציע.

דעם 20=טן דעקאַבער איז קאַוועניאַק אַוועק פון זיין שטעלע, און די גרינדונגס=פאַרזאַמלונג האָט פראָקלאַמירט לואי-נאַפּאָלעאָנען פאַרן פרעזידענט פון דער רעפּובליק. דעם 19=טן דעקאַבער, אינם לעצטן טאָג פון איר זעלבסט-הערשונג, האָט זי אָפּגעוואָרפן דעם פאָרשלאַג וועגן אַמניסטיע פאַר די יוני'ער אינסורגענטן. צוריק נעמען דעם דעקרעט פון 27 יוני, דורך וועלכן זי האָט אָן אַ מישפּט פאַראורטיילט צום פאַרשיקן 15.000 אינסורגענטן,—וואָלט עס דען ניט באַטייט צוריקציען די יוני=שלאַכט גופא?

אָדילאָן באַררא—לואי=פיליפּס לעצטער מיניסטער—איז געווען לואי=נאַפּאָ=לעאָנס ערשטער מיניסטער. לואי-נאַפּאָלעאָן האָט דעם אָנהויב פון זיין מאַכט גערעכנט נישט פון 10 דעקאַבער, נאָר פונם סענאַט=באַשלוס פון 1806 יאָר[1]. ער האָט פאַר זיך געפונען אַ פּאַסיקן ערשטן מיניסטער: יענער האָט אויך גע-רעכנט דעם אָנהויב פון זיין מיניסטעריום נישט פון 20 דעקאַבער, נאָר פונם קעניגליכן דעקרעט פון 24 פעווראַל. דער געזעצליכער יורעש פון לואי=פיליפּן, לואי=נאַפּאָלעאָן האָט ווייכער געמאַכט די רעגירונגס=אומענדערונג, איבער-לאָזנדיק דאָס אַלטע מיניסטעריום, וואָס האָט נאָך דערצו נישט באַוויזן אַלט צו ווערן, ווייל עס האָט נישט באַוויזן צו קומען אַף דער וועלט.

צו דעם אויסוואַל האָבן אים צוגערעדט די פירערס פון די ראָיאַליסטישע פראַקציעס פון דער בורזשואַזיע. דער ראָש פון דער אַלטער דינאַסטישער אָפּאָזיציע—באַררא, וואָס האָט אומבאַוואוסטזיניק געדינט אַלס איבערגאַנגס-שטופע צו די רעפּובליקאַנער פון „נאַסיאָנאַל", איז פונקט ווי אומישנע צוגעפּאַסט גע-ווען מיטן פולן באַוואוסטזיין צו דינען פאַר אַ בריק פון דער בורזשואַזער רע=פּובליק צו דער מאָנאַרכיע.

אָדילאָן באַררא איז געווען דער אָנפירער פון דער איינציקער אַלטער אָפּאָזיציאָנעלער פּאַרטיי, וועלכע האָט, שטרעבנדיק די גאַנצע צייט, אָבער אָן ערפאָלג צו אַ מיניסטאָרן-פּאָרטפעל, נאָך נישט באַוויזן זיך ענדגילטיק צו קאָמ-פּראָמעטירן. אין דעם שנעלן לויף פון אַ גאַנצע רייע געשעהענישן האָט די רעוואָ-לוציע געהויבן אָפן שפּיץ פון דער מלוכע איינע נאָך דער אַנדערער אַלע אַלטע אָפּאָזיציאָנעלע פּאַרטייען, כדי זיי זאָלן נישט נאָר אין טאַט, נאָר אויך אָפן וואָרט, זיך אָפּזאָגן פון זייערע אַלטע פראַזן און זאָלן סאָף קאָל סאָף, אַריינגעוואָרפן ווערן דורכן פאָלק, אַלע צוזאַמען, ווי אַ געדיכטע עקלדיקע קאַשע, אין דער שינ=דערגרוב פון דער געשיכטע. באַררא—אָט די פאַרקערפּערונג פונם בורזשואַזן ליבעראַליזם, וואָס האָט אַכצן יאָר נאָכאַנאַנד באַהאַלטן זיין אינערליכע נידער=טרעכטיקייט און פּוסטקייט אונטער דער אויסערליכער גאַדלעס, איז פאַרמיש=פּעט געווען אַף אַלזייטיקער רענעגאַטן-אַרבעט. אויב צייטנווייס האָט אים אַליין שוין אָפּגעשראָקן דער צו שטאַרקער קאָנטראַסט צווישן די דערנער פון דער געגנוואַרט מיט די לאָרבער-בלעטער פון דער פאַרגאַנגענהייט, האָט ער גע=דאַרפט בלויז אַ קוק טאָן אין שפּיגל אַריין,—און צו אים פלעגט זיך צוריק אומקערן זיין מיניסטאָרישע זעלבסטבאַהערשונג און מענטשליכער בוקן זיך פאַר

1) אין 1806 יאָר איז נאַפּאָלעאָן דער ערשטער, לואי-נאַפּאָלעאָנס פעטער, דערקלערט גע-וואָרן דורכן פראַנצויזישן סענאַט אַלס קייסער.

זיך אַליין. אינם שפּיגל האָט אים אַנטקעגן געשײַנט די פיזיאָנאָמיע פון גיזאָ—גיזאָ, ווען ער האָט שטענדיק מעקאַנע געווען, וועלכער איז זיך שטענדיק באַגאַנגען מיט אים, ווי מיט אַ כיידער־אינגל, גיזאָ אַליין, נאָר מיט אָדילאָנס אלימפּישן שטערן. איין זאַך נאָר האָט ער אַף זיך נישט באַמערקט—די אויערן פון מיראַסן.

באַררַאָ פונם 24 פעווראַל האָט זיך ערשט אַרויסבאַוויזן דעם 20 דעקאבר. אַליין אָן אָרלעאַניסט און וואָלטעריאַנער האָט ער דערלאַנגט זײַן האַנט דעם נײַעם גלויבנס־מיניסטער, דעם לעגיטימיסט און יעזואיט פאַל.

מיט עטליכע טעג שפּעטער איז דאָס מיניסטעריום פאַר אינערליכע איניאָנים איבערגעגעבן געוואָרן דעם מאַ׳טוזיאַנער פעאָן פאָשע. רעכט, רעליגיע, פּאָליטישע עקאָנאָמיע! אַלץ איז שוין געווען אין באַררַאָ׳ס מיניסטעריום, און כוץ דעם האָט עס פאַראייניקט די לעגיטימיסטן מיט די ארלעאַניסטן. עס האָט נאָר געפעלט אַ באָנאַפּאַרטיסט. באָנאַפּאַרט האָט נאָך געהאַלטן פאַר נישט בקוועם צו עפענען זײַנע קאָרטן, נישט שפּילנדיק נאָך קיין ראָליע פון אַ נאַפּאָלעאָן, פונקט ווי סולוק האָט נאָך נישט געשפּילט די ראָליע פון Toussaint l'Onverture [1].

די פאַרטיי פון „נאַסיאָנאַל“ איז גלײַך באַזײַטיקט געוואָרן פון אַלע הויכע פּאָסטנס, אַף וועלכע זי האָט באַוויזן זיך צו פאַרקלייבן. די פאָליצייפּרעפעקטור, די פּאָסט־דירעקציע, די שטעלע פון אַ גענעראַל־פּראָקוראָר, די מעריע פון פּאַריזש—אַלץ האָבן באַקומען די אַלטע קרעאַטורן פון דער מאָנאַרכיע. דער לעגיטימיסט שאַנגאַרניע איז געוואָרן דער אַלגעמיינער הויפּטקאָמאַנדיר פון דער נאַציאָנאַלער גוואַרדיע פון סענער דעפּאַרטאַמענט, פון דער מאָבילער גוואַרדיע און פונם ליניען־מיליטער פון דער ערשטער אַרמייאישער דיוויזיע; דער ארלעאַניסט ביושאָ איז באַשטימט געוואָרן פאַרן הויפּט־קאָמאַנדיר פון דער אַלפּן־אַרמיי. דער דאָזיקער אומבײַט פון באַאַמטע האָט געדויערט אָן אַ האַפּסאַקע די גאַנצע צײַט פון באַררַאָ׳ס מיניסטעריום. די ערשטע אַרבעט פון זײַן מיניסטעריום איז געווען צו רעסטאַווירן די אַלטע ראָיאַליסטישע אַדמיניסטראַציע. אין איין אויגנבליק האָט די גאַנצע אָפיציעלע סצענע באַקומען אַן אַנדער אויסזען,—די קוליסן, די קאָסטיומען, די שפּראַך, די אָקטיארן, פיגוראַנטן, סטאַטיסטן, סופלירן, די פּאָזיציעס פון די פּאַרטייען, די מאָטיוון פון דער דראַמע, דער אינהאַלט פונם שפּיל, די גאַנצע אומגעבונג. נאָר די גרינדונגס־פאַרזאַמלונג, וואָס איז געווען נאָך פאַר דער וועלט־באַשאַפונג, איז נאָך אַלץ געבליבן אַף איר אָרט. אָבער פון דעם מאָמענט אָן, פון זינט די גרינדונגס־פאַרזאַמלונג האָט אַרויפגעזעצט אַף זײַן פּאָסטן באָנאַפּאַרטן, באָנאַפּאַרט—באַררַאָ׳ן, און באַררַאָ—שאַרגאַניען, איז פראַנקרײַך אַרויסגעטראָטן פונם פּעריאָד פון רעפּובליקאַנישער אָרדנונג. און צו וואָס האָט מען עס געדאַרפט האָבן אַ גרינדונגס־פאַרזאַמלונג אין אַ רעפּובליק, שוין אָן אײַנגעאָרדנטער? ווען די ערד איז באַשאַפן געוואָרן, איז פאַר איר שפּעטער נישט געבליבן קיין

[1] דער נעגער סוליק, וואָס איז אין 1847 יאָר אויסגעקליבן געוואָרן אַלס פּרעזידענט פון דער רעפּובליק האַאיטי, האָט זיך אין 1850 יאָר דערקלערט פאַר „אַ קייסער ביערושע“.

אנדער זאך, ווי אוועק אפן הימל. די גרינדונגס-פארזאמלונג האט פעסט באשלאסן אים נישט נאכצוטאן, זי איז געווען דער לעצטער מאקעם מיקלאט פאר די בורזשואזע רעפובליקאנער. מע האט בא איר צוגענומען די ארגאנען פון דער אויספיר-מאכט; אבער, צי איז דען אין אירע הענט נישט פארבליבן די גרינדונגס-אלמעכטיקייט? דער ערשטער געדאנק פון דער פארזאמלונג איז געווען—אום וואס פאר א פרייז עס זאל נישט זיין אייגצוהאלטן איר מלוכע-פאסטן און מיט זיין הילף צוריק ערווערבן די פארלארענע פאזיציעס. מע דארף נאר אראפוואַרפן באררא'ס מיניסטעריום און פארבייטן אים אף א מיניסטעריום פון „נאסיאנאל", און די ראיאליסטישע באאמטע וועלן דעמאלסט גלייך מוזן אפרייניקן די מלוכע-שטעלעס און ווידער איבערגעבן זיי דעם זיגרייכן דרייפארביקן פערסאנאל. די פארזאמלונג האט באשלאסן אראפצוואַרפן דאס מיניסטעריום, און דאס מיניסטעריום האט אים אליין געגעבן אזא געלעגנהייט אנצופאלן, וואס באקוועמער פון איר וואלט די קאנסטיטואנטע אליין נישט געקאנט צוטראכטן.

לאמיר זיך דערמאנען, וואס עס האט באטייט דער נאמען באנאפארט פאר די פויערים: נידע" מיט די שטייערן! זעקס טעג איז ער געזעסן אפן פרעזידענטן-שטול, און אפן זיבעטן, דעם 27 דעקאבער, האט אים זיין מיניסטעריום פארגעלייגט צוריק אויפצושטעלן דעם אפצאל פון זאלץ, וואס איז אפגעשאפט געווארן דורך א דעקרעט פון דער צייטווייליקער רעגירונג. דער אפצאל פון זאלץ צוזאמען מיטן אפצאל פון וויין פארמאגט די פריווילעגיע צו זיין דער „סאָאיר לאאזאָזל" פון פראנקרייך'ס אלטער פינאנס-סיסטעם, באזונדערס אין די אויגן פון דער דארפישער באפעלקערונג. דעם פויערשן אויסדערוויילטן האט באררא'ס מיניסטעריום נישט געקאנט אונטערזאגן קיין בייסיקערע עפיגראם אף זיינע וויילערס. וואס פאר אן אינהאלט איז דען נישט געלעגן אין די ווערטער: די צוריקשטעלונג פונם אפצאל פון זאלץ? מיטן אפצאל פון זאלץ האט באנאפארט פארלארן זיין רעוואלוציאנערע זאלץ,—דער נאפאלעאן פונם פויערן-אויפשטאנד איז צעשוואומען געווארן, ווי א נעפלהאפטיקער געשפענסט,—עס איז געבליבן בלויז א גרויסער אומבאקאנטער אין דער אינטריגע פון דער ראיאליסטישער בורזשואזיע. און נישט אן א מיין האט באררא'ס מיניסטעריום געמאכט אט דעם אומטאקטישן אקט פון גראבער אנטוישונג פארן ערשטן רעגירונגס-אקט פונם פרעזידענט.

פון איר זייט האט זיך די קאנסטיטואנטע מיט פרייד אנגעכאפט פאר דער טאפלטער מעגליכקייט אראפצוואַרפן דאס מיניסטעריום און ארויסצוטרעטן קעגן דעם פויערשן אויסדערוויילטן אין דער ראָליע פון א פארטיידיקערן פון די פויערשע אינטערעסן. זי האט אפגעוואָרפן דעם פינאנס-מיניסטערס פארשלאג, האט פארקלענערט דעם זאלץ-שטייער ביז צו איין דריטל פון זיין פריערדיקער גרויס, האט פארגרעסערט אף אזא אופן דעם מלוכע-דעפיציט פון 560 מיליאן אף נאך 60 מיליאן און האט רוהיק נאך דעם וואטום פון אומצוטרוי געוואַרט אף דער דימיסיע פונם מיניסטעריום. אבער, אך, זי האט נישט פארשטאנען די נייע וועלט, וואס רינגלט זי איצט ארום און איר אייגענע נייע

לאַגע! אונטערן מיניסטעריום איז געשטאַנען דער פּרעזידענט, אונטערן פּרעזידענט זעקס מי׳יאָן ווײלערס, וואָס יעדערער פון זיי האָט אין דער ווײלער־אורנע אַרײַנגעלייגט אַ וואָטום פון אומצוטרוי צו דער קאָנסטיטואַנטע. די קאָנסטיטואַנטע מיטן לאַנד האָבן זיך איינער מיטן אַנדערן אויסגעטוישט מיט אַ וואָטום פון אומצוטרוי. אַ לעכערליכער אויסטויש! די קאָנסטיטואַנטע האָט פאַרגעסן, אז אירע וואָטומען האָבן פאַרלאָרן זייער צוואַנגס-קורס. אָפּוואַרפנדיק דעם אָפּצאָל פון זאַלץ, האָט זי בלויז פאַרפעסטיקט דעם באַשלוס פון באָנאַפּאַרטן און פון זײַנע מיניסטאָרן אַ סאָף צו מאַכן מיט איר. עס האָט זיך אָנגעהויבן אַ לאַנגער שטרייט צווישן באָנאַפּאַרטן מיט דער קאָנסטיטואַנטע, וועלכער פאַרפילט די גאַנצע לעצטע העלפט פון איר עקזיסטענץ. דער 29 יאַנוואַר, דער 21 מאַרט, דער 3 מאַי זײַנען געווען די גרויסע טעג פון אָט דעם קריזיס, די פאָרזאָגערס פונם 13-טן יוני.

די פראַנצויזן,—לעמאָשל לואי בלאַן—האָבן אינם 29 יאַנוואַר געזען אַן ערשײַנונג פון קאָנסטיטוציאָנעלן ווידערשפּרוך צווישן דער מאַכט־האָבנדיקער נישט פונאַנדערגעלאָזענער, נאַציאָנאַלער פאַרזאַמלונג פון איין זײַט, און דעם פּרעזידענט, וואָס איז פאַר איר פאַראַנטוואָרטליך,—פון דער אַנדערער; דעם פּרעזידענט, וועלכער איז אָפן פאַפּיר פאַראַנטוואָרטליך פאַר דער פאַרזאַמלונג, און אין דער עמעסן איז ער, פונקט ווי די פאַרזאַמלונג, סאַנקציאָנירט דורך אַן אַלגעמיינער אָפּשטימונג,—אדער נאך מער, ער פאַראייניקט אין זיך אַליין די אלע שטימען, וועלכע זײַנען צעטיילט און הונדערטער מאָל צעברעקלט צווישן די איינצלנע מיטגלידער פון דער פאַרזאַמלונג; דערצו נאך האט דער פּרעזידענט אין זײַנע הענט פארמאגט די פולע אויספירונגס־מאכט, בעשאס ווען די פארזאמלונג האט פארמאגט בלויז מאראלישן אויטאריטעט. אזא מין אויסטייטשונג פונם 29 יאנוואר איז נישט קיין ריכטיקע. זי מישט צוזאמען די קאמף־ריידעס פון די פארלאמענטארישע און קלוב-ריידנערס און די שטרײַט־ארטיקלען אין די צײַטונגען מיטן ווירקליכן אינהאלט פונם קאמף. לואי באנאפּארט און די גרינדונגס-פארזאמלונג זײַנען קלאל נישט געווען קיין ארגאנען פון איין און דערזעלביקער קאנסטיטוציע, איר אויספירונגס־ און געזעצגעבערישע מאכט. באנאפארט—דאס איז געווען די שוין אײַנגעארדנטע בורזשואזע רעפּובליק אליין, בעשאס ווען די קאנסטיטואנטע איז בלויז געווען א געצײַג פאר איר אײַנארדנונג. אין דער פּערזאן פון באנאפארטן איז די בורזשואזע רעפּובליק ארויסגעטראטן קעגן די ערגײַציקע אינטריגעס און אידעאלאגישע פאדערונגען פון דער רעוואלוציאנערער פראקציע פון דער בורזשואזיע, וועלכע האט געגרינדעט די רעפּובליק, און האט איצט, צו איר פארוואונדערונג, אײַנגעפונען, אז די רעפּובליק זעט אויס, ווי א רעסטאוורירטע מאנארכיע. אפגענארט אין אירע דערווארטונגען, האט די דאזיקע פראקציע געשטרעבט איבערגוואלט נישט צו דערלאזן דער שוין רײף־געווארענער בורזשואזער רעפּובליק ארויסצובאווײַזן איר עמעסן, נישט נאכגעמאכטן פּאנים און אפּשאפן דעם גרינדונגס-פעריאד מיט זײַנע אייגנארטיקע באדינגונגען, אילוזיעס, פראזן און פּערסאנאל. פלייש פונם פלייש פון דער קאנסטיטואנטע איז געווען קאווניאק,

וועלכער האט זיך גאך דעם אויסוואל פון באנאפארטן, צוריק אומגעקערט אין זיין מוטער-שויס. באנאפארט, פארקערט, האט אין זיין פערזאן פארקערפערט די נאך פון אים נישט אפגעפאלענע געזעצגעבערישע פארזאמלונג פון דער שוין פארטיקער בורזשואזער רעפובליק.

דעם אויסוואל פון באנאפארטן האבן פארפולקאמט די וואלן אין דער נייער נאציאנאלער פארזאמלונג. באנאפארט—דאס איז געווען בלויז א לאזונג, א נאמען; אין דער נייער פארזאמלונג האט זיך פונאנדערגעוויקלט זיין גאנצע אלזייטיקע באדייטונג. דער 10 דעקאבער האט קאסירט די מאנדאטן פון דער אלטער פארזאמלונג. אף אזא אופן האבן זיך דעם 29 יאנוואר צוזאמענגעשטויסן נישט צוויי מאכטן פון איין און דערזעלביקער רעפובליק, נאר פון איין זייט, די נאציאנאלע פארזאמלונג פון דער אנטשטייענדיקער רעפובליק, און פון דער צווייטער—דער פרעזידענט פון דער שוין פארווירקליכטער רעפובליק, צוויי מאכטן, וועלכע האבן פארקערפערט צוויי גאנץ פארשיידענע פעריאדן אינם לעבנס-פראצעס פון דער רעפובליק. אין איין לאגער איז געשטאנען די קליינע פראקציע פון דער רעפובליקאנישער בורזשואזיע,—נאר זי האט געקאנט פראקלאמירן די רעפובליק, מיט דער הילף פון גאסן-קאמף און טעראר ארויסרייסן זי פון די הענט פונם פראלעטאריאט און צוגעבן דער קאנסטיטוציע איר אידעאלאגישן גייסט; אינם צווייטן—די גאנצע ראיאליסטישע מאסע פון דער בורזשואזיע,—נאר זי האט געקאנט הערשן אין דער פארווירקליכטער בורזשואזער רעפובליק, אראפווארפן פון דער קאנסטיטוציע איר אידעאלאגישן שלייער און האלטן אונטערטעניק דעם פראלעטאריאט מיט דער הילף פון איר געזעצגעבונג און פון איר אדמיניסטראציע.

דער שטורעם, וואס האט אויסגעבראכן דעם 29-טן יאנוואר, איז צוגעגרייט געווארן אין משך פון א גאנצער צייט. די קאנסטיטואנטע האט געמיינט, אז וואטירנדיק אומצוטרוי באראָ'ס מיניסטעריום, וועט זי אים צווינגען אנצוגעבן אין דימיסיע. אלס ענטפער דערויף האט אבער באראָ'ס מיניסטעריום, פארגעלייגט דער קאנסטיטואנטע זיך אליין ארויסצוטרייבן ענדגילטיק אומצוטרוי; עס האט איר פארגעלייגט נישט מער און נישט ווייניקער, ווי זיך אליין פונאנדערלאזן, אננעמען א באשלוס וועגן איר אייגענעם זעלבסטמארד. אונטערגעהעצט פונם מיניסטעריום, האט ראטאָ איינער פון די סאמע אומבאוואוסטע דעפוטאטן פון דער קאנסטיטואנטע, פארגעלייגט איר דעם 6-טן יאנוואר דעם דאזיקן פראיעקט. און דאס איז אין דער צייט, ווען די קאנסטיטואנטע האט שוין אין אויגוסט באשטימט זיך נישט פונאנדערצולאזן, ביז וואנען זי וועט נישט ארויסגעבן א גאנצע ריי ארגאנישע געזעצן, וואס זאלן דערפילן די קאנסטיטוציע. פולד, א אנהייגער פונם מיניסטעריום, האט איר אן שום פניעס דערקלערט, אז פונאנדערלאזן זי איז נויטיק „כדי אויפצושטעלן דעם ערשיטערטן קרעדיט". און טאקע געמעס, האט זי דען נישט ארונטערגעריסן דעם קרעדיט, פארציהענדיק די צייטווייליקע סיטואציע, און דער פערזאן פון באראָ אנגעלנדיק אף באנאפארטן און צוזאמען מיט באנאפארטן שטעלנדיק אין קאן די קאנסטיטוירטע רעפובליק? דער אלימפישרוהי-

קער באַרראָ האט זיך פאַרוואַנדלט אין א וואנזיניקן אָרלאַנד, ווען ער האט דערזעען, אז דער פאסטן פון ערשטן מיניסטער, וואָס איז אים אָנגעקומען מיט אַזויפיל שוועריקייט, דראט צו פארשווינדן פון זיינע הענט. ווייניק נאָך, וואס די רעפובליקאַנער האבן אים געצוואונגען צו וואַרטן אַף דעם פאסטן א גאַנצן יאָרצענדליק,—אַך, ניין—צען כאַדאָשים,—איז ער אינגאַנצן צוויי וואָכן געווען ערשטער מיניסטער,—און שוין ווידער פארלירן דעם פארגעניגן! און אָט האט באַררא אין זיין באַגיין זיך מיט אָט דער אָרעמער פארזאמלונג אין זיין טיראַנישקייט איבערגעשטיגן דעם טיראַן אַליין. זיין ווייכסטער אויסדריק איז געווען: „מיט איר איז קיין שום צוקונפט נישט מעגליך". און ווירקליך, זי האָט מיט זיך פאָרגעשטעלט בלויז די פארגאנגענהייט. „זי איז נישט פייהיק",— פלעגט ער איראָניש צוגעבן,—„אַרומצורינגלען די רעפובליק מיט די אנשטאלטן, וועלכע זיינען גויטיק צוליב איר פאַרפעסטיקונג". און בעעמעס! צוזאַמען מיט איר אויסשליסליכן אנטאגאניזם מיטן פרעזידענט איז צעבראָכן געוואָרן די בורזשואַזע ענערגיע פון דער פאַרזאַמלונג, און צוזאַמען מיט איר אנטאגאניזם מיט די ראיאליסטן האט ווידער אויפגעלעבט איר רעפובליקאַנישער פאטאָס. זי איז אַף אַזאַ אופן געווען דאפלט אומפייהיק צו פארפעסטיקן מיט די געהעריקע אַנשטאַלטן די בורזשואַזע רעפובליק, וועלכע זי האט מער נישט פארשטאנען.

איינציייטיק מיט ראַטאָ'ס פאָרשלאָג האט דאס מיניסטעריום ארויסגערופן איבערן גאַנצן לאַנד אַ גאַנצן שטורם פון פעטיציעס; טאָג־טעגליך זיינען פון אַלע ווינקעלאך פון פראַנקרייך געפלויגן דער קאָנסטיטואנטע אפן קאָפ גאַנצע פעק פון אט די billets-doux [1]), אין וועלכע מע האָט זי מער אָדער ווייניקער קאַטעגאָריש געבעטן זיך פונאַנדערלאָזן און אָנשרייבן איר צוואָע. די קאָנסטיטואַנטע פון איר זייט האט אַרויסגערופן קאָנטער-פעטיציעס, אין וועלכע מע האט פון איר געפאָדערט, זי זאָל בלייבן לעבן. דער וואַל-קאַמף צווישן נאפאלעאנען און קאַוועניאַקן האט זיך באַנייט אינם קאַמף דורך פעטיציעס פאַר און קעגן פונאנדערלאָזן די נאַציאָנאלע פאַרזאַמלונג. די פעטיציעס זיינען געווען אַ צוגאב־קאָמענטאריום צום 10־טן דעצעמבער. די דאָזיקע אַגיטאַציע האט געדויערט אין מעשאַך פונם גאַנצן כוידעש יאַנוואַר.

אין איר קאָנפליקט מיטן פרעזידענט האָט די קאָנסטיטואַנטע זיך נישט געקאָנט שטיצן דערויף, וואָס זי איז די פאָרשטייערין פונם אַלגעמיינעם וואַל־רעכט, ווייל די קעגנערס אירע האבן אַפעלירט קעגן איר גראד צום אַלגעמיינעם וואל־רעכט. זי האָט זיך נישט געקאָנט שטיצן—אַף קיין שום רעכטמעסיקע מאכט, ווייל געגאַנגען איז עס וועגן אַ קאַמף קעגן דער געזעצלעכער מאַכט. זי האט נישט געקאָנט אַראָפוואַרפן דאָס מיניסטעריום מיט קיינע אומצוטרויאפשטימונגען, ווי זי האט עס געפרואווט טאָן דעם 6־טן און 26־טן יאַנוואַר, ווייל דאס מיניסטעריום האט גאר נישט געפאָדערט איר צוטרוי. געבליבן איז איר איין אויסוועג: אַן אויפשטאַנד. די קריגס-קראַפט פאר אן אויפשטאנד

[1]) ליבע צעטעלעך.

האָבן געבילדעט: דער רעפּובליקאַנישער טייל פון דער נאַציאָנאַלער גוואַרדיע, די מאָבילע גוואַרדיע און צענטערן פונם רעוואָליוציאָנערן פּראָלעטאַריאַט, די קלובן. די מאָבילן, די העלדן פון די יוני-טעג, האָבן אין דעצעמבער געבילדעט די אָרגאַניזירטע קריגס-קראַפט פון דער רעפּובליקאַנישער בורזשואַזיע פּונקט אַזוי, ווי ביז יוני זיינען די נאַציאָנאַלע וואַרשטאַטן געווען די אָרגאַניזירטע קריגס-קראַפט פונם רעוואָליוציאָנערן פּראָלעטאַריאַט. פּונקט ווי די אויספיר-קאָמיסיע פון דער קאָנסטיטואַנטע האָט, באַשליסנדיק מער נישט צו פאַרליירן די רעוואָליוציאָנערע פאָדערונגען פונם פּראָלעטאַריאַט, זיך ברוטאַל אַ וואָרף געטאָן אויף די נאַציאָנאַלע וואַרשטאַטן, אַזוי האָט באָנאַפּאַרטס מיניסטעריום, אננעמענדיק דעם באַשלוס אַ סאָף צו מאַכן צו די פאַר איר אומדערטרעגליכע פאָדערונגען פון די רעוואָליוציאָנערע פּראַקטיקעס פון דער בורזשואַזיע, זיך אַ נעם געטאָן צו דער מאָבילער גוואַרדיע. עס האָט באַשלאָסן זי פונאַנדערצולאָזן. איין העלפט אירע איז אָפּגעזאָגט געוואָרן און אַרויסגעוואָרפן אויפן גאַס, די צווייטע האָט באַקומען אַ נייע אָרגאַניזאַציע, אַ מאָנאַרכיסטישע, אַנשטאָט דער דעמאָקראַטישער, און איר געהאַלט איז פאַרקלענערט געוואָרן ביז צו דער גרויס פונם געוויינלעכן געהאַלט פונם רעגולערן מיליטער. די מאָבילע גוואַרדיע איז געבליבן אין דער לאַגע פון די יוני-אינסורגענטן. פון דעמאָלט אָן זיינען זיך די מאָבילן קימאַט אין יעדן צייטונגס-נומער עפנטלעך מיסוואַדע אין זייערע כאַטאָאים און בעטן זיך באַם פּראָלעטאַריאַט ער זאָל זיי מוחל זיין זייער אויפפירונג אין די יוני-טעג.

און די קלובן? פון דעם אויגנבליק אָן, ווען די גרינדונגס-פאַרזאַמלונג איז אין דער פּערזאָן פון באַראָ אָנגעפאַלן אויפן פּרעזידענט, און דער פּערזאָן פונם פּרעזידענט געשטעלט אין קאָן די גאַנצע בורזשואַזע רעפּובליק בכלל,—האָבן זיך אַרום דער פאַרזאַמלונג אומפאַרמיידליך קאָנצענטרירט אַלע גרינדונגס-עלעמענטן פון דער פּעוואַלער רעפּובליק, אַ/ע פּאַרטייען, וועלכע האָבן געוואָלט אַראָפּוואַרפן די עקזיסטירנדיקע רעפּובליק און איבערגוואַלט אומקערן זי צו איר פריערדיקן צושטאַנד, פאַרוואַנדלען זי אין אַ רעפּובליק וועלכע דריקט אויס זייערע אייגענע קלאַסן-אינטערעסן און פּרינציפּן. דאָס, וואָס עס איז געשען, איז אויסגעמעקט געוואָרן פונם לעבן, די קריסטאַליזירונג פון די פאַרשיידענע עלעמענטן פון דער רעוואָליוציאָנערער באַוועגונג איז צעשוואָומען געוואָרן, עס האָט זיך ווידער אויפגעהויבן דער קאַמף פאַר דער אומבאַשטימטער רעפּובליק פון די פּעוואַלער טעג, וואָס יעדע פּאַרטיי האָט זיי אויסגעטייטשט אויף איר שטייגער. אויף איין ווײַלע האָבן די פּאַרטייען צוריק פאַרנומען זייערע אַלטע פּעוואַלער פּאָזיציעס, נישט צעטיילנדיק פונדעסטוועגן די פּעוואַלער אילוזיעס. די דרייפאַרביקע רעפּובליקאַנער פונם „נאַסיאָנאַל“ שטיצן זיך ווידער אויף די דעמאָקראַטישע רעפּובליקאַנער פון דער „רעפאָרם“, שטויסן זיי פאַרויס אין די ערשטע רייען פונם פּאַרלאַמענט-קאַמף. די דעמאָקראַטישע רעפּובליקאַנער שטיצן זיך ווידער אויף די סאָציאַליסטישע רעפּובליקאַנער — דעם 27-טן יאַנוואַר האָט אַן אָפיציעלער מאַניפעסט געמאָלדן וועגן זייער שאָלעם און פאַראייניקונג—און גרייטן צו אין די קלובן אַ באָדן

פאַר אַן אויפשטאַנד. די מיניסטאַרישע פּרעסע האָט גאַנץ ריכטיק איינגזינען אין די בורזשואַזע רעפּובליקאַנער פון „נאַסיאָנאַל" די טכיאַס-האַמייסים אויפגעשטאַנענע יוני׳ער אינסורגענטן. קדיי אײַנצוהאַלטן זיך בעראָש פון דער נײַער רעפּובליק, האָבן זיי אין קאָן געשטעל׳ט די גאַנצע עקזיסטענץ פון דער בורזשואַזער רעפּובליק גופא. דעם 26-טן יאַנוואַר האָט דער מיניסטער פאָשע אַרײַנגעטראָגן אַ געזעץ וועגן די רעכט פון פאַראייניגן, וואָס זײַן ערשטער פּאַראַגראַף האָט געזאָגט: „די קלובן ווערן פאַרבאָטן". ער האָט פאַרלייגט טייקעף צוטרעטן צו באַטראַכטן דעם דאָזיקן געזעץ-פּראָיעקט, אַלס אַ דרינגענדיקן. די קאָנסטיטואַנטע האָט אָפּגעוואָרפן די פראַגע וועגן דרינגליכקײַט, אין דעם 27-טן יאַנוואַר האָט לעדריו-ראָללען אַרײַנגעטראָגן אַ פאָרשלאַג, אונטערגעשריבן דורך 230 דעפּוטאַטן, איבערצוגעבן דאָס מיניסטעריום צום געריכט פאַר איוועלר זײַן אָף דער קאָנסטיטוציע. איבערגעבן דאָס מיניסטעריום צום געריכט אין דעם דאָזיקן מאָמענט וואָלט געהייסן איינס פון די ביידע: אָדער אומטאַקטיש אַרויסווײַזן די אָנמעכטיקײַט פון די ריכטער, ד. ה. פון דער מערהײַט פון דער פאַרזאַמלונג, אָדער דערקלערן אַן אָנמעכטיקן פּראָטעסט פונם באַשולדיקער קעגן דער מערהײַט אַליין. אָט דאָס איז עס דער גרויסער רעוואָליוציאָנערער טרומף („קאָזער"), וועלכן די קלעגליכע באַרג-פּאַרטיי האָט פון דעמאָלס אָן אָנגעהויבן אויסצונוצן בײַ יעדן דעצידירנדיקן קריטישן מאָמענט. אָרעמע באַרג-פּאַרטיי, וואָס פאַלט אונטערן לאַסט פון איר אייגענעם נאָמען!

בלאַנקי, באַרבעס, ראַספּאַיל א. אַנד. האָבן זיך געפּרוּווט דעם 15 מאַי צעטרײַבן די גרינדונגס-פאַרזאַמלונג, אַרײַנרייסנדיק זיך בעראָש פונם פּאַריזשער פּראָלעטאַריאַט אין איר זיצונג-זאַל. באַרראָ האָט פאַר דער זעלביקער פאַרזאַמלונג צוגעגרייט אַ מאָראַלישע איבערראַשונג פונם 15-טן מאַי, האָבנדיק בעדייע איר צו דיקטירן דעם דעקרעט וועגן זיך אַליין פונאַנדערלאָזן און צו פאַרשליסן דעם זאַל פון אירע זיצונגען. די זעלביקע פאַרזאַמלונג האָט עס געהאַט איבערגעגעבן באַרראָ׳ן אָנצוהייבן אַ אויספאָרשונג קעגן די שולדיקע אין די מאַי-געשעהענישן; איצט, ווען באַרראָ שפּילט בעניגייע צו איר די ראָליע פונם ראָיאַליסטישן בלאַנקי, און זי זוכט זיך פרײַנט קעגן אים אין די קלובן באַם רעוואָליוציאָנערן פּראָלעטאַריאַט, בײַ בלאַנקי׳ס פּאַרטיי,—איצט שלאָגט זי דער אומבערעכמאָנעסדיקער באַרראָ אָף צו לעהאַכעס אין סאַמע פּונקט אַרײַן מיט זײַן פאָרשלאַג נישט איבערצוגעבן די מאַי-געפאַנגענע צום געריכט פון געשוואָרענע, נאָר צו א ספּעציעלן העכסטן געריכט, וואָס עס האָט ערפונדן די פּאַרטיי פון „נאַסיאָנאַל" דעם «Haute Cour». מערקווירדיק, ווי די מוירע צו פאַרלירן דעם מיניסטאָרישן פּאָרטפעל זאָגט אונטער באַרראָ׳ן אַזעלכע קונץ-שטיק, וואָס וואָלטן געפּאַסט פאַר באָמאַרשען! נאָך אַ לאַנגער וואַקלעניש האָט די נאַציאָנאַלע פאַרזאַמלונג אָנגענומען זײַן פאָרשלאַג. דערזעענדיק פאַר די אויגן דעם מאַי-אַטענטאַט, האָט זי צוריק באַקומען איר נאָרמאַלן כאַראַקטער.

אויב דער פּרעזידענט און די מיניסטאָרן האָבן געשטויסן די קאָנסטיטואַנטע אָפן וועג צו אַן אויפשטאַנד, האָט די קאָנסטיטואַנטע, פון איר זײַט, געשטויסן זיי צו א מלוכע-איבערקערעניש, ווײַל זיי האָבן נישט געהאַט

קיין שום געזעצליכע מעגליכקייט זי פונאנדערצולאזן. די קאָנסטיטואַנטע איז אָבער געווען די מוטער פון דער קאנסטיטוציע, און די קאָנסטיטוציע—די מוטער פונם פרעזידענט. דורך אַ מלוכע־איבערקערעניש וואלט דער פרעזידענט אָפגעשאפט די קאָנסטיטוציע און צוזאַמען מיט איר אויך זיין אייגענעם רעפובליקאניש־רעכטליכן יסאָד. אים איז געבליבן נאָר איינס—אָנכאפן זיך פאר זיינע קייסערליכע רעכט, אָבער די קייסערליכע רעכט וואלטן ארויסגערופן צום לעבן די אָרלעאַניסטישע, און זיי ביידע וואלטן בלאס געווארן פאר די לעגיטימיסטישע. דאס פאלן פון דער געזעצליכער רעפובליק וואלט בלויז געקאָנט פארגיכערן דעם טריאומף פון איר קעגנזאץ, פון דער לעגיטימיסטישער מאנארכיע; די ארלעאניסטן זיינען בלויז געווען א „סאַאיר לאַאָזאַל" פאר די פעוראַלער־טעג, און באנאפארט, פון זיין זייט, איז בלויז געווען דער זיגער פון 10-טן דעצעמבער,—וואס זשע האָט ער געקאָנט אנטקעגנשטעלן דער רעפובליקאנישער אוזורפאציע, אויב נישט זיינע פונקט אַפן זעלביקן אופן אוזורפירטע מאנארכיסטישע רעכט? די לעגיטימיסטן האבן אנערקענט, אז די סיטואציע איז פאר זיי א גינציקע, זיי האבן קאָנספירירט אין מיטן העלן טאָג. זיי האָבן געקאָנט האפן צו געפונען איגם גענעראל שאנגארניע זייערן א מ אָ נ ק [1]). דאס גיכע אנקומען פון דער ווייסער מאנארכיע איז אין זייערע קלובן פונקט אַזוי אָפן פראקלאמירט געוואָרן, ווי אין די פראָלעטארישע קלובן—דאס אָנקומען פון דער רויטער רעפובליק.

א געלונגענע דערשטיקונג פון אן אויפשטאנד וואָלט באפרייט דאָס מיניסטעריום פון אלע שוועריקייטן. „געזעצליכקייט—איז א טויט פאר אונדז". האט אויסגערופן אדילאן בארראָ. אן אויפשטאנד וואלט געגעבן די מעגליכקייט פונאנדערצולאזן די קאָנסטיטואַנטע מיט אן אויסרייד פון ראטעווען די געזעלשאפט, ער וואָלט געגעבן די מעגליכקייט אויוער צו זיין אף דער קאָנסטיטוציע צוליב דער קאָנסטיטוציע אליין. בארראָ'ס גראבע אויפפירונג אין דער נאציאָנאלער פארזאמלונג, זיין פארשלאג צו פארמאכן די קלובן, די דימיסיע פון די 50 דרייפארביקע פרעפעקטן, וואָס זיינען פארביטן געוואָרן אף ראָיאַליסטן, וואָס עס האט אָנגעמאכט אזא רוישעם, דאס פונאנדערלאָזן די מאבילע גווארדיע, דאס שלעכטע באגיין זיך פון שאנגארניע מיט אירע אנפירערס, דאָס אומקערן די קאטעדרע דעם פראָפעסאר לערמיניע, וואס איז געוואָרן אומערטרעגליך שוין אין גיזאָ'ס צייטן, די טאָלעראנטע באציאונג צו די ארויסטרעטונגען פון די לעגיטימיסטן—דאָס אלץ האט געהאט דעם צוועק ארויסצורופן אן אויפשטאנד. די אויפשטאנד־ארמיי האָט זיך אָבער נישט גערירט. זי האָט געווארט אף א סיגנאל פון דער קאָנסטיטואַנטע, און נישט פונם מיניסטעריום.

ענדליך, איז געקומען דער 29-טער יאַנוואַר, דער טאָג, אין וועלכן עס האָט געדאַרפט באַטראַכט ווערן דער פאָרשלאַג פון מאַטיע (פון דראָמער דעפאַרטאַמענט) וועגן אָפּוואַרפן אָן שום טנאָאים ראַטאָ'ס פראָיעקט. די לעגיטימיסטן, די אָרלעאַניסטן, די באָנאַפּאַרטיסטן, די מאבילע גוואַרדיע, די בארג־

[1]) גענעראל מאָנק האט אין 1660 יאָר פארניכטעט די איינגלישע רעפובליק און האט צוריק אויפגעשטעלט די סטוארט־דינאסטיע.

פּאַרטיי, די קלובן—אַלע האָבן קאָנספּירירט אין דעם דאָזיקן טאָג, קאָנספּירירט קעגן זייער אייגענעם קלוימערשטן סוינע פּונקט אַזוי פיל, וויפל קעגן זייער קלוימערשטן פריינט. באָנאַפּאַרט האָט רייטנדיק אַף אַ פערד, באַטראַכט די מיליטער-טיילן אַפן אַנטאַנט-פּלאַץ. שאַנגאַרניע האָט נישט געקאַרגט קיין עפעקטע סטראַטעגישע מאַנעווערן. די קאָנסטיטואַנטע האָט געפונען די געביירע פון אירע זיצונגען ארומגערינגלט מיט מיליטער. דער דאָזיקער צענטר, אין וועלכן עס האָבן זיך צוזאַמענגעטראָפן אַלע האָפענונגען, שרעקן, דערוואַרטונגען, אומרוהיקייט, אנשטריינגונגען, אַטענטאַטן—די לייבן-דרייסטע קאָנסטיטואַנטע האָט זיך נישט געוואַקלט קיין איין מינוט אין אט דעם פאַר איר וויכטיקן היסטאָרישן מאָמענט. זי האָט געהאַנדלט פּונקט ווי יענער סאָלדאַט, וועלכער האָט נישט נאָר מוירע געהאַט זיך צו באַנוצן מיט זיין אייגן געווער, נאָר ער האָט געפּי״ט אַף זיך דעם כּיוו אָפּצוהיטן די גאַנצקייט אויך פון זיין סוינעס געווער. מיט פאַראַכטונג צום טויט האָט זי אונטערגעשריבן איר אייגענעם טויט-אורטייל און האָט זיך אָפּגעזאָגט פון אומבאַדינגטן אַפּוואַרפן ראַטאָ׳ס פּראָיעקט. אַריינפאַלנדיק אַליין אין א באַלעגערונגס-צושטאַנד האָט זי אַ סאָך געמאַכט צו איר גרינדונגס-טעטיקייט, וואָס דער נויטווענדיקער סאָף דערפון איז געווען צו דערקלערן פּאַריזש אין א באַלעגערונגס-צושטאַנד. איר נעקאָמע איז געווען צוגעפּאַסט צו איר גאַנצן וועזן: אַף מאָרגן האָט זי באַשטימט אַן אויספאָרשונג וועגן דער שרעק, וואָס דאס מיניסטעריום האָט אַף איר אנגעוואָרפן דעם 29-טן יאַנוואַר. די בארג פּאַרטיי האָט ארויסגעוויזן דעם מאַנגל פון רעוואָלוציאָנערער ענערגיע און פּאָליטישן זינען, דערלאָזנדיק די פּאַרטיי פון „נאַסיאָנאַל״ אויסצונוצן זי אַלס א פאָרשטרייטער אין אָט דער גרויסער אינטריגע-קאָמעדיע. די פּאַרטיי פון „נאַסיאָנאַל״ האָט געמאַכט דעם לעצטן פּרוּוו צו פאַרהאַלטן פאַר זיך אין דער איינגעאָרדנטער רעפּובליק די מאָנאָפּאָליע פון מאַכט, וועלכע זי האָט פאַרמאָגט אין דעם פּעריאָד, ווען די בורזשואַזע רעפּובליק איז אנטשטאַנען. זי איז דורכגעפאַלן.

אינם יאַנוואַרער קריזיס איז די פראַגע געשטאַנען וועגן דער עקזיסטענץ פון דער קאָנסטיטואַנטע. דעם 21 מאַרט איז אין קאָן געשטאַנען די עקזיסטענץ פון דער קאָנסטיטוציע: אין ערשטן פאַל האָט זיך געהאַנדלט וועגן דעם פּערסאָנאַל פון דער פּאַרטיי פון „נאַסיאָנאַל״, אין צווייטן—וועגן איר אידעאַל. פאַרשטייט זיך, אז די „ריינע״ רעפּובליקאַנער האָבן ביליקער פאַרקויפט זייער אונטערוואָלקנדיקע אידעאַלאָגיע, ווי דאָס ערדישע באַנוצן זיך מיט דער רעגירונגס-מאַכט.

דעם 21-טן מאַרט איז אַפן טאָג-סיידער פון דער נאַציאָנאַלער פאַרזאַמלונג געשטאַנען פאָשע׳ס געזעץ-פּראָיעקט, וואָס איז געווענדעט געווען קעגן די רעכט פון די פאַראיינען, דער פּראָיעקט וועגן פאַרמאַכן די קלובן. דער 8-טער ארטיקל פון דער קאָנסטיטוציע גאַראַנטירט אַלע פראַנצויזן דאס רעכט פון פאַראייניקונגען. פאַרבאָטן די קלובן וואָלט אַלזאָ געהייסן בפירוש אויוועך זיין אַף דער קאָנסטיטוציע, און די קאָנסטיטואַנטע אַליין האָט עס געזאָלט פאַרהייליקן די פאַרשוועכונג פון איר אייגן הייליקטום. די קלובן זיי-

נען אבער געווען זאמל־פונקטן פארן רעוואָלוציאנערן פראָלעטאַריאַט, זײַנע קאָנספּיראַטיווע דירעס. די נאציאָנאלע פאַרזאמלונג אליין האָט פארבאטן די קאָאַליציע פון ארבעטער קעגן דער בורזשואזיע. וואס זשע זײַנען דען אזוינס געווען די קלובן, אויב נישט קײַן קאָאַליציע פונם גאנצן ארבעטער־קלאס קעגן דער גאנצער בורזשואזיע, אויב נישט קײַן באזונדערע ארבעטער־מלוכע, געווענדעט קעגן דעם בורזשואזער מלוכע? זײַנען זיי דען אלע נישט געווען קײַן גרינדונגס־פארזאמלונגען פונם פראלעטאריאט, צום קאמף גרייטע גרופן פון דער אויפשטאַנד־ארמיי? די קאנסטיטוציע האָט פריער פון אלץ געדארפט פארווירקליכן די הערשאפט פון דער בורזשואַזיע; קלאָר, הייסט עס, אז אונטערן רעכט פון פאראייניקונגען האט זי פריער פון אלץ געמיינט די פאראייניקונגען, וועלכע קאנען זיך צוזאמענלעבן מיט דער הערשאפט פון דער בורזשואזיע, דאס הייסט, מיט דער בורזשואזער ארדנונג. אויב זי האט צוליב טעאָרעטישער אײדלקײַט זיך באנוצט מיט אן אלגעמיינעם אויסדרוק, איז דאך דערויף געווען א רעגירונג און די נאציאנאלע פארזאמלונג, אף אויסצוטײַטשן און באנוצן אים אין יעדן איינצלנעם פאל. און אויב שוין גאר אינם ערשטן, כאאָטישן פעריאָד פון דער רעפובליק זײַנען די קלובן פאקטיש געווען פארבאטן, א דאנק דעם באלאגערונגס-צושטאַנד, האט מען זיי דען נישט געקאָנט פארבײַטן אָף א געזעצליכן אויפן אין אן אײַנגעארדנטער, סיידערדיקער רעפובליק? די דרייפארביקע רעפובליקאנער וואלטן קעגן אַזאַ פראָזאאישער אויסטײַטשונג פון דער קאָנסטיטוציע געקאָנט ארויסשטעלן בלויז אַן אויפגעבלאזענע קאָנסטיטוציאנעלע פראזע. א טייל פון זיי, פאניער, דיוקלערק א. אנד. האבן געשטימט פארן מיניסטעריום און האָבן אים אף אַזאַ אויפן געשאפן די מערהײַט. א צווייטער טייל, מיטן מאלאך קאוועניאַק און פּאָטער פון קלויסטער מאַראַ בעראָש, זײַנען, נאָכדעם, ווי דער ארטיקל וועגן פארבאָטן די קלובן איז אנגענומען געוואָרן, אוועק צוזאַמען מיט לעדריו־ראללען'ען און מיט דער בארג-פארטיי אין דער דירע פון איינער פון די קאמיסיעס פון קאָנסטיטואנטע און האבן זיך דארט... „געהאלטן אן אייצע". די נאציאנאלע פארזאַמלונג איז פּאַראליזירט געווארן, זי האָט נישט געהאט מער די געזעצליכע צאל דעפּוטאַטן, אַן וועלכער עס איז אוממעגליך געווען אנצונעמען וועלכע נישט איז באשלוסן. דאָ האָט זיך ה' קרעמיע באצײַטנס דערמאנט, אז פון דער דירע פון דער קאָמיסיע איז פאראַן א וועג גלײַך אפן גאס ארויס, און אז איצט איז נישט פּעווראַל פון 1848 יאָר, נאר מארט פון 1849 יאר. די פארטיי פון „נאסיאנאל", אומגעריכט געבראכט צו אירע קלארע געדאנקען, האט זיך אומגעקערט אין זיצונג-זאל און נאך איר — די ווידער אפגענארטע בארג-פארטיי. די בארג-פארטיי האט טאָמיד געליטן פון רעוואלוציאנערע ווייען, נאר מיט דער זעלביקער באשטענדיקײַט האט זי טאָמיד געזוכט א קאנסטיטוציאנעלן אויסוועג; זי האט זיך נאָך אלץ געפילט בעסער אף איר ארט אונטער דער פלייצע פון די בורזשואזע רעפובליקאנער, איידער פאראויס פאר דעם רעוואלוציאנערן פראלעטאריאט. אט אזוי איז עס פונאַנדערגעשפּילט געווארן די דאזיקע קאמעדיע.

די קאָנסטיטואַנטע אַליין האָט באַשטימט, אַז אויוועך זײַן אָפּן טעקסט פון דער קאָנסטיטוציע איז די איינציק ריכטיקע אויסטײַטשונג פון איר זינען.

עס איז געבליבן צו ברענגען אין אָרדנונג נאָך איין פאַקט, די באַציהונג פון דער רעפובליק צו דער אייראָפּעיִשער רעוואָלוציע, איר אויסערליכע פּאָליטיק. דעם 8-טן מאַי 1849 יאָר האָט אין דער קאָנסטיטואַנטע, וואָס האָט שוין געלעבט אירע לעצטע טעג, געהערשט אַן אויסערגעוויינליכע אויפרעגונג אַפֿן טאָג-סדר איז געשטאַנען דער אָנפאַל פון דער פראַנצויזישער אַרמיי אויף רוים, דער אָפּשטויס, וואָס זי האָט באַקומען פון די רוימער, איר פּאָליטישער שאַנד און מיליטערישע פיאַסקאָ, דער מאָרד פון אונטער אַ ווינקל, וואָס איז באַגאַנגען געוואָרן איבער דער רוימישער רעפובליק דורך דער פראַנצויזישער רעפובליק, די ערשטע איטאַליענישע קאָמפּאַניע פונעם צווייטן באָנאַפּאַרט. די באַרג-פּאַרטיי האָט זיך נאָך אַמאָל באַנוצט מיט איר גרויסן „קאָזער“, לעדריו-ראָללען האָט ווידער אָײַנגעלייגט פאַרן פּרעזידענט אויפן טיש דעם אייביקן באַשולדיקונגס-אַקט קעגן דעם מיניסטעריום, אַ אַקט, וואָס איז דאָסמאָל געווענדעט געווען אויך קעגן באָנאַפּאַרטן פאַרן אויסוועך זײַן אויף דער קאָנסטיטוציע.

די מעלאָדיע פון 8-טן מאַי כאַזערט זיך איבער שפּעטער, דעם 13-טן יוני. לאָמיר אָקוק טאָן, וואָס איז עס אַזוינס געווען אָט די רוימישע עקספּעדיציע.

קאַוועניאַק האָט אין מיטן נאָוועמבער 1848 יאָר אָוועקגעשיקט דעם קריגס-פלאָט אין טשיוויטאַ-וועקקיאַ מיט דער שליכעס צו פאַרטיידיקן דעם פּויפּסט פון דער רעוואָלוציע, נעמען אים אַפֿן שיף און איבערפירן קיין פראַנקרײַך. דער פּויפּסט האָט עס געזאָלט געבן זײַן בראָכע דער „אָרנטליכער רעפובליק“ און גאַראַנטירן קאַוועניאַקן זײַן אויסוואַל פאַר אַ פּרעזידענט. אין דער פּערזאָן פון פּויפּסט האָט קאַוועניאַק געוואָלט כאַפּן אויף דער ווענטקע די גאַלאָכים, צוזאַמען מיט די גאַלאָכים — די פּויערים און צוזאַמען מיט די פּויערים — די פּרעזידענטשאַפט. האַבנדיק אַלס איר נאָענטסטן צוועק די וואַל-רעקלאַמע — איז קאַוועניאַקס עקספּעדיציע איינצײַטיק געווען אויך אַ פּראָטעסט און אַ האַסראָע קעגן דער רוימישער רעוואָלוציע. אין איר איז שוין עמבריאָנאַל געלעגן די אַרײַנמישונג פון פראַנקרײַך לטובֿת דעם פּויפּסט.

די אַרײַנמישונג פון פראַנקרײַך אין פאַרבאַנד מיט עסטרײַך און נעאַפּאָל לטובֿת דעם פּויפּסט איז באַשלאָסן געוואָרן דעם 23-טן דעצעמבער אויף דער ערשטער זיצונג פון באָנאַפּאַרטס מיניסטאָרן-ראַט. פאַלו איז אינעם מיניסטעריום — דאָס האָט געהייסן, דער פּויפּסט אין רוים, אינעם פּויפּסטליכן רוים. באָנאַפּאַרט האָט זיך מער נישט גענויטיקט אינעם פּויפּסט אויף צו ווערן אַ „פּויערשער פּרעזידענט“, ער האָט זיך אָבער גענויטיקט אינעם פאַרהיטן די פּויפּסטליכע מאַכט, כדי צו פאַרהיטן פאַר זיך זײַנע פּויערים. זייער לײַכטגלויביקייט האָט אים געמאַכט פאַר אַ פּרעזידענט. צוזאַמען מיטן גלויבן וואָלטן זיי פאַרלוירן זייער לײַכטגלויביקייט, און צוזאַמען מיטן פּויפּסט — זייער גלויבן. וואָס איז שייך די אָרלעאַניסטן און לעגיטימיסטן, וועלכע האָבן געהערשט אין באָנאַפּאַרטס נאָמען, איז פריער, איידער אויפשטעלן דעם קעניג, האָט מען געדאַרפט אויפשטעלן די מאַכט, וואָס זאַלבט קעניגען; שוין נישט רײדנדיק וועגן זייער ראָיאַליזם, —

איז אָן דעם אלטן רוים, אָן דער וועלטליכער מאַכט פונם פויפסט נישטאָ קיין פויפסט, אָנ'ם פויפסט איז נישטאָ קיין קאטוליציזם, אָנ'ם קאטוליציזם איז נישטאָ קיין פראַנצויזישע עמונע, און אָן עמונע — וואס וואלט דען געווארן מיט דער אלטער פראנצויזישער געזעלשאַפט? די היפּאָטעק, וואס די רעליגיע גיט דעם פויער אַף וואוילטאג אין הימל, דינט פאַר אַ גאַראַנטיע פאַר דער היפּאָטעק פונם בורזשואַ אַף דער פויערישער ערד. די רוימישע רעוואליוציע וואלט אַזוי געווען אַן אַטענטאַט אַפן אייגנטום, אַף דער בורזשואַזער אָרדנונג, פונקט אַזאַ שרעקליכער, ווי די יוני-רעוואליוציע. קדיי צוריק אויפצושטעלן די הערשאַפט פון דער בורזשואַזיע אין פראנקרייך איז נויטיק געווען צו רעסטאווירן דאס פויפסטנטום אין רוים. און, ענדליך, אין דער פּערזאָן פון די רוימישע רעוואליוציאָנערן האבן געליטן אַ מאַפּאָלע די פאַרבינדעטע פון די פראנצויזישע רעוואליוציאָנערן. דער פאַרבאַנד פון די קאָנטער-רעוואליוציאָנערע קלאַסן אין דער יונגער פראנצויזישער רעפּובליק האט געפונען זיין נאַטירליכע דערגענצונג איום פאַרבאַנד צווישן דער פראנצויזישער רעפּובליק מיטן הייליקן בונד, מיט נעאַפּאָל און עסטרייך. שוין דעם 8-טן יאנואר האט לעדריו-ראללען געמאַכט וועגן דעם אַן אָנפראגע דעם מיניסטעריום. דאס מיניסטעריום האט דערקלערט, אַז עס ווייסט וועגן דעם גארנישט, און די פאַרזאמלונג איז אַריבער צו די ווייטערדיקע טאָג-פראגן. האט זי געטרויט די רייד פונם מיניסטעריום? דעם גאנצן כוידעש יאנואר האט זי געטאָן נאָר איין זאַך — געהאלטן אין איין אויסדריקן איר אומצוטרוי דעם מיניסטעריום. נאָר אויב דער שעקער איז אַריין אין דער ראָליע פונם מיניסטעריום, איז די ראָליע פון דער פאַרזאמלונג געווען קלוימערשטער גלויבן אין אט דעם שעקער, זי האט געראַטעוועט די רעפּובליקאַנישע אנשטענדיקייט.

פאַר דער צייט איז פיעמאָנט צעקלאַפּט געוואָרן, קאַרל אַלבערט האָט זיך אָפּגעזאָגט פונם טראָן, די עסטרייכישע אַרמיי האָט געקלאַפּט אין די טויערן פון פראַנקרייך. לעדריו-ראָללען האָט געהאַלטן אין איין אינטערפּעלירן. קדיי זיך צו באַרעכטיקן האָט דאָס מיניסטעריום דערוויזן, אַז עס האָט אין צאָפן-איטאַליען בלויז פאָרגעזעצט קאַוויניאַקס פּאָליטיק, וואָס ער, פון זיין זייט, האָט געפירט די פּאָליטיק פון דער צייטווייליקער רעגירונג, דאָס הייסט, לעדריו-ראַללענ'ס. דאָס מאָל האָט עס שוין אַפילע ארויסבאַקומען בא דער נאַציאָנאַלער פאַרזאַמלונג אַ וואָטום פון צוטרוי און איז באַפולמעכטיקט געוואָרן צו פאַרנעמען אַ פּאַסיקן פונקט אין צאָפן-איטאַליען; דאָס האָט געזאָלט מיטהעלפן די שאָלעם-אונטערהאַנדלונגען מיט עסטרייך וועגן דער אומצעטיילבאַרקייט פון סאַרדיניען און וועגן דער רוימישער פראַגע. עס איז באַקאַנט, אַז דעם גורל פון איטאַליען באַשליסן די שלאַכטן אַף די פעלדער פון צאָפן-איטאַליען. דעריבער, האָט מען געדאַרפט אויסקלייבן איינס פון די ביידע: אָדער דערלאָזן, אַז נאָך לאָמבאַרדיען און פיעמאָנט זאָל פאַלן אויך רוים, אָדער דערקלערן מילכאָמע עסטרייך, און צוזאַמען מיט איר אויך דער אייראָפּייִשער קאָנטער-רעוואָלוציע. די נאַציאָנאַלע פאַרזאַמלונג האָט אָבער געקאָנט איר אָדילאָנען; צי דען האָט זי פלוצלונג אָנגענומען באַרראָ'ס מיניסטעריום פאַרן אַלטן קאָמיטעט פון געזעל-

שאפטליכער רעטונג? אָדער זיך אַליין פאַרן קאָנווענט? צו וואָס זשע האָט מען אין אַזאַ פאַל געדאַרפט פארנעמען מיט פראַנצויזיש מיליטער אַ באַקוועמען פונקט אין צאָפן-איטאַליען? אונטער אַט דעם דורכזיכטיקן אויסרייד איז באַ-האַלטן געווען די רוימישע עקספעדיציע.

דעם 14-טן אַפריל זיינען 14.000 מענטשן אונטער דער אָנפירונג פון אודינאָ אָפּגעשוואומען קיין טשיוויטאַ-וועקקיאַ. דעם 16-טן אַפריל האָט די נאציאנאלע פארזאמלונג וואטירט דעם מיניסטעריום אַ קרעדיט פון 1.200.000 פראַנק, קדיי אין מעשאַך פון דריי כאדאָשים צו האלטן גרייט אין די וואסערן פון מיטללענדישן יאַם די פראנצויזישע עסקאדרע. אַף אזא אויפן האָט זי אין די הענט פונם מיניסטעריום געגעבן אַלע מיטלען זיך אריינצומישן קעגן רוים, און אליין האָט זי געמאכט אַן אָנשטעל, פונקט ווי זי צווינגט אים ארויסצו-טרעטן קעגן עסטרייך. זי האט נישט געזען, וואָס דאָס מיניסטעריום טוט, זי האט בלויז געהערט דאס, וואס דאס מיניסטעריום האט גערעדט. אזא עמונע איז אוממעגליך געווען צו געפינען אפילע ביים פאלק איסראעל. די קאנסטיטו-אנטע איז אריינגעפאלן אין אזא לאגע: זי האט זיך נישט דערוועגט צו וויסן, וואס עס האט געדארפט טאן די רעפובליק, וואס זי אליין האט קאנסטיטואירט.

ענדליך, דעם 8-טן מאי איז פונאנדערגעשפילט געווארן די לעצטע סצענע פון דער קאמעדיע. די קאנסטיטואנטע האט געפאדערט פונם מיניס-טעריום, אז עס זאל גלייך אננעמען מיטלען איינצוהאלטן די איטאליענישע עקספעדיציע אין די גרעניצן, וואס זיינען איר געשטעלט געווארן. באָנאַפּארט האט אינם זעלביקן אווגט אפגעדרוקט אין „מאניטער" א בריוו, אין וועלכן ער האט ארויסגעזאגט די גרעסטע אנערקענונג פאר אודינאָ'ן. דעם 11-טן מאַי האט די נאציאנאלע פארזאמלונג אפגעוואָרפן דעם באשולדיקונגס-אקט קעגן באָנאפארטן און זיינע מיניסטאָרן. און די בארג-פארטיי האָט אנשטאָט צו צע-רייסן די נעץ פון שעקער, געמאכט א טראגעדיע פון אט דער פארלאמענטא-רישער קאמעדיע, ווילנדיק אויך דאָ שפילן די ראָליע פון פוקיע-טענווילל, נאָר אונטער דער לייבן-פעל פונם קאנווענט ווייזט זי אַרויס איר אייגענע קליינ-בירגערליכע שעפסענע פעל.

די לעצטע העלפט פונם לעבן פון דער קאָנסטיטואַנטע באַשטייט אָט אין וואָס: דעם 29-טן יאַנוואַר איז זי מאַסקים דערמיט, אַז די ראַיאַליסטישע פראַקציעס פון דער בורזשואַזיע זיינען די נאַטירליכע באַלעבאַטים אין דער רעפובליק, וועלכע זי האָט איינגעאָרדענט. דעם 21-טן מאַרט — דערמיט, אז אויוער זיין אַף דער קאָנסטיטוציע הייסט פאַרווירקליכן זי, דעם 11-טן מאַי — דערמיט, אַז דער פאַסיווער פאַרבאַנד פון דער רעפובליק מיט די אייראָפּייאישע פעלקער, וואָס קעמפן פאַר זייער באַפרייאונג, וואָס איז פראַקלאַמירט אין דער רעוואָלוּ-ציאָנער-היציקער צייט, באַטייט אַן אַקטיוון פאַרבאַנד מיט דער אייראָפּייאישער קאָנטער-רעוואָלוציע.

איידער זי איז אַראָפּ פון דער אַרענע, האָט זיך אָט די נעבעכדיקע פאַר-זאַמלונג פאַרשאַפט דעם פארגעניגן, וואָס נאָך צוויי טעג פאַר איר יאָרצייט, דעם 4-טן מאַי, האָט זי אָפּגעוואָרפן דעם פראָיעקט פון אַן אַמניסטיע פאַר די יוניער

אינסורגענטן. פאַרלירנדיק איר גאַנצע מאַכט, זייענדיק שטערבליך פאַרהאַסט פונם פאָלק, זייענדיק געצוואונגען אין דער צווייטער העלפט פון איר עקזיסטענץ אָפּצוזאָגן זיך פון דער ערשטער, אָן אירע רעפּובליקאַנישע איליוזיעס, אָן גרויסע מייסים אין דער פאַרגאַנגענהייט, אָן האָפענונגען אין דער צוקונפט, פוילנדיק לעבעדיקערהייד, האָט די קאָנסטיטואַנטע געקאָנט בלויז האַלוואַניזירען איר אייגענעם גוף, טאָמיד אַרויסרופנדיק פאַר זיך דעם שאָטן פון דעם יוני-ניצאָכן, ווידער איבערלעבנדיק און האַנאָע קרייבנדיק פון אים, ווידער פאַרמישפּעטנדיק די שוין-פאַרמישפּעטע און איבערצייגנדיק זיך אַף אַזאַ אויפן אין איר עקזיסטענץ. א וואַמפּיר, וואָס האָט געלעבט מיטן בלוט פון די יוני'ער אינסורגענטן!

זי האָט איבערגעלאָזט נאָך זיך דעם פריערדיקן מלוכע-דעפיציט, פאַרגרעסערט דורך די הוצאָעס פון די יוני-טעג, דורך דער אָפּשאַפונג פונם זאַלץ-שטייער, דורך די באַלוינונגען, וועלכע די פלאַנטאַטאָרן האָבן באַקומען פאַרן אָפּשאַפן די נעגערן-שקלאַפעריי, דורך די הוצאָעס אַף דער רוימישער עקספּעדיציע, ענדליך, דורכן אָפּשאַפן דעם אָפּצאָל פון וויין. דעם דאָזיקן אָפּצאָל האָט די קאָנסטיטואַנטע אָפּגעשאַפט פאַרן סאַמע סאָף אירן, ווי אַ בייזער זאָקן, וועלכן עס פאַרשאַפט פאַרגעניגן אָנצובינדן זיין גליקליכן יורעש אַ קאָמפּראָמעטירנדיקן ערן-כויוו.

אין די ערשטע טעג פון מאַרט כוידעש האָט זיך אָנגעהויבן די וואַל-קאָמפּאַניע אין דער געזעצגעבערישער נאַציאָנאַלער פאַרזאַמלונג. געקעמפט צווישן זיך האָבן הויפּטזעכליך די אָרדנונגס-פּאַרטיי און די דעמאָקראַטיש-סאָציאַליסטישע אָדער די רויטע פּאַרטיי; צווישן זיי זיינען געשטאַנען די „קאָנסטיטוציאָנס-פריינט"—אונטער דער דאָזיקער פאָן האָבן זיך די דרייפאַרביקע רעפּובליקאַנער פון „נאַציאָנאַל" געפּרואווט פאַרשטעלן זיך פאַר אַן אייגענער פּאַרטיי. די אָרדנונגס-פּאַרטיי האָט זיך אויסגעבילדעט באַלד נאָך די יוני-טעג. אָבער ערשט נאָכן 10-טן דעקאַבער, ווען זי האָט זיך באַפרייט פון די בורזשואַזע רעפּובליקאַנער, פון דער קליקע פון „נאַציאָנאַל", איז אַנטפּלעקט געוואָרן דער סאָד פון איר עקזיסטענץ: אַ קאָאַליציע פון אָרלעאַניסטן און לעגיטימיסטן. דער בורזשואַזער קלאַס איז צעפאַלן געווען אַף צוויי גרויסע פראַקציעס, וועלכע האָבן קעסיידער איינע נאָך דער אַנדערער, געהאַלטן אין זייערע הענט די מאָנאָפּאָליע פון דער מאַכט: דער גרויסער ערדבאַזיץ—בעשאַס דער רעסטאַווראַציע, און די פינאַנסיעלע אַריסטאָקראַטיע און אינדוסטריעלע בורזשואַזיע אין דער צייט פון דער יולי-מאָנאַרכיע. דער קעניגליכער הערב פון די בורבאָנען איז געווען דער דעוויז פאַר דער פּרעוואַלירונג פון די אינטערעסן פון איין פראַקציע, אָרלעאַן איז געווען דער קעניגליכער דעוויז פאַר דער פּרעוואַלירונג פון די אינטערעסן פון דער צווייטער פראַקציע — בלויז אין דער אַנאָנימער מלוכע פון דער רעפּובליק האָבן ביידע פראַקציעס געמיינזאַם געקאָנט פאַרפאָלגן זייערע קלאַסן-אינטערעסן, נישט אויפהערנדיק אין דער זעלביקער צייט צו קאָנקורירן איינע מיט דער

אַנדערער. די בורזשואַזע רעפּובליק האָט ניט געקאָנט זײַן עטוואָס אַנדערש, ווי אַ ריינע, פאַרענדיקטע פאָרמע פון דער הערשאַפט פונם גאַנצן בורזשואַזען קלאַס, אנדערש געזאָגט, זי איז געווען די מלוכע פון די אָרלעאַניסטן, פאַראייניקט מיט די לעגיטימיסטן, און פון די לעגיטימיסטן, פאַראייניקט מיט די אָרלעאַניסטן, זי איז געווען דער סינטעז פון דער רעסטאַווראַציע און פון דער יולי-מאָנאַרכיע. די בורזשואַזע רעפּובליקאַנער פון „נאַציאָנאַל" זײַנען גלאַט נישט געווען קיין ברייטע פראַקציע פון זייער קלאַס, וואָס זאָל זיך באַזירן אויף אַן עקאָנאָמישן יסוד. זיי האָבן אָבער אָפּגעשפּילט זייער ראָליע אין דער געשיכטע; בעשאַס דער יולי-מאָנאַרכיע האָבן זיי אַלס קעגנזאַץ צו ביידע בורזשואַזע פראַקציעס, וועלכע האָבן געקאָנט בלויז זייער אייגענעם באַזונדערן רעזשים, — אַנגעשריבען אויף זייער פאָן דעם אַלגעמיינעם רעזשים פונם בורזשואַזן קלאַס, די אַנאָנימע מלוכע פון דער רעפּובליק, אידעאַליזירנדיק זי און באַפּוצנדיק זי מיט אַלטער-טימליכע באַצירונגען. און פריער פון אַלץ האָבן זיי אין איר באַגריסט, פאַר-שטייט זיך, די הערשאַפט פון זייער קליקע. די פּאַרטיי פון „נאַציאָנאַל" איז צעטומלעט געוואָרן, ווען בעראָש פון איר רעפּובליק האָבן זיך פלוצלינג באַוויזן די פאַראייניקטע ראָיאַליסטן, — אָבער אויך די לעצטע האָבן זיך טויש געווען אינם פאַקט פון זייער געמיינזאַמער הערשאַפט. זיי האָבן נישט פאַרשטאַנען, אַז אויב יעדע פון זייערע פראַקציעס, באַזונדער גענומען, איז געווען ראָיאַליסטיש, מוז דער פּראָדוקט פון זייער כעמישער פאַראייניקונג אומבאַדינגט זײַן אַ רעפּוב-ליקאַנישער: זיי האָבן נישט פאַרשטאַנען, אַז די ווייסע און העל-בלויע מאָנאַרכיע מוזן נייטראַליזירט ווערן מיט דער דרײַפאַרביקער רעפּובליק. דער אַנטאַגאָניזם מיטן רעוואָלוציאָנערן פּראָלעטאַריאַט און מיט די איבערגאַנגס-קלאַסן, וועלכע זײַנען נויטע צו אים, האָט פאַראייניקט די פאַרשיידענע פראַק-ציעס פון דער אָרדנונגס-פּאַרטיי אין איין גאַנצעס צוליבן געמיינזאַמען קאַמף קעגן דעם אַלגעמיינעם סוינע; יעדע פון זיי האָט געראַפט אַנטקעגנווירקן דער אַנדערער אין אירע רעסטאַוראַציאָנס-כאַלוימעס, ווײַל צוזאַמענלעבן זיך האָבן זיי געקאָנט בלויז אין דער רעפּובליק. אויף אַזאַ אויפן זעען מיר, אַז אין די ערשטע צײַטן פון דער רעפּובליק גלויבן נאָך די ראָיאַליסטן אין דער באַלדיקער רעסטאַווראַציע, דערנאָך הויבן זיי אָן מיט שוים אויף די ליפּן צו פאַרטיידיקן די רעפּובליק, זײַנען שעלטנדיק זיך ענדליך מודה, אַז צוזאַמענ-לעבן זיך קאָנען זיי נאָר אין דער רעפּובליק, און זיי לייגן אָפּ די רעסטאַוו-ראַציע אויף אַן אומבאַשטימטער צײַט. די געמיינזאַמע הערשאַפט האָט פאַרשטאַרקט יעדע פון די ביידע פראַקציעס און געמאַכט זיי פאַר נאָך ווייניקער נויטע אונטערצוואַרפן זיך איינע דער אַנדערער, דאָס הייסט מאַסקים זײַן אויף דער רעסטאַווראַציע פון דער מאָנאַרכיע.

די אָרדנונגס-פּאַרטיי האָט אין איר וואַל-פּראָגראַם אָפן פּראָקלאַ-מירט די הערשאַפט פונם בורזשואַזן קלאַס, דאָס פאַרהיטן די לעבנס-באַדינגונגען פאַר זײַן הערשאַפט: אייגנטום, פאַמיליע, רעליגיע, אָרדנונג! פאַרשטייט זיך, אויב מע זאָל איר גלויבן, האָט די הערשאַפט פון דער בורזשו-

אזיע און די טנאָאים פון דער דאָזיקער הערשאפט באטייט די הערשאפט פון דער ציוויליזאציע און דאָס זיינען ביז געווען די נויטיקע טנאָאים פאר דער רעפּראָדוקציע פון די מאטעריעלע וואוילשטאנד-מיטלען און פאר די געזעלשאפטליכע פארהעלטנישן, וואָס שטאמען דערפון ארויס. די ארדנונגס-פארטיי האט פארמאגט אומגעהייערע געלט-מיטלען, זי האט ארגאניזירט איבער גאנץ פראנקרייך אירע אפּטיילונגען, זי האט אויסגעהאלטן אף געהאלט אלע אידעאָלאָגן פון דער אלטער ארדנונג, האט זיך באנוצט מיט דער גאנצער ווירקונג פון דער עקזיסטירנדער אדמיניסטראציע און האט ענדליך געהאט אן אומזיסט וואסאלן-כאאיל אין דער גאנצער מאסע שטאט-בירגער און פּויערים, וועלכע זיינען נאך פארבליבן פון דער ווייטענס פון דער רעוואָלוציאנערער באוועגונג און האבן אין די אריסטאקראטישע פארשטייערס פונם אייגנטום געזען די נאטירליכע פארשטייערס פון זייער אייגנטום און פון זייערע קליינליכע פאראורטיילן. די ארדנונגס-פארטיי האט אין איר רעשוס געהאט אן א צאל קליינינקע מלאכימלאך, צעשאטן איבערן גאנצן לאנד. זיי זיינען אימשטאנד געווען שטרייוג צו באשטראפן דאס לאנד פאר נישט אננעמען אירע קאנדידאטן, האבן געקאנט אפזאגן אלע ווידערשפעניקע ארבעטער, ארויסטרייבן די נישט געהארכזאמע באטראקעס, דינערשאפט, אנגעשטעלטע, אייזנבאן-באאמטע, שרייבערס, אלע אנגעשטעלטע, וואס זיינען זיי אונטערגעווארפן געווען אינם בירגערליכן לעבן. ערטערווייז, ענדליך, האט די פארטיי זיך געקאנט באנוצן מיט דער באבעמייסע, אז די קאנסטיטואנטע האט קלומערשט געשטערט באנאפּארטן ארויסצווייזן דעם 10-טן דעקאבער זיינע וואונדערשאפנדיקע קוילעס. ריידנדיק וועגן דער ארדנונגס-פארטיי, האבן מיר נישט דערמאנט וועגן די באנאפּארטיסטן. זיי זיינען נישט געווען קיין ערנסטע פראקציע אינם בורזשואזן קלאס. — דאס איז געווען א געמיש פון אלטע, אבערגלויבערישע אינוואלידן און יונגע, אומגלויביקע אוואנטיוריסטן. — די ארדנונגס-פארטיי האט געזיגט אף די וואלן און האט געשיקט א גוואלדיקע מערהייט אין דער געזעצגעבערישער פארזאמלונג.

פּאָנים צו פּאָנים מיט דער קאָאַליציע פון דער קאָנטר-רעוואָלוציאנערער בורזשואזיע, האָבן אלע שוין רעוואָלוציאניזירטע עלעמענטן פון דער קליינבורזשואזיע און פויערטום נאטירליך זיך געמוזט פאראייניקן מיטן הויפּט-טרעגער פון רעוואָלוציאָנערע אידייען, מיטן רעוואָלוציאנערן פּראָלעטאריאַט. מיר האבן געזען, ווי די פּאַרלאַמענט-מאָפּאָלעס האבן געשטויסן די דעמאקראטישע פארשטייערס פון דער קליינבורזשואזיע אין פארלאמענט, ד. ה. די בארג-פארטיי, צו א בונד מיט די סאָציאליסטישע פירערס פונם פּראלעטאריאט, ווי אויסערן פארלאמענט האט דאס אפּוואַרפן די concordats à l'ámiable, דאס מעגושעמע פארטיידיקן די בורזשואזע אינטערעסן און דער באנקראָט האבן געשטויסן די קליינבורזשואזיע אין די רייען פון די פּראלעטאריער. דעם 27-טן יאנואר האבן די בארג-פארטיי און די סאציאליסטן געפּייערט זייער שאָלעם, אפן גרויסן פעווראל-באנקעט אין 1849 יאר האבן זיי נאך דורכגעפירט א פאראייניקונגס-אקט. די סאציאליסטישע און דעמאקראטישע פארטייען, די פארטיי פונם ארבעטער קלאס

און די פארטיי פון די קלייןבירגער, האבן זיך פאראייניקט אין דער סאציאל-דעמאקראטישער פאַרטיי, דאס הייסט, אין א רויטער פארטיי.

אף איין אויגנבליק פאראליזירט דורך דער אַגאָניע, וואס איז געקומען נאך די יוני-טעג, לעבט איבער די פראנצויזישע רעפובליק פון 14-טן אקטיאבר אן, ד. ה. פון זינט עס איז אָראָפּגענומען געוואָרן דער באלאגערונגס-צושטאנד, אן אומאויפהערליכע ריי פון פיבערהאפטיקע אויפרעגונגען. ערשטנס, דער קאמף פארן פרעזידענטן-שטול, דערנאך דער קאמף צווישן דעם פרעזידענט מיט דער קאנסטיטואנטע; דער קאמף צוליב די קלובן, דער בורזשער פּראָצעס, אין וועלכן עס זיינען זייט בא זייט מיט די קלייגליכע פיגורן פונם פרעזידענט, פון די ראָיאַליסטן און סאַלאָן-רעפובליקאנער, פון דער בארג-פארטיי און די סאָציאַליסטישע דאָקטרינערן פונם פּראָלעטאריאט—זיינען די עכטע רעוואָלוציאָנערן ארויסגעטראטן ווי פאר-היסטארישע העלדן, ווי די רעשטן פונם סאָציאלן מאבל ארער ווי זיינע אנזאגערס; די וואל-אגיטאציע, די קעמפונג פון ברייס מערדער, די אומאויפהערליכע פראצעסן איבער פרעסע-איניאנים; די פאליצייאישע גוואלט-אַריינמישונגען פון דער רעגירונג אין די באנקעטן, די פרעכע פּראָוואָקאציעס פון די ראָיאליסטן, די פארטרעטן פון לואי-בלאַן און קאסידיער ביים שאנד-סלופ; דער אומערמידליכער קאמף צווישן דער גרינדונגס-פאַרזאמלונג און דער רעפובליק, וואָס זי האָט אליין געגרינדעט א קאמף, וואָס האָט יעדעס מאָל געבראכט די רעוואָלוציע צוריק צו איר אויסגאנגס-פונקט, האָט יעדעס מאָל פארוואנדלט דעם זיגער אין א באזיגטן און דעם באזיגטן אין א זיגער, האָט אין איין אויגנבליק פארשטיינערט די לאַגע פון פארטייען און קלאַסן, זייערע שפּאלטונגען און פאראייניקונגען; דער שנעלער גאנג פון דער אייראָפּייאישער קאָנטר-רעוואָלוציע; דער וואונדערבארער קאמף פון די אונגארן, די דייטשישע אויפשטאַנדן, די רוימישע עקספעדיציע, די שענדליכע לאגע פון דער פראנצויזישער ארמיי באַ די טויערן פון רוים—אָט אין דעם שטורמישן קעסל-גרוב פון דער רעוואָלוציע, אָט אין די ליירן פון היסטאָרישער אויפרעגונג, אט אין דעם דראמאטישן צופלוס און אפגוס פון רעוואָלוציאנערע ליידנשאפטן, האפענונגען און אנטוישונגען האָבן פארשיידענע קלאסן פון דער פראנצויזישער געזעלשאפט אין מעשאך פון וואָכן איבערגעלעבט גאנצע אנטוויקלונגס-עטאפן, וועלכע האָבן פריער געדויערט האלבע יאָר-הונדערטער. א באַדייטנדער טייל פון די פויערים און פּראָווינצן זיינען רעוואָלוציאָניזירט געוואָרן. זיי האָבן זיך אנטוישט אין נאפּאָלעאָנען; די פארטיי פון די רויטע האָט זיי געגעבן נישט נאר א נאָמען, נאָר אויך אן אינהאַלט, נישט נאָר א מיגישע באפרייאונג פון שטייערן, נאר דעם צוריקקער פון דעם מיליארד, וואָס איז איינגעצאָלט געוואָרן די לעגיטימיסטן, די איינאָרדונג פון די היפּאָטעקן און די ליקווידירונג פון די וואָכערניקעס.

די אַרמיי גופא איז אנגעשטעקט געוואָרן מיטן רעוואָלוציאָנערן פיבער. אין דער פּערזאָן פון באָנאַפּארטן האט זי געשטימט פאר א ניצאָכן, און געבראכט האָט ער איר א מאפּאָלע. זי האָט געשטימט פארן קליינעם קאפּראל[1],

---

1) אזוי האָט מען אין דער ארמיי גערופן נאפּאלעאָן דעם 1-טן.

אונטער וועלכן עס איז באהאַלטן געווען דער גרויסער ארמייען-פיבער פון דער רעוואָליוציע, און געגעבן האָט ער איר די זעלביקע אנגעבלאָזענע גענעראַלן, אונטער וועלכע עס זיינען באהאלטן געווען די בייזסטע קאפראַלן. עס איז קיין סאָפּעק נישט, אז די רויטע פארטיי, דאס הייסט, די פאראייניקטע דעמאָקראַטישע פארטיי, האָט זיך געדארפט דערשלאגן אויב ניט צו קיין ניצאָכן, איז אלנפאלס צו גרויסע ערפאָלגן: פאַריזש, די ארמיי, דער גרעסטער טייל פון די פראָווינצן זיינען געווען אָף איר זייט. לעדריו-ראללען, דער אנפירער פון דער בארג-פאַרטיי, איז אויסגעקליבן געוואָרן אין פינף דעפּארטאמענטן; קיין איין פירער פון דער ארדנונגס-פארטיי האָט נישט באַקומען אזוי פיל לארבערן, קיין איין טוער פון צווישן די רייען פון דער אייגנטליכער ארבעטער-פאַרטיי פון דער אנדערער זייט, איז די בארג-פארטיי, אט דער פארלאמענטאַרישער אַוואַנגאַרד פונם דעמאקראַטישן קלייןבירגערטום, געצוואונגען געווען זיך צו פאראייניקן מיט די סאציאַליסטישע דאקטרינערן פון פראָלעטאַריאַט; און דער פראלעטאַריאַט האט, נאכדעם ווי ער האט אין יוני געליטן א מאַטעריעלע מאַפּלע, געזוכט א שטיצע אין די מאָראַלישע ניצכוינעס — ער איז נאך נישט פייהיק געווען צו רעוואָליוציאָנערער דיקטאַטור, די איבעריקע קלאסן זיינען נאָך נישט איינגאנצן אנטוויקלט געווען דערצו. דערפאר האט ער זיך געמוזט ווארפן אין די ארעמס פון די דאקטרינערן פון זיין באַפרייאונג, די גרינדערס פון סאציאַליסטישע סעקטעס. פון דער אנדערער זייט, האבן זיך די רעוואליוציאנערע פויערים, די ארמיי, די פראווינצן געשטעלט אף דער זייט פון דער בארג-פאַרטיי. צו איר איז אלזא אַריבער די אנפירונג איבער די פאראייניקטע רעוואליוציאנערע קויכעס נאכדעם, ווי איר בונד מיט די סאציאַליסטן האט באזייטיקט יעדווידער שפאַלטונג אינם רעוואליוציאנערן לאַגער. אין דער לעצטער העלפט פון דער עקזיסטענץ פון דער גרינדונגס-פאַרזאַמלונג האָט די בארג-פארטיי הויך געהאַלטן איר רעפּובליקאַנישע פאָן און געצוואונגען צו פארגעסן אירע כאַטאָאים פאַר דער צייט פון דער צייטווייליקער רעגירונג, אויספיר-קאמיסיע און פון די יוני-טעג. בעשאס ווען די פאַרטיי פון „נאַסיאנאַל“ האט, ווי טאמיד, — נישט פליישיק, נישט מילכיק — געטאנצט אונטערן פייפל פונם ראיאַליסטישן מיניסטעריום, איז די בארג-פאַרטיי, וואס איז באַזייטיקט געווען פון דער אַרענע בעשאַס דער אַלמעכטיקער הערשאַפט פון דער פאַרטיי פון „נאַסיאנאַל“, איצט ארויסגעטראטן אפן פאדערגרונט, געווארן די איינציקע פאָרשטייערן פון דער רעוואליוציע אינם פאַרלאַמענט. און ווירקליך, די פארטיי פון „נאַסיאנאַל“ האט גארנישט נישט געהאַט קעגן די איבעריקע ראיאַליסטישע פראַקציעס, אַכוץ דער באַליידיקטער ערן-ליבע און אידעאלאגישע פראַזן. די באַרג-פאַרטיי, פאַרקערט, האט פארגעשטעלט די מאַסע פון דער נאַציע, וועלכע שטייט צווישן דער בורזשואזיע און פראלעטאַריאַט, די מאַסע, פאַר וועלכער די דעמאקראַטישע אנשטאַלטן זיינען געווען אַ מאַטעריעלע באַדערפעניש. זייט באַ זייט מיט די קאוועניאַקס און מאררא'ס זיינען לעדריו-ראללען און די באַרג-פאַרטיי ווירקליך געשטאַנען אַף אַ רעוואליוציאנערן באדן, און דער באַוואוסטזיין פון אט דער וויכטיקער ראליע האט זיי אף אזויפיל צוגעגעבן אלץ מער

ד ייסטקייט. אף וויפיל זיי האבן זיך אינם ארויסוויזן זייער רעוואליוציאנערע ענערגיע באגרעניצט מיט פאו לאמענטארישע שפיצלאך, מיט צוזאמענשטעלן באשילדיקונגס-אקטן, דראהונגען, הויבן די שטים, דונערנדיקע ריידעס און עקסטרעמיטעטן, וואס זיינען נישט געגאנגען ווייטער פון פראזן. די פויערים האבן זיך געפונען בעערעך אינם זעלביקן צושטאנד, ווי די קליינבירגער, זייערע סאציאלע פאדערונגען זיינען בעערעך געווען איינע און די זעלביקע. דעריבער האבן אלע מיטעלע שיכטן פון דער געזעלשאפט, אף וויפיל זיי זיינען פארכאפט געווארן דורכן שטראם פון דער רעוואליוציאנערער באוועגונג, געמוזט זעען אין לעדריו-ראללענען זייער העלד. לעדריו-ראללען איז געווען די פארקערפערונג פון דער דעמאקראטישער קליינבורזשואזיע. אינם קאמף מיט דער ארדנונגס-פארטיי האבן געמוזט ארויפשווימען אין דער הויך פריער פון אלץ די האלב-קאנסערוואטיווע, האלב-רעוואליוציאנערע און אינגאנצן אוטאפישע רעפארמאטארן פון דעם מין.

די פארטיי פון „נאסיאנאל", די „קאנסטיטוציאנס-פריינט quand même" (אום וואס פאר א פרייז עס זאל נישט זיין), די républicains purs et simples (ריינע און פאשעטע רעפובליקאנער) זיינען אינגאנצן צעקלאפט געווארן אין די וואלן. א נישטיקע מינדערהייט זייערע איז אריינגעפאלן אין דער געזעצ-געבערישער פארזאמלונג; זייערע בארימטעסטע פירער זיינען פארשוואונדן געווארן פון דער טריבונע, אפילו מאררא דער רעדאקטאר en chef (הויפט-רעדאקטאר) און ארפעאוס פון דער „ריינער רעפובליק".

דעם 29-טן מאי האט זיך צוזאמענגעקליבן די לעגיסלאטיווע (געזעצגע-בערישע פארזאמלונג), דעם 11-טן יוני האט זיך באנייט דער צוזאמענשטויס פון 8-טן מאי. לעדריו-ראללען האט אין נאמען פון דער בארג-פארטיי צוגע-שטעלט א באשולדיקונגס-אקט קעגן דעם פרעזידענט און קעגן דעם מיניסטע-ריום, וועלכע זיינען באשולדיקט געווארן אין אויווער זיין אף דער קאנסטי-טוציע, אין באמבארדירן רוים. דעם 12-טן יוני האט די געזעצגעבערישע פארזאמלונג אפגעווארפן דעם דאזיקן באשולדיקונגס-אקט, פונקט ווי עס האט אים אפגעווארפן די גריינדונגס-פארזאמלונג דעם 11-טן מאי, אבער דאס מאל האט דער פראלעטאריאט ארויסגעטריבן די בארג-פארטיי אפן גאס—עמעס, נישט צוליב קיין גאסן-קאמף, נאר צוליב א גאסן-פראצעסיע. גענוג איז צו זאגן, אז די בארג-פארטיי איז געשטאנען בעראש פון דער דאזיקער באוועגונג אום צו וויסן, אז די באוועגונג איז דערשטיקט געווארן און אז דער יוני-כוידעש פון 1849 יאר איז געווען פונקט אזא לעכערליכער, ווי א נישט פאסיקע קאריקאטור אפן יוני-כוידעש פון 1848 יאר. דעם גרויסן אפטריט פון 13-טן יוני האט בלויז עפשער פארטונקלט דער נאך גרעסערער באריכט וועגן דער שלאכט גופע, וואס איז צוגעשטעלט געווארן דורך שאנגארניע'ן, וועמען די ארדנונגס-פארטיי האט געמאכט פאר א גרויסן מענטשן. יעדע געזעלשאפטליכע עפאכע נויטיקט זיך אין גרויסע מענטשן, און אויב אזוינע זיינען נישטא, ער-פינדעט זי זיי—ווי עס זאגט העלוועציוס.

דעם 25-טן דעקאבער האט עקזיסטירט בלויז איין העלפט פון דער פאר-קערפערטער בורזשואזער רעפובליק, דער פרעזידענט; דעם 29-טן מאי איז דערצו צוגעקומען די צווייטע העלפט, די געזעצגעבערישע פאר-זאמלונג — אין יוני 1848 יאר האט די בורזשואזע רעפובליק, וואס האט אנגעהויבן פארקערפערט צו ווערן, אריינגעטראגן איר נאמען אינם מעטריקעס-בוך פון דער געשיכטע דורך אן אומדערהערטער שלאכט קעגן דעם פראלע-טאריאט; אין יוני 1849 יאר האט זיך די שוין פארקערפערטע בורזשואזע רע-פובליק ארויסבאוויזן דורך אן אומדערהערטער קאמעדיע, וואס איז פונאנדער-געשפילט געווארן מיט דער קליינבורזשואזיע. דער כוידעש יוני פון 1849 יאר האט נעקאמע גענומען פארן כוידעש יוני פון 1848 יאר. אין יוני פון 1849 יאר זיינען באזיגט געווארן נישט די ארבעטער, נאר די קליינבירגער, וועלכע זיינען געשטאנען צווישן זיי און דער רעוואלוציע. דער יוני-כוידעש פון 1849 יאר איז געווען נישט קיין בלוטיקע טראגעדיע, וואס האט זיך פונאנדערגע-שפילט צווישן קאפיטאל און ארבעט, נאר א קלאגעדיקע, מיט טורמע-פאלגן, פארשטעלונג, וואס איז פונאנדערגעשפילט געווארן דורכן באלכויוו און קרעדי-טאר. די ארדנונגס-פארטיי האט געזיגט, זי איז געווען אלמעכטיק — זי האט זיך איצט געמוזט באווייזן אין איר גאנצן גרויס.

III.

פון 13-טן יוני 1849 ביזן 10-טן מארץ 1850 י.

(פונם 3-טן נומער).

דעם 20-טן דעקאבער האט דער רעפובליקאנישער יאנוס באוויזן נאר איין פאנים זיינעם, דעם אויספיר-פאנים, מיט די צעשוואומענע פלאכע שטריכן פון לואי-באנאפארטן. דעם 29-טן מאי באווייזט ער דעם צווייטן פאנים זיינעם, דעם געזעצגעבערישן, באדעקט מיט שראמען, וואס זיי-נען פארבליבן נאך די ארגיעס פון דער רעסטאווראציע און פון דער יולי-מא-נארכיע. די געזעצגעבערישע נאציאנאלע פארזאמלונג האט באקרוינט דעם בי-נען פון דער קאנסטיטוציאנעלער רעפובליק, ד. ה. פון דער רע-פובליקאנישער רעגירונגס-ארדנונג, אין וועלכער עס האט געפונען איר אויס-דרוק די הערשאפט פונם בורזשואזן קלאס, דאס הייסט, די געמיינזאמע הערשאפט פון ביידע גרויסע ראיאליסטישע פראקציעס, אף וועלכע עס צעפאלט זיך די פראנצויזישע בורזשואזיע, די לעגיטימיסטן און ארלעאניסטן, די הער-שאפט פון דער ארדנונגס-פארטיי. אין דער צייט, ווען די פראנצויזישע רעפובליק איז אריינגעפאלן אין די הענט פון דער קאאליציע פון די ראיא-ליסטישע פארטייען, ווען זי איז געווארן זייער מאנאפאלער פארמעגן, האט די אייראפייאישע קאאליציע פון קאנטער-רעוואלוציאנערע מלוכעס אונטערגענומען אן אלגעמייגעם קרייץ-צוג קעגן די לעצטע באהעלטענישן פון די מארט-רעוואלוציעס. רוסלאנד האט זיך אריינגעריסן אין אונגארן, דאס פרייסישע מיליטער איז ארויסגעטראטן קעגן זי אנהייבגערס פון דער מלוכע-קאנסטיטוציע, און

אודינאָ האט באַמבאַדירט רוים. דער אייראָפּייאישער קריזיס האט זיך, ווײַזט אויס, דערנעענטערט צום באשליסנדיקן ווענדפּונקט, די בליקן פון גאנץ אייראפּע זײַנען געווענדעט געווען אַף פאריזש, און די בליקן פון גאנץ פאריזש אַף דער געזעצגעבערישער פארזאמלונג.

דעם 11-טן יוני איז לעדריו-ראָללען ארויף אַף איר טריבונע. ער האָט נישט געהאלטן קיין רעדע, ער האָט בלויז פאָרמולירט די באשולדיקונג קעגן די מיניסטארן, א הוילע, נישט קיין באפּוצטע, קאנדענסירטע, מעכטיקע באשולדיקונג.

דער אנפאל אף רוים איז אן אָנפאל אף דער קאָנסטיטוציע, דער אָנפאל אף דער רוימישער רעפובליק איז אן אָנפאל אף דער פראנצויזישער רעפּובליק. דער 5-טער ארטיקל פון דער קאָנסטיטוציע זאָגט: „די פראנצויזישע רעפּובליק וועט קיינמאָל נישט באנוצן אירע מיליטערישע קויכעס קעגן דער פרײַהײַט פון א וועלכן נישט איז פאלק", און דאָ שיקט דער פּרעזידענט דאָס פראנצויזישע מיליטער קעגן דער רוימישער פרײַהײַט. דער 4-טער ארטיקל פון דער קאָנסטיטוציע פארווערט דער אויספיר-מאַכט צו דערקלערן מילכאמע אָן דעם העסקעם פון דער נאציאָנאלער פארזאמלונג. די באשטימונג פון דער גריינדונגס-פארזאמלונג פון 8-טן מאי באפעלט קאטעגאָריש די מיניסטארן ווי ווײַט מעגליך גיכער אומצוקערן די רוימישע עקספּעדיציע צו איר אלערערשטער ציל. זי פארווערט אלזא נישט ווייניקער קאטעגאָריש די מילכאָמע קעגן רוים.— און דא באַמבאַדירט אודינאָ רוים, לעדריו-ראָללען האָט אף אזא אויפן גערופן די קאָנסטיטוציע אליין פאר אן איידעס קעגן באנאפּארטן מיט זײַנע מיניסטארן. דער ראָיאליסטישער מערהײַט פון דער פארזאמלונג האָט ער, דער טריבון פון דער קאָנסטיטוציע, אין פּנים ארײַן געוואָרפן דעם דראהענדיקן ארויסרוף: „די רעפּובליקאנער וועלן קאָנען אײַך צווינגען צו שעצן די קאָנסטיטוציע; זיי וועלן זיך נישט אָפּשטעלן פאר קיין שום מיטלען, אפילע פאר דער קראפט פון געווער!.. „מיט דער קראפט פון געווער!" האָט איבערגעכאזערט דאָס הונדערטמאָליקע עכא פון דער בארג-פּארטיי. די מערהײַט האָט געענטפערט מיט א גערויש און טומל, דער פּרעזידענט פון דער נאציאָנאלער פארזאמלונג האָט גערופן לעדריו-ראָללענ'ען צו אָרדנונג, לעדריו-ראָל'ען האט איבערגעכאזערט זײַן ארויסרופנדיקע מעלדונג און האט צום שלוס אוועקגעלייגט צום פּרעזידענט אפן טיש דעם פאָרשלאג איבערצוגעבן צום געריכט באָנאפּארטן און זײַנע מיניסטארן. די נאציאָנאלע פארזאמלונג האט מיט א מערהײַט פון 361 קעגן 203 באשלאסן פּשוט אריבערגיין פון דער באָמבארדירונג פון רוים צו די לויפנדיקע איניאָנים.

צי דען האָט לעדריו-ראָללען געהאפט צו באזיגן די נאציאנאל'ע פארזאמלונג מיט דער הילף פון דער קאָנסטיטוציע, און דעם פרעזידענט—מיט דער הילף פון דער נאציאָנאל'ער פארזאמלונג?

אוודע האט די קאָנסטיטוציע פארבאטן יעדווידער אָנפאל אף דער פרײַהײַט פון פרעמדע פעלקער, אבער אין די אויגן פונם מיניסטעריום איז די פראנצויזישע ארמיי אָנגעפאלן אין רוים נישט אף דער „פרײַהײַט", נאָר אפן

„דעספאָטיזם פון דער אַנאַרכיע“. האָט דען די באַרג־פּאַרטיי, נישט קוקנדיק אַף איר דערפאָרונג אין דער גרינדונגס־פאַרזאַמלונג, נאָך אַלץ נישט פאַרשטאַנען, אַז אויסטײַטשן און באַנוצן די קאָנסטיטוציע קאָנען נישט די, וועלכע האָבן זי צוזאַמענגעשטעלט, נאָר די, וואָס האָבן זי אָנגענומען? אַז איר טעקסט דאַרף מען אויסטײַטשן אין זײַן לעבנספּייִקן זינען און אַז דער בורזשואַזער זינען איז געווען איר איינציקער לעבנספּייִקער זינען? אַז באָנאַפּאַרט און די רעאַליסטישע מערהייט פון דער נאַציאָנאַלער פאַרזאַמלונג זײַנען געווען די געזעצליכע מעפאָרשים פון דער קאָנסטיטוציע, פּונקט ווי דער גלח איז דער געזעצליכער אויסטײַטשער פון דער ביבל און דער ריכטער—דער געזעצליכער אויסטײַטשער פונם געזעץ? צוליב וואָס פאַר אַ טאַמים זאָל עס די פאַרזאַמלונג, וואָס איז נאָר וואָס אַרויס פונם שויס פון אַלגעמיינע וואַלן, זיך בינדן מיט דער טויטער קאָנסטיטואַנטע, בעשאַס ווען נאָך בײַ איר לעבן האָט עפּעס אַן אַדילאָן באַררא אויווער געווען אַף איר ווילן? שטיצנדיק זיך אַפן באַשלוס פון דער קאָנסטיטואַנטע פון 8־טן מאַי, האָט לעדריו־ראָלען פאַרגעסן, אַז די זעלביקע קאָנסטיטואַנטע האָט דעם 11־טן מאַי אָפּגעוואָרפן זײַן ערשטן פאָרשלאַג איבערצוגעבן צום געריכט באָנאַפּאַרטן מיט זײַנע מיניסטאָרן, אַז זי האָט באַרעכטיקט דעם פּרעזידענט און זײַנע מיניסטאָרן און האָט, אַף אַזאַ אויפן, סאַנקציאָנירט די באָמבאַרדירונג פון רוים; לעדריו־ראָלען האָט אַפּעלירט קעגן דעם שוין אַ־ויסגעטראָגענעם באַשלוס, האָט אַפּעלירט פון דער רעפּובליקאַנישער גרינדונגס־פאַרזאַמלונג צו דער ראָאַליסטישער געזעצגעבערישער פאַרזאַמלונג. די קאָנסטיטוציע אַליין ווענדעט זיך צו דער הילף פון אַן אויפשטאַנד, רופנדיק אין אַ באַזונדער אַרטיקל יעדן איינציקן בירגער אָפּצוהיטן זי. לעדריו־ראָלען האָט אָנגעוויזן אַף דעם דאָזיקן אַרטיקל. אָבער אַף צו פאַרטיידיקן די קאָנסטיטוציע זײַנען דאָך פאַראַן געזעצלשאַפטלעכע מאַכטן; דאָס אויווער זײַן אַף דער קאָנסטיטוציע הייבט זיך דאָך טאַקע אָן פון דעם מאָמענט, ווען איינע פון די דאָזיקע מאַכטן טרעט אַרויס קעגן דער אַנדערער. און דאָ זײַנען דער פּרעזידענט פון דער רעפּובליק, די מיניסטאָרן פון דער רעפּובליק, די נאַציאָנאַלע פאַרזאַמלונג פון דער רעפּובליק געווען אינגאַנצן אײַנפאַרשטאַנדן איינער מיטן אַנדערן.

דעם 11־טן יוני האָט די באַרג־פּאַרטיי אײַנגעאָרדנט „אַן אויפשטאַנד אין די גרעניצן פון ריינעם פאַרנונפט“, ד. ה. אַ ריין פּאַרלאַמענטאַרישן אויפשטאַנד. זי האָט דערוואַרט, אַז די מערהייט פון דער פאַרזאַמלונג וועט זיך דערשרעקן פאַר דער פּערספּעקטיוו פון אַ באַוואָפנטן אויפשטאַנד פון די פאָלקס־מאַסן און וועט פאַרניכטן איר אייגענע קראַפט און די באַדײַטונג פון איר אייגענעם אויסוואַל, אָפּזאָגנדיק זיך פון באָנאַפּאַרטן און פון זײַנע מיניסטאָרן. האָט דען די קאָנסטיטואַנטע זיך נישט געפּרוּווט אַף אַן ענליכן אויפן צו קאַסירן דעם אויסוואַל פון באָנאַפּאַרטן בעשאַס זי האָט אַזוי האַרטנעקיק געפאָדערט די דעמיסיע פון באַררא־פאַלו׳ס מיניסטעריום?

ערשטענס, האָט די באַרג־פּאַרטיי געוואוסט אַ סאַך בײַשפּילן פון דער עפּאָכע פון קאָנווענט, ווען די פּאַרלאַמענטאַרישע אויפשטאַנדן פלעגן פלוצלונג

דורכפירן א גרינטליכע איבערקערעניש אין די פאַרהעלטנישן צווישן דער מערהייט און דער מינדערהייט, — פאר וואס זשע זאל זיך דער יונגער בארג-פארטיי נישט איינגעבן דאס, וואס עס פלעגט זיך איינגעבן דער אלטער? צווייטענס, האבן די אומשטענדן פונם געגעבענעם מאמענט נישט אויסגעזעען צו זיין אומגינציק פאר אזא אונטערנעמונג. די פאלקס-אויפרעגונג אין פאריזש האט דערגרייכט ביז צו א געפערליכער מאדרייגע; אויב מע זאל אורטיילן לויט דער אפשטימונג, איז די ארמיי נישט געווען נויטע צו דער רעגירונג, די מערהייט פון דער געזעצגעבערישער פארזאמלונג איז נאך געווען נישט רייף און האט נאך נישט באוויזן זיך צונויפגיסן אין איין פארטיי, דערצו נאך איז זי באשטאנען בלויז פון אלטע לייט. ווען דער בארג-פארטיי זאל זיך געווען איינגעבן דער פארלאמענטארישער אויפשטאנד, וואלט דער רודער פון דער מאכט אריבער דירעקט צו איר אין די הענט. דאס דעמאקראטישע קליינבירגערטום האט זיך, ווי טאמיד, געקאנט בלויז פרייען, וואס דער קאמף וועט פארקומען איבער זיינע קעפ, אין די וואלקנס, צווישן די פארלאמענטארישע שאטנס. ענדליך, דורך א פארלאמענטארישן אויפשטאנד וואלט דאס דעמאקראטישע קליינבירגערטום און זיין פארשטייערן, די בארג-פארטיי, דערגרייכט צו איר גרויסער ציל: זיי וואלטן צעשטערט די מאכט פון דער בורזשואזיע, נישט פונאנדערבינדנדיק די הענט דעם פראלעטאריאט, באווייזנדיק אים בלויז אין דער פערספעקטיוו; זיי וואלטן זיך באנוצט מיטן פראלעטאריאט, אן שום סאקאנע פאר זיך.

דעם 11-טן יוני, נאך דער אפשטימונג פון דער נאציאנאלער פארזאמלונג איז פארגעקומען א באגעגעניש צווישן אייניקע מיטגלידער פון דער בארג-פארטיי מיט דעלעגאטן פון געהיימע ארבעטער-געזעלשאפטן. די לעצטע האבן געפאדערט, אז דער אויפשטאנד זאל אויפגעהויבן ווערן נאך אין דעם זעלביקן אוונט. די בארג-פארטיי האט קאטעגאריש אפגעווארפן דעם דאזיקן פלאן. זי האט בעשום אויפן נישט געוואלט ארויסלאזן פון אירע הענט די אנפירונג מיט דער באוועגונג; צו אירע פארבינדעטע האט זי זיך באצויגן מיטן זעלביקן כשאד, ווי צו אירע סאנים, און זי איז געווען גערעכט. די דערינערונג וועגן יוני פון 1848 יאר איז נישט אפגעשטארבן אין די רייען פון פאריזשער פראלעטאריאט און איר ביטערניש האט זיך איצט געפילט נאך לעבהאפטיקער, ווי ווען נישט איז. דאך זיינען די ארבעטער געצוואונגען געווען אריינצוטרעטן אין א פארבאנד מיט דער בארג-פארטיי. זי האט אינם פארלאמענט פארגעשטעלט דעם גרעסטן טייל דעפארטאמענטן, זי האט איבערגעטריבן איר ווירקונג אין דער ארמיי, זי האט פארמאגט אין איר רעשוס דעם דעמאקראטישן טייל פון דער נאציאנאלער גווארדיע, אף איר זייט איז ענדליך געווען דער מאראלישער אווטאריטעט פונם קרעמל. אנהויבן אן אויפשטאנד קעגן דעם ווילן פון דער בארג-פארטיי — דאס וואלט פארן פראלעטאריאט, וועמענס רייען עס זענען דערצו נאך שיטער געווארן פון דער כאלערע און פון דער ארבעטלאזיקייט, וואס האט א באטייטנדיקע מאסא פון אים פארטריבן פון פאריזש, — דאס וואלט פאר אים באטייט אן שום נוצן איבערצוכאזערן די יוני-טעג פון 1848 יאר, נישט האבנדיק די באדינגונגען, וועלכע האבן אים דעמאלס געשטויסן אף אזא ייאוש-קאמף. די

ארבעטער-דעלעגאטן האבן געטאָן דאס איינציקע סייכלדיקע, וואס זיי האבן געקאנט טאָן. זיי האבן פאַרפליכטעט די באַרג-פּארטיי זיך צו קאָמפּראָמעטירן, ד. ה. אַרויסצוטרעטן פון די גרעניצן פונם פארלאמענטארישן קאמף, אויב איר באַשולדיקונגס-אַקט וועט אָפּגעוואָרפן ווערן דורך דער פארזאמלונג. אין משך פונם גאנצן 13-טן יוני פאַרנעמט דער פּאָלעטאַריאַט אַ סקעפּטיש-צושויערישע פּאָזיציע און וואַרט אויס אַף דעם ערנסטן, אנטשליסנדיקן צוזאמענשטויס צווישן דער דעמאָקראטישער נאציאָנאלער גוואַרדיע און דער אַרמיי, כדיי דעמאלט זיך צו וואַרפן אין קאַמף און צו שטויסן די רעוואָלוציע ווייטער פון איר אָנגעוויזענער קליינבירגערלעכער ציל. אין פאַל פון אַ ניצאָכן איז שוין אָרגאניזירט געוואָרן אַ ארבעטער-קאָמונע, וועלכע האט געדאַרפט טעטיק זיין צוגלייך מיט דער אָפיציעלער רעגירונג. די פאַריזשער ארבעטער זיינען געוואָרן אנגעלערנט דורך דער בלוטיקער יוני-שול.

דעם 12-טן יוני האָט דער מיניסטער לאַקראָס אליין אריינגעטראָגן אין דער געזעצגעבערישער פארזאמלונג א פאַרשלאָג אריבערצוגיין צום באַלדיקן באטראכטן פון דעם באשילדיקונגס-אקט. פאר דער נאכט האט די רעגירונג אנגענומען אלע מיטלען אף צו באשיצן זיך און אף אנפאלן; די מערהייט פון דער נאציאנאלער פארזאמלונג האט באשלאסן ארויסצוטרייבן אפן גאס די ווידערשפעניקע מינדערהייט, די מינדערהייט האט שוין ניט געקענט אפטרעטן, דער גורל איז געוואָרפן: 377 שטימען קעגן 8 האבן אפגעוואָרפן דעם באשולדיקונגס-אקט; די בארג-פארטיי, וואס האט זיך אפגעהאלטן פון שטימען, זייענדיק אויסער זיך פון אויפרעגונג, גיט זיך א לאָז אין די פראפאגאנדע-זאלן פון דער „פרידנליבנדער דעמאקראטיע“, אין ביורא פון דער צייטונג „Démocrate pacifique“.

די דערווייטערונג פונם פארלאמענט-בנין האט קראַפטלאָז געמאכט די בארג-פארטיי, פונקט ווי עס פלעגט ווערן קראפטלאָז דער גיגאנט אנטעאוס פארלירנדיק די בארירונג מיט דער מוטער-ערד. א שימשן האגיבער אין די ווענט פון דער געזעצגעבערישער פארזאמלונג, איז די בארג-פארטיי געוואָרן א פאשעטער פיליסטער אין די זאלן פון דער „פרידנליבנדער דעמאקראטיע“. עס האבן זיך אנגעהויבן לאנגע, טומלדיקע און פוסטע וויכוחים. די בארג-פארטיי האט זיך אנטשלאסן צווינגען צו שיצן די קאנסטיטוציע, נישט אפשטעלנדיק זיך פאר קיינע מיטלען, „אכוץ בלויז די קראפט פון געווער“. אין דעם דאזיקן באשלוס האט זי אונטערגעשטיצט דער מאניפעסט פון די „קאנסטיטוציאנס-פריינט“. אזוי האבן געהייסן די רעשטן פון דער קליקע פון „נאסיאנאל“, די פארטיי פון די בורזשואזע רעפובליקאנער. אין דער צייט, ווען פון אירע גאנץ געבליבענע פארשטייערס אין פארלאמענט האבן אלע, אויסער זעקס, געשטימט פארן אפוואַרפן דעם באשילדיקונגס-אקט, אין דער צייט, ווען קאַוועניאַק האט זיין שווערד איבערגעגעבן אין רעשוס פון דער ארדנונגס-פארטיי,—האָט זיך אַ מער אדער ווייניקער באדייטנדיקער אויסערפארלאמענטארישער טייל, פון דער קליקע דורשטיק אנגעכאפט פארן מעגליכן צופאל ארויסצוגיין פון דער לאגע פון פאליטישע פּאַריער און דורכשטופן זיך אין די רייען פון דער דעמאקראטישער פארטיי. אין דער עמעסן, זיי זיינען דאָך געווען די נאטירליכע

פאנצערטרעגערס פון דער דאָזיקער פארטיי, וועלכע האט זיך באהאלטן אונטער זייער פּרינציפּ, אונטער דער קאנסטיטוציע.

מיטן מאָרגנש ערן האט די בארג-פּארטיי געהאט דאס קינד. זי האט געבוירן א „פּראקלאמאציע צום פאָלק", וועלכע האט זיך באוויזן אין דער פרי דעם 13-טן יוני אין א באשיידענעם ווינקל פון צוויי סאציאליסטישע צייטונגען. זי האָט דערקלערט „אויסער דער קאנסטיטוציע" דעם פּרעזידענט, די מיניסטארן און די מערהייט פון דער געזעצגעבערישער פארזאמלונג און האט גערופן זיך „אויפצוהייבן" די נאציאנאלע גוואַרדיע, די אַרמיי, ווי אויך דאָס גאנצע פאָלק. „זאל לעבן די קאָנסטיטוציע!" איז געווען איר פּאַראָל—דער פּאַראָל, וואָס האָט באטייט נישט קיין אנדער זאַך, ווי „נידער מיט דער רעוואָלוציע!".

צו דער קאנסטיטוציאנעלער פּראקלאַמאציע פון דער בארג-פּארטיי איז צוגעפּאסט געווען די אזוי גערופענע פרידליכע דעמאָנסטראציע, וועלכע עס האָבן איינגעאָרדנט דעם 13-טן יוני די קליינבירגער. דאס איז געווען א גאַסן-פּראָצעסיע פון Château d'Eau דורך די בולוואַרן; 30 טויזנט מענטשן, מערנסטיילס נאַציאָנאלע גווארדייער, אָן געווער, אויסגעמישט מיט די מיטגלידער פון די געהיימע ארבעטער-סעקציעס זיינען געגאַנגען איבער די בולוואַרן מיט געשרייען: „זאָל לעבן די קאָנסטיטוציע". בא די דעמאנסטראנטן אליין האבן די דאזיקע אויסרופן געקלונגען מעכאניש, קאלט, ווי בא מענטשן מיט אן אומריינעם געוויסן, און דער אוילאם, וואס האט זיך געשטופּט אף די טראטוארן, האט זיי אפּגעענטפערט מיט אַן איראנישן עכא, אנשטאט צו פארשטארקן זיי ביז צו א דונער-געררויש. דעם פילשטימיקן געזאנג האט געפעלט די ברוסט-שטימע. ווען די פּראצעסיע האט זיך אויסגעגלייכט מיט דער געביידע, וואו עס זיינען געזעסן די „קאנסטיטוציאנס-פריינט", האט זיך אף זיין פראנטאן באוויזן א געדונגענער העראלד פון דער קאנסטיטוציע; פאכענדיק מיט א גע קויכעס מיט זיין קלאקער-הוט האט ער איינגעריסן זיינע איינגעהויערע לונגען און האט אראפגעווארפן אף די קעפּ פון די פּילגרימען (אוילי-רעגן) אַ גאנצן האגל מיט אויסריפן: „זאל לעבן די קאנסטיטוציע! זאל לעבן די קאנסטיטוציע!". אין דעם מאמענט האַבן זיך, דוכט זיך, די אנטיילנעמערס פון דער פּראצעסיע אליין אונטערגעגעבן דעם קאמיזם פון דער סיטואציע. עס איז באקאנט, וואס פאר אן אומאנגענעמענעם קאַל נישט קיין פּאַרלאַמענטאַרישן אויפנאַם עס האבן צוגעגרייט פאר דער פּראצעסיע ביים עק פון דער Rue de la Paix די דראגונער און שאנגארניע'ס יעגערס, ווי זי איז זיך אין איין אויגנבליק צולאפן אין אלע פיר זייטן, און בלויז לויפנדיק ארויסגעלאזן קלאגליכע אויסרופן: „צו געווער!"—אן ענטפער אפן פארלאַמענטאַרישן רוף צו אן אויפשטאנד.

די מערהייט פון די מיטגלידער פון דער בארג-פּאַרטיי, וואָס האָבן זיך צוזאַמענגעקליבן אַף דער Rue du Hazard זיינען זיך שנעליך צעלאָפן אַט אין דעם אַנטשליסנדיקן מאָמענט, ווען דער גוואַלטאַט איבער דער פרידליכער פּראַצעסיע, די שטומע קלאַנגען וועגן מאַרש פון אומבאַוואָפנטע בירגער אַף די בולוואַרן, די אַלץ וואַקסנדיקע גאַסן-באַוועגונג,—אַלץ האָט געשיינט אָנצוזאָגן

די דערנעטערונג פון אן אויפשטאנד. לעדריו-ראללען, בעראש פון א קליינער גרופע דעפוטאטן, האט געראטעוועט דעם קאוועד פון דער בארג-פארטיי. אונטערן שוץ פון דער פאריזשער ארטילעריע, וועלכע האט פארנומען דעם Palais National, זיינען זיי אוועק אין דער Conservatoire des arts et métièrs (הויכשול פון קונסט און געווערב), וואוהין עס האבן געדארפט אנקומען דעם 5-טער און זעקסטער לעגיאן פון דער נאציאנאלער גווארדיע. די מאנטאניארן[1] האבן אבער אומזיסט געווארט אף די לעגיאנען; די דאזיקע פארזיכטיקע גווארדיסטן האבן געלאזן זייערע פארשטייערס אפן פרייען שיקזאל; די פאריזשער ארטילעריע ווידער האט אליין געשטערט דעם פאלק צו בויען באריקאדן; דער כאאס און טומל האבן אוממעגליך געמאכט יעדווידער באשלוס. דאס רעגולערע מיליטער האט זיך דערנעטערט מיט ד באגנעטן אין די הענט, א טייל דעפוטאטן איז גענומען געווארן אין געפענגעניש, א טייל האט זיך באהאלטן. אזוי האט זיך געענדיקט דער 13-טער יוני

דער 23-טער יוני פון 1848 יאר איז געווען דער טאג פונם אויפשטאנד פונם רעוואלוציאנערן פראלעטאריאט, דער 13-טער יוני פון 1849 יאר איז געווען דער טאג פונם אויפשטאנד פונם דעמאקראטישן קליינבירגערטום: יעדער פון די דאזיקע אויפשטאנדן איז געווען די קלאסיש-ריינע אפשפיגלונג פון דעם קלאס, וואס האט אים אויפגעהויבן.

בלויז אין ליאן איז די זאך דערגאנגען ביז צו א פאראקשנטן, בלוטיקן צוזאמענשטויס. אין דער דאזיקער שטאט שטייען די אינדוסטריעלע בורזשואזיע און דער פאבריק-פראלעטאריאט אוממיטלבאר פאנים צו פאנים, די ארבעטער-באוועגונג איז נישט איינגעשלאסן, ווי אין פאריזש, אין די ראמען פון דער אלגעמיינער באוועגונג און ווערט דורך איר נישט באשטימט; דעריבער האט די אפשפיגלונג פון 13-טן יוני דא פארלארן איר אורשפרינגליכן כאראקטער. אין די איבעריקע ערטער אין דער פראווינץ האט דער דאזיקער קלאפ, אף וויפל ער האט זיך דארט אפגעשפיגלט, אין ערגעץ נישט ארויסגערופן קיין סרייפע—דאס איז געווען א קאלטער בליץ.

דעם 13-טן יוני ענדיקט זיך דער ערשטער פעריאד אינם לעבן פון דער קאנסטיטוציאנעלער רעפובליק; אנגעהויבן האט ער זיך דעם 29-טן מאי 1849 יאר, פון דער ערשטער זיצונג פון דער געזעצגעבערישער פארזאמלונג. די גאנצע צייט ציט זיך א טומלדיקער קאמף צווישן דער ארדנונג-פארטיי און די מאנטאניארן, צווישן דער גרויסער און קליינער בורזשואזיע; די קליינבורזשואזיע פראוווט זיך אומזיסט אנטקעגנצושטעלן דער איינריכטונג פון א בורזשואזער רעפובליק, האגאם זי אליין האט אן אויפהער קאנספירירט צוליב איר טויווע אין דער צייטווייליקער רעגירונג און אין דער אויספיר-קאמיסיע, האט זיך אליין מיט פארביטערונג געשלאגן פאר איר מיטן פראלעטאריאט אין די יוני-טעג. דער 13-טער יוני האט צעבראכן איר ווידערשטאנד און האט גע-

[1]) מיטגלידער פון דער בארג-פארטיי. ל. ג.

מאַכט די לעגיסלאַטיווע[2]) דיקטאַטור פון די פאַראייניקטע ראָיאַליסטן פאַר אַ געשעענעם פאַקט. פון דעם מאָמענט אָן איז די נאַציאָנאַלע פאַרזאַמלונג בלויז אַ קאָמיטעט פון געזעלשאַפטליכער שוץ אין די אינטערעסן פון דער אָרדנונגס־פאַרטיי.

פאַריזש האָט איבערגעגעבן צום געריכט דעם פרעזידענט, די מיניסטאָרן און די מערהייט פון דער נאַציאָנאַלער פאַרזאַמלונג; אַלס ענטפער דערויף האָבן זיי דערקלערט פאַריזש אין אַ באַלאַגערונגס צושטאנד. די מאנטאניארן האָבן דערקלערט די מערהייט פון דער געזעצגעבערישער פאַרזאַמלונג „אויסער דער קאָנסטיטוציע"; די מערהייט ווידער פון איר זייט האָט איבערגעגעבן די בארג־פאַרטיי צום העכסטן געריכט פאַרן אויוער זיין אַף דער קאָנסטיטוציע און האָט אויסגעשלאָסן פון דער פאַרזאַמלונג אירע בעסטע מיטגלידער. געבליבן פון איר איז בלויז דער קערפער, אָן אַ קאָפּ און אָן אַ האַרץ.

די מינדערהייט איז דערגאַנגען ביז צו אַ פּרוּוו פון אַ פּאַרלאַמענטאַרישן אויפשטאנד, די מערהייט דערפירט איר פּאַרלאַמענטאַרישן דעספּאָטיזם ביז צו דער מאדרייגע פון אַ געזעץ. זי האָט דעקרעטירט אַ נייע דעבאטן־אָרדנונג, וועלכע האָט פאַרניכטעט די פרייהייט פון דער טריבונע און האָט געגעבן דעם פרעזידענט פון דער נאַציאָנאַלער פאַרזאַמלונג די מעגליכקייט צו באשטראָפן די דעפּוטאטן פארן שטערן די אָרדנונג מיט אפנעמען דאס ווארט, געלט־שטראפן, אפּנעמען דאס געהאלט, צייטווייליק דערווייטערן פונם פּארלאמענט, קארצער. די מערהייט האט איבערן קערפּער פון דער בארג־פּארטיי אויפגעהאנגען נישט קיין שווערד, נאר א קאנטשיק. דער ערן־כויוו וואלט געפאדערט, אז די גאנץ־געבליבענע בארג־דעפּוטאטן זאלן דעמאנסטראטיוו ארויס פון דער פּארזאמלונג. דאס וואלט פּארגיכערט די צעפאלונג פון דער פּארטיי. אין דער ווירקליכקייט האט זי פּאראייניקט בלויז דער אנטאגאניזם מיט די רויטע; אָן אים וואלט זי צעפאלן געווארן אף איר'ע באשטאנד־טיילן.

איינצייטיק מיט איר פּארלאמענטארישן געווער איז בא דער קליינבורזשואזיע אפּגענומען געווארן אויך איר באוואפנטע קראפט; די רעגירונג האט פונאנדערגעלאזן די פּאריזשער ארטילעריע און דעם 8־טן, 9־טן און 12־טן לעגיאנען פון דער נאציאנאלער גווארדיע. פּארקערט, דער לעגיאן פון דער פינאנסיעלער אריסטאקראטיע, וועלכער איז דעם 13־טן יוני אנגעפאלן אף בולע'ס און רו'ס דרוקערייען, האט צעהאקט די מאשינען, כארעוו געמאכט די קאנטאר פון די רעפּובליקאנישע צייטונגען און האט ווילקירליך ארעסטירט זייערע רעדאקטארן, זעצערס, דרוקערס, עקספּעדיטארן און טרעגערס—ער האט באקומען א דאנק פון דער טריבונע פון דער נאציאנאלער פּארזאמלונג. איבערן גאנצן לאנד איז פּארגעקומען דאס זעלביקע; די נאציאנאלע גווארדיסטן, וועלכע זיינען פּארדעכטיק געוועזן אין רעפּובליקאניזם, זיינען אומעטום פונאנדערגעלאזן געווארן.

2) געזעצגעבערישע. ל. ג.

אַ נייַער געזעץ וועגן פּרעסע, אַ נייַער געזעץ וועגן פּאַראייַנען, א נייַער געזעץ יועגן באַ/אַגערונגס-צושטאַנד, איבערגעפולטע טורמעס אין פּאַריז, דער גיירוש פון אַלע פּאָליטישע עמיגראַנטן, דאָס אָפּשטעלן פון אַלע צייַטונגען, וואָס האָבן איבערגעשטיגן די גרעניצן פון „נאַסיאָנאַל", דאָס אונטערוואַרפן ליאָן און פינף שכייניש דעפּאַרטאַמענטן דעם גראָבן סאָלראַטישן דעספּאָטיזם, אַ נייַע רייניקונג פון דער שוין אַזוי פיל מאָל געריייניקטער אַרמיי פון באַאַמטע—דאָס זייַנען די אומפאַרמיידליכע, טאָמיד זיך איבערכאַזערנדיקע אַלגעמיינע ערטער פון דער זיגרייַכער רעאַקציע, וואָס זייַנען ווערט דערמאָנט צו ווערן נאָך דער יוני-שכיטע און נאָך די אַרויסשיקונגען נאָר דערפאַר, וואָס דאָס מאָל זייַנען זיי געווענדעט געווען נישט נאָר קעגן פּאַריז, נאָר אויך קעגן די דעפּאַרטאַמענטן, נישט נאָר קעגן דעם פּראָלעטאַריאַט, נאָר פריער פון אַלץ קעגן די מיטעלע קלאַסן.

די גאַנצע געזעצגעבערישע טעטיקייַט פון דער נאַציאָנאַלער פאַרזאַמלונג אין משך פון יוני, יולי און אַווגוסט איז אייַנגעשלונגען געוואָרן דורך די רעפּרעסיווע געזעצן, וועלכע האָבן געגעבן דער רעגירונג די פרייַהייַט צו דערקלערן באַלאַגערונגס-צושטאַנד, האָבן אונטערגעוואָרפן די פּרעסע אונטער נאָך גרעסערע אונטערדריקונגען און האָבן פאַרניכטעט דאָס רעכט פון פאַראייַנען.

דאָך אָבער ווערט די דאָזיקע עפּאָכע כאַראַקטעריזירט נישט דורך דעם פאַקטישן, נאָר דורך דעם פּרינציפּיעלן אויסנוצן דעם ניצאָכן, נישט דורך די באַשלוסן פון דער נאַציאָנאַלער פאַרזאַמלונג, נאָר דורך די מאָטיווירונגען פון די דאָזיקע באַשלוסן, נישט דורכן טאַט, נאָר דורך דער פראַזע, נישט דורך דער פראַזע, נאָר דורכן אַקצענט און די זשעסטן, וואָס האָבן זי באַלעבט. דאָס פרעכע אַרויסווייַזן פון די ראָיאַליסטישע טענדענצן, די פאַראַכטנדיקע באַציהונג צו דער רעפּובליק, דאָס קאָקעטישע, פריוואָלע אויספּלאַפּלען די רעסטאַווראַציאָנס-צילן—מיט איין וואָרט—דאָס ציניש צעשטערן די רעפּובליקאַנישע אָנשטענדיקייַט—אָט וואָס עס האָט צוגעגעבן דעם דאָזיקן פעריאָד אַ באַזונדערן טאָן און אויסזען. „זאָל לעבן די קאָנסטיטוציע!"—דאָס איז געווען דער קאַמף-רוף פון די באַזיגטע אין דעם 13-טן יוני. דאָס האָט באַדייַט די זיגער פון דער צוויעס פון דער קאָנסטיטוציאָנעלער, ד. ה. רעפּובליקאַנישער שפּראַך. די קאָנטר-רעוואָלוציע האָט באַזיגט אונגאַרן, איטאַליען און דייַטשלאַנד, און זיי האָבן שוין געזעען די רעסטאַווראַציע בײַ די טויערן פון פראַנקרייַך. צווישן די פירערס פון די אָרדנונגס-פראַקציעס האָט זיך אָנגעהויבן אַן עכטע קאָנקורענץ; זיי האָבן, איבעריאָגנדיק איינער דעם אַנדערן, זיך באַמיט צו דערווייַזן דורכן „מאָניטער" זייער ראָיאַליזם, זיך מיסיוואַדע זייַן, זיך „אַלכעט" שלאָגן פאַר די ליבעראַלע אַווייַרעלאַך, וואָס זיי זייַנען באַגאַנגען בעשאַס דער מאָנאַרכיע, אויסבעטן פאַר זיי מעכילע בײַ גאָט און לייַט. עס איז נישט אַריבער קיין איין טאָג, אַז מען זאָל פון דער טריבונע פון דער נאַציאָנאַלער פאַרזאַמלונג נישט דערקלערן די פעוורואַר רעוואָלוציע פאַר אַ געזעצלאָזער קאַטאַסטראָפע (?) אומגליק, אַז א וועלכער נישט איז לעגיטימיסטישער

גוטבאַזיצער פון דער פּראָווינץ זאָל נישט דערקלערן פּייַערליך, אַז ער האָט גאָר קיינמאָל נישט אנערקענט די רעפּובליק, אז עמיצער פון די פאכדאָנישע איבערלויפעוּיס און פארעטערס פון דער יולי־מאָנארכיע זאָל נישט דערציילן וועגן זייַנע פארשפעטיקטע העלדנטאטן, וואָס דורכפירן זיי האָט אים בלויז געשטערט לואי־פיליפּס מענטשנליבע אָדער אנדערע מיספארשטייעניש. לויט זייערע רייד, האָט אין די פעברואר־טעג פארדינט באוואונדערונג נישט די גרויסמוטיקייַט פונם זיגרייַכן פאָלק, נאָר די זעלבסטאָפּפערונג און די מעסיקייַט פון די ראָיאליסטן, וועלכע האבן אים דערלויבט, ער זאָל זיי באזיגן. איין פאָלקס־פאָרשטייער האָט פאָרגלייגט ארויסצוגעבן א טייל פונם געלט, וואָס איז באשטימט געווען אף צו שטיצן די פארוואונדעטע אין די פעברואר־טעג, די מוניציפאלע גווארדיסטן, וואָס זיי אליין האָבן אין יענע טעג געדינט דעם פאָטערלאנד. א צווייטער האָט פאָרגעלייגט אויפצובויען א רייַטער־סטאטוע פונם הערצאָג פון אָרלעאן אפן קארוסעלן־פלאץ. טיער האָט געזאָגט, אז די קאָנסטיטוציע איז א שטיק שמוציק פאפיר. איינע נאָך די אנדערע זייַנען אף דער טריבונע ארויף אָרלעאניסטן, קדיי זיך צו קלאפן אלכעט אף די אוולעס, וואָס זיי זייַנען באגאנגען קעגן דעם לעגיטימיסטישן קעניגרייַך,—לעגיטימיסטן, וועלכע האָבן זיך פאָרגעוואָרפן, אז זייער ווידערשטאנד קעגן דעם לעגיטימיסטישן קעניגרייַך האָט פארגיכערט דאָס פאלן פונם קעניגרייַך ביכלאל; טיער האָט זיך געקלאפט אלכעט דערפאר, וואָס ער האָט אינטריגירט קעגן מאָלע, מאָלע האָט זיך געקלאפט אלכעט אף זייַנע אינטריגעס קעגן גיזאָ, באררא האָט זיך געקלאפט אלכעט דערויף, וואָס ער האָט אינטריגירט קעגן זיי אלע דרייַ. דער אויסרוף: „זאָל לעבן די סאָציאל־דעמאָקראטישע רעפובליק!" איז דערקלערט געוואָרן פאר אן אנטיקאָנסטיטוציאָנעלן; דער אויסרוף: „זאָל לעבן די רעפובליק!" איז פארפאָלגט־געוואָרן אלס א סאָציאל־דעמאקראטישער. אינם יארצייַט פון דער שלאכט בא וואטערלאָאָ האט איינער פון די דעפוטאטן דערקלערט: „איך האב נישט אזוי מוירע פארן אריינרייַסן זיך פון די פרייַסן, ווי ארן ארויפטריט פון די פאליטישע עמיגראנטן אפן פראנצויזישן באדן". אלס ענטפער אפן באקלאגן זיך אפן טעראר, וואס איז ארגאניזירט געווארן אין ליאָן און אין די שכיינישע דעפארטאמענטן, האט בארע דיאיללער געזאגט: „איך האב גערנער דעם ווייַסן טעראר, ווי דעם רויטן". די פארזאמלונג האט גוואלטיק אפלאדירט יעדעס מאל, ווען פונם רעדנערס מויל פלעגט ארויס אן עפיגראם קעגן דער רעפובליק, קעגן דער רעוואלוציע, קעגן דער קאנסטיטוציע, פארן קעניגרייַך, פארן הייליקן בונד. יעדווידע צעשטערונג פון די רעפובליקאנישע פארמאליטעטן, ווי למשל, די ווענדונג צו די דעפוטאטן נישט מיטן ווארט „citoyens" (בירגער), פלעגט ברייַנגען די ארדנונגס־ריטערס אין היסלאיועס.

די פאריזשער צוגאב־וואלן פון דעם 8-טן יולי, וואס זייַנען דורכגעפירט געווארן אונטערן אייַנדרוק פונם באלאגערונגס־צושטאנד, ווען א באדייַטנדיקער טייל פונם פראלעטאריאט האט זיך אפגעהאלטן פון שטימען, דאס פארנעמען רוים דורך דער פראנצויזישער ארמיי, דער אריינטריט אין רוים פון די

הייליקע רויטע מאנטיעס[1]), און אין זייער סוויטע—די אינקוויזיציע און דער טעראריזם פון די מאנאכן—דאס אלץ זיינען געווען נייע ערפאלגן, דאס אלץ האט פארשטארקט די האפערדיקייט און זעלבסטזיכערקייט פון דער ארדנונגס-פארטיי.

ענדליך, אין מיטן אויגוסט דעקרעטירן די ראיאליסטן א צווייכאדאשימ-דיקע האפסאקע אין די זיצונגען פון דער נאציאנאלער פארזאמלונג—איינע האבן באדארפט בייווינען אין די נאר וואס צונויפגעקליבענע דעפארטאמענטס-ראטן, די אנדערע האבן זיך געוואלט אפרוען נאך דער פילכאדאשימדיקער ארגיע פון זייער ראיאליזם. מיט א נישט באהאלטענער איראניע האבן זיי אלס שטעלפארטרעטער פון דער נאציאנאלער פארזאמלונג, אלס היטערס פון דער רעפובליק איבערגעלאזן א קאמיסיע פון פינף און צוואנציק דעפו-טאטן, דאס אויבערשטע פון דער לעגיטימיסטישער און ארלעאניסטישער פארטיי, ווי מאלע, שאנגארניע א. אנד. די דאזיקע איראניע איז געגאנגען נאך טיפער, ווי זיי האבן כּוישעד געווען. פארמישפעט דורך דער געשיכטע מיטצוהעלפן דעם פאלן פון דער מאנארכיע, וועלכע זיי האבן ליב געהאט, זיינען זיי געווען באשטימט צו פארהיטן די רעפובליק, וועלכע זיי האבן פארהאסט.

מיט דער האפסאקע אין די זיצונגען פון דער געזעצגעבערישער פאר-זאמלונג ענדיקט זיך די צווייטע עפאכע אינם לעבן פון דער קאנ-סטיטוציאנעלער רעפובליק.

דער באלאגערונגס-צושטאנד אין פאריז איז ווידער אפגעשאפט געווארן, די פרעסע איז צוריק אריינגעטראטן אין אירע רעכט. פאר דער צייט, וואס עס זיינען אפגעשטעלט געווארן די סאציאל-דעמאקראטישע צייטונגען, אינם פעריאד פון רעפרעסיווע מיטלען און ראיאליסטישע ארגיעס, איז דער „Siècle", וואס איז פריער געווען דער ליטעראַרישער פארשטייער פון דער מאנארכיסטיש-קאנסטיטוציאנעלער קליינבורזשואזיע, געווארן א רעפובליקאנישער ארגאן, די „Presse"—אן אלטער ארגאן פון די בורזשואזע רעפארמאטארן, איז געווארן דעמאקראטיש, און דער „National"—דער קלאסישער ארגאן פון די בורזשואזע רעפובליקאנער,—א סאציאליסטישע צייטונג. מיטן פארבאט פון די קלובן באקומען אלץ א גרעסערע באדייטונג די געהיימע געזעלשאפטן. די פראדוקציאנס-געזעלשאפטן פון די ארבעטער, וועלכע ווערן געליטן, אלס ריינע האנדלס-קאמפאניעס, ווערן די פאליטישע צענטערן פונם פראלעטאריאט. דעם 13-טן יוני האבן פארשיידענע האלב-רעוואלוציאנערע פארטייען פארלארן זייערע אפיציעלע קעפ, דערפאר איז בא די גאנץ-געבליבענע מאסן אויסגעוואקסן אן אייגענער קאפ אף די אקסלען. די ארדנונגס-ריטערס האבן געסטראשעט דאס פאלק מיט די שרעקן פון דער רויטער רעפובליק, אבער די נידערטרעכטיקע הארי‌געס און די שוידערהאפטע מייסים פון דער זיגרייכער קאנטער-רעוואלוציע אין אונגארן, אין באדען, אין רוים האבן

[1]) די קאטוילישע קארדינאלן גייען אנגעטאן אין רויטע מאנטיעס. ל. ג.

ביז אַף ווײַס אָפּגערייניקט די „רויטע רעפובליק“. דו אומצופרידענע מיטע׳ע קלאַסן פון דער פראַנצויזישער געזעלשאַפט הויבן אָן מער צו סימפּאַטיזירן די צוזאָגן פון דער רויטער רעפובליק מיט אירע פּראָבלעמאַטישע שוידערהאַפטיקײַטן, ווי די שוידערהאפטע מײַסים פון דער רויטער מאָנאַרכיע מיט איר פּאַקטישער האָפענונגסלאָזיקײַט. קיין איין סאָציאַליסט האָט נישט געפירט אין פראנקרײַך אַזאַ געלונגענע רעוואָלוציאָנערע פּראָפּאַגאַנדע, ווי האַינאַאו[1] („A chaque capacitè selon ses oeuvres!“ (יעדער פייהיקײַט לויט אירע מײַסים).

פאַר דער צײַט האָט זיך לואי באָנאַפּאַרט באַנוצט מיט די קאַניקולן פון דער נאַציאָנאַלער פאַרזאַמלונג פאַר אן אַלערהעכסטער רײַזע איבער דער פּראָווינץ, די הייסעסטע לעגיטימיסטן זײַנען אַוועק קיין עמס זיך צו בוקן פאַר לואי דעם הייליקנס אייניקל, און די דעפּוטאַטן-מאסע פון דער אָרדנונגס-פּארטיי האָט אינטריגירט אין די נאָר וואָס צוזאמענגעקליבענע דעפּאַרטאמענטן-ראַטן. מע האָט געדאַרפט צווינגען אָט די לעצטע ארויסצוזאָגן דאָס, וואָס עס האָט זיך נאָר דערוועגט ארויסצוריידן די מערהײַט פון דער נאציאָנאלער פארזאמלונג, עס איז נויטיק געווען, אז זיי זאָלן פאָרערן גלײַך איבערקוקן די קאָנסטיטוציע. לויט דער קאָנסטיטוציע, האָט דאָס דאָזיקע איבערקוקן געקאָנט פאָרקומען ערשט אין 1852 יאָר, אין א ספּעציעל צו דעם צוועק צונויפגערופענער נאציאָנאלער פארזאמלונג. זאָל זיך אָבער נאָר די מערהײַט אין די דעפּארטאמענטן-ראטן ארויסזאָגן פארן איבערקוקן—וועט דען די פארזאמלונג נישט מאקריװ זײַן מיט די בסולים (בתולים) פון דער קאָנסטיטוציע פאר דער שטים פון פראנקרײַך? די נאציאָנאַ׳ע פארזאמלונג האט פון אָט די פּראָווינציעלע פארזאמלונגען דערווארט דאָס זעלביקע, וואָס די נאנע (מאָנאכיניע) אין וואלטערס הענריאדע האָט דערווארט פון די פאנדורן. אָבער, אויסער קליינע אויסנאמען, האָבן זיך די פּויטיפּערעס פון דער נאציאָנאלער פארזאמלונג אָנגעשטויסן אין דער פּראָווינץ אף פעו׳זנפעסטע יויסף האצאדיק׳ס. די גרעסטע מערהײַט האָט נישט געוואלט פארשטיין די צודרינגליכע אינסינואציעס דעם איבערקוקן די קאנסטיטוציע האט געשטערט דאס זעלביקע געווער, וואס האט עס געזאלט ארויסרופן צום לעבן: די אפּשטימונג פון די דעפּארטאמענטן-ראטן. פראנקרײַך—דאס בורזשואזע פראנקרײַך—האט אפּגעגעבן איר שטים קעגן דעם איבערקוקן.

אין אָנהויב אָקטאָבער האָט די נאַציאָנאַלע פאַרזאַמלונג ווידער געעפנט אירע זיצונגען—tantum mutatus ab illo. איר פיזיאָנאָמיע האָט זיך אינגאַנצן געענדערט. דאָס אומדערוואַרטעטע אָפּוואַרפן דעם פארשלאַג איבערצוקוקן די קאָנסטיטוציע מיצאַד די דעפּאַרטאַמענטן-ראַטן האָט זי צוריק אומגעקערט אין די גרעניצן פון דער קאָנסטיטוציע און האָט איר דערמאָנט. אַז עס דערנעענטערט זיך דער סאָף פון אירע פולמאַכטן. באַ די אָרלעאַניסטן האָבן אַרויסגערופן פאַרדאַכטן די רײַזעס פון די לעגיטימיסטן קיין עמס, די לעגי-

[1] דער עסטרייכישער גענעראל האינאַאו, וואס איז באקאנט מיט זיינע בלוטיקע מייסים בעזויגײַע צו די געפאנגענע אנפירערס פון די אויפגעשטאנענע אונגארן.

טימיסטן זיינען באַאומרוהיקט געווען פֿון די באַציהונגען פֿון די אָרלעאַניסטן מיט לאָנדאָן, די צייטונגען פֿוןביידע פֿראַקציעס האָבן פֿונאַנדערגעבלאָזן דאָס פֿייער און אויסגערעכנט די טויעס פֿון זייערע פּרעטענדענטן. די אָרלעאַניסטן צוזאַמען מיט די לעגיטימיסטן האָבן געמורמלט אַף די אינטריגעס פֿונעם באָנאַפּאַרטיזם, וואָס האָט זיך אַרויסבאַוויזן אין באָנאַפּאַרטס אַלערהעכסטע רייזעס, אין זיינע מער אָדער ווייניקער דורכזיכטיקע פּרוּוון אַראָפּצוואַרפֿן פֿון זיך יעדווידער קאָנסטיטוציאָנעלן צוים, אין דער גאַיוועדיקער שפּראַך פֿון די באָנאַפּאַרטיסטישע צייטונגען; לואי-באָנאַפּאַרט פֿון זיין זייט האָט געמורמלט קעגן דער נאַציאָנאַלער פֿאַרזאַמלונג, וועלכע האָט אָנערקענט דאָס רעכט נאָר פֿאַר דער קאָנסטיטוציע פֿון די לעגיטימיסטן און אָרלעאַניסטן, אַף זיין אייגן מיניסטעריום, וואָס האָט אים שטענדיק געפֿעלשט לעטויוועס דער פֿאַרזאַמלונג. אינעם מיניסטעריום, ענדליך, איז פֿאָרגעקומען אַ שפּאַלטונג איבער דער פֿראַגע וועגן דער רוימישער פּאָליטיק און וועגן דעם האַכנאָסע-שטייער, וואָס דער מיניסטער פֿאַסי האָט פֿאָרגעלייגט און וואָס די קאָנסערוואַטאָרן האָבן אַריינגעוואָרפֿן אין כיירעם, אַלס אַ סאָציאַליסטישן עקספּערימענט.

איינער פֿון די ערשטע פֿאָרשלאָגן פֿון באַראָ'ס מיניסטעריום אין דער אויפֿסניי-צוזאַמענגעקליבענער גזעצגעבערישער פֿאַרזאַמלונג איז געוואָרן די פֿאָדערונג פֿון אַ קרעדיט פֿון 300.000 פֿראַנק, אַף צו באַצאָלן אַלמאָנע-פּענסיע דער הערצאָגין פֿון אָרלעאַן. די נאַציאָנאַלע פֿאַרזאַמלונג האָט וואָטירט די דאָזיקע סומע און האָט אַף אַזאַ אויפֿן פֿאַרגרעסערט די כויועס פֿון דער פֿראַנצויזישער נאַציע אַף זיבן מיליאָן פֿראַנק. אין דער צייט, ווען לואי-פֿיליפּ האָט נישט אויפֿגעהערט מיט ערפֿאָלג צו שפּילן די ראָליע פֿון אַ „pauvre honteux“—אַ שעמעוודיקן אָרעמאַן, האָט דאָס מיניסטעריום זיך נישט באַשלאָסן פֿאָרצולייגן דער פֿאַרזאַמלונג צו פֿאַרגרעסערן באָנאַפּאַרטס געהאַלט, און די פֿאַרזאַמלונג האָט נישט אויסגעזעען צו זיין גענויגט צו דערלויבן אים אַזאַ הויסאָפּע. לואי-באָנאַפּאַרט איז ווי שטענדיק געשטאַנען פֿאַר דער דילעמע: Aut Caesar, aut Clichy—(אָדער אַ קייסער אָדער קלישי—די כויועס-טורמע.)

די צווייטע פֿאָדערונג פֿון אַ קרעדיט פֿון ניין מיליאָן פֿראַנק אַף צו דעקן די הויצאָעס אַף דער רוימישער עקספּעדיציע האָט נאָך מער פֿאַרשטאַרקט די אָנגעשטריינגקטע באַציהונגען צווישן באָנאַפּאַרטן, פֿון איין זייט, און די מיניסטאָרן אין דער נאַציאָנאַלער פֿאַרזאַמלונג—פֿון דער צווייטער. לואי-באָנאַפּאַרט האָט אינעם „מאָניטער“ פֿאַרעפֿנטליכט אַ בריוו צו זיין אַדיוטאַנט עדגאַר ניי, אין וועלכע ער האָט געבונדן די פּויפּסטליכע רעגירונג מיט קאָנסטיטוציאָנעלע גאַראַנטיעס. דער פּויפּסט, פֿון זיין זייט, האָט אַרויסגעגעבן זיינע אַ רעדע „motu proprio“, אין וועלכער ער האָט אָפּגעוואָרפֿן יעדווידער באַגרעניצונג פֿון זיין צוריק-אויפֿגעשטעלטער מאַכט. באָנאַפּאַרטס בריוו איז געווען אַ אונטערפֿיסל זיין אייגענעם קאַבינעט; באָנאַפּאַרט האָט זיך אַרויסגעוויזן, ווי אַ נישט פֿאַרשטאַנענער זשעני, וואָס איז פֿול מיט גוטע שטרעבונגען, איז אָבער געשמידט אין זיין אייגן הויז. ער האָט זיך שוין נישט דאָס ערשטע מאָל געפּוצט פֿאַרן פּובליקום און איז אַרויסגעפֿאָרן אַף די „שוואַכע

שוואונקען פון—די פרייע פ׳יגל״. טיער, דער פאָרטרעגער פון דער קאָמיסיע האָט אינגאַנצן איגנאָרירט באָנאַפּאַרטס פליגל-שוואונקען און האָט זיך באַנוגנט דערמיט, וואָס ער האָט איבערגעזעצט דעם פויפסט רעדע אָף פראַנצויזיש. נישט דאָס מיניסטעריום, נאָר וויקטאָר הוגאָ האָט געמאַכט אַ פּרואוו אַרויסצוהעלפן דעם פרעזידענט, פאַרלייגנדיק דער נאַציאָנאַלער פאַרזאַמלונג אַרויסצוזאָגן איר באַוויליקונג פאַר נאַפּאָלעאָנס בריוו. Allons donc! Allons donc! (וואָס רעדט איר! וואָס רעדט איר!)—האָבן געענטפערט הוגאָ׳ן די לײַכטזיניקע דעפּוטאַטן, וואָס האָבן שוין אינגאַנצן פאַרלאָרן דאָס געפי׳ פון דערעך-ערעץ. דעם פרעזידענטס פּאָליטיק? דער פרעזידענט אַליין? Allons donc! Allons donc! וואָס פאַר אַ שעד נעמט עס ערנסט דעם monsieur באָנאַפּאַרט? מיינט איר דען, monsieur וויקטאָר הוגאָ, אַז מיר גלויבן אייך, אַז איר גלויבט דעם פרעזידענט? Allons donc! Allons donc!

די שפּאַלטונג צווישן באָנאַפּאַרטן מיט דער נאַציאָנאַלער פאַרזאַמלונג האָבן ענדליך פאַרגיכערט די דעבאַטן וועגן דעם פּראָיעקט צוריק צו רופן אין לאַנד די אָרלעאַנען און בורבאָנען. אנשטאָט די מיניסטאָרן האָט דעם פרעזידענטס קוזען, דער זון פונם עקס-קעניג פון וועסטפאַליען, אַרײַנגעטראָגן אין פאַרלאַמענט דעם דאָזיקן פאָרשלאַג. ער האָט געהאַט די ציל אַוועקצושטעלן די לעגיטימיסטישע און אָרלעאַניסטישע פּרעטענדענטן אַף איין ברעט מיטן באָנאַפּאַרטיסטישן פּרעטענדענט, אדער ריכטיקער, נידריקער פון אים, ווײַל ער איז דאָך, לעכאָל האַפּאכעס, פאַקטיש געשטאַנען בעראָש פון דער מאַכט.

נאַפּאלעאָן באָנאַפּאַרט האָט אָפּגעטאָן זייער נישט קיין דערעכערעצדיק שפּיצל: ער האָט פאַראייניקט אין איין פאָרשלאַג דאָס צוריקקערן פון די דורכגעטריבענע קעניגליכע פאַמיליעס און די אַמניסטיע פאַר די יוני׳ער אינסורגענטן. די אויפרעגונג פון דער מערהייט האָט אים גלײַך געצוואונגען צוריק צו נעמען אָט די צונויפמישונג פון הייליקע און זינדיקע, פון קעניגליכע ראַסן און פּראָלעטאַריש ב׳וט, פון אומבאַוועג׳יכע שטערן פון דער געזעלשאַפט און אירע בלאָנזשענדיקע זומפּן-פײַערלאַך; ער האָט געמוזט יעדן פון די ביידע פאָרשלאַגן אָפּגעבן זײַן אָרט. די מערהייט האָט ענערגיש אָפּגעוואָרפן דעם פּראָיעקט פון צוריק-רופן אין לאַנד די קעניגליכע פאַמיליעס, און בעריע, דער לעגיטימיסטישער דעמאָספען, האָט פאַרניכטעט יעדווידע ספּייקעס וועגן דער באַדײַטונג פון אָט דער אָפּשטימונג אַראָפּוואַרפן די פּרעטענדענטן און מאַכן זיי פאַר פּאַשעטע בירגער—אָט וואָס עס איז באָנאַפּאַרטס ציל! מע וויל בא זיי אָפּנעמען די ליכט-קרוין פון הייליקייצעטע בא זיי פאַרבליבענע גרויסקייט, די גרויסקייט פון פּאַרטרייבענע! וואָס איז דאָס פאַר אַ פּרעטענדענט, וואָס וועט, פאַרגעסנדיק זײַן אַלערהעכסטע אָפּשטאַמונג, צוריק קומען קיין פראַנקרײַך, קדיי צו וואוינען דאָ, ווי אַ פּאַשעטע, פּריוואַטע פּערזאָן? באָנאַפּאַרט האָט דערפון געדאַרפט קלאָר, וואָס קלאָרער קאָן שוין ניט זײַן, פאַרשטיין אַז ער האָט מיט זײַן אָנוועזנהײַט גאָרנישט נישט געוואונען: ער איז נויטיק געווען פאַר די פּאַראיי-

ניקטע ראָיאַליסטן דא, אפן פרעזידענטן-שטול, ווי א נייטראלער מענטש, אבער די עמעסע פרעטענדענטן אפן טראָן זײַנען באהאלטן געווען פון די פראפאנען-בליקן אונטערן נעפּל פון גיירוש.

דעם 1-טן נאוועמבער האט לואי-באנאפּאַרט געענטפערט דער געזעצגעבערישער פארזאמלונג מיט א בריוו, אין וועלכן ער האט איר אין גאנץ שארפע אויסדריקן געמאלדן וועגן דער דעמיסיע פון באַררא׳ס מיניסטעריום און וועגן דער אויסבילדונג פון א נײַעם מיניסטעריום. באררא=פאלו׳ס מיניסטעריום איז געווען דאס מיניסטעריום פון דער ראי׳יסטישער קאָאליציע, דאס מיניסטעריום פון ד׳אָפול׳ן איז געווען באָנאפּארט׳ס א מיניכטעריום, דאס געווער פונם פרעזידענט קעגן דער געזעצגעבערישער פארזאמלונג, דאס איז געווען א מיניסטעריום פון אנגעשטע׳טע.

באָנאפּארט איז איצט שוין נישט געווען בלויז די נייטראלע פערזענ׳יכקייט פון 10-טן דעצעמבער 1848 יאר. אלס ראש פון דער אויספירמאכט, איז ער געווארן דער צענטער פון באשטימטע אינטערעסן. דער קאַמף מיט דער אנארכיע האט געצוואונגען די ארדנונגס-פארטיי אַליין צו פארגרעסערן זײַן מאכט, און אויב ער איז נישט געווען מער פאפולער, איז זי דערפאר געווען נישט מאפולער. די קאנקורענץ צווישן די ארלעאניסטן און לעגיטימיסטן, פון איין זײַט, און די נויטווענדיקייט פון א ווע׳כער נישט איז מאנארכיסטישער רעסטאווראציע, פון דער אנדערער,—אט דאס זײַנען געווען באנאפּארטס הויפּט=טרומפן („קאזערן“); זיי האבן אים געגעבן די מעגליכקייט האפן, אז דיביידע פראקציעס וועלן אים אנערקענען, ווי א נייטראלן פרעטענדענט.

פונם 1-טן נאוועמבער 1849 יאר אן הויבט זיך אן דער דריטער פעריאד אינם לעבן פון דער קאָנסטיטוציאנעלער רעפּובליק, וואס האט זיך פארענדיקט דעם 10=טן מארט 1850 יאר. עס הויבט זיך אן די רעגלמעסיקע פונקציאנירונג פון דער קאנסטיטוציע, פון וועלכער גיזא קלײַבט אזויפי׳ היספײַלעס, ד. ה. די סיכסוכים צווישן דער אויספיר=און געזעצגעבערישער מאכט. באנאפּארט פירט זײַן טעטיקייט אינם נאמען פון דער רעפּובליק. די רעפּובליק סאנקציאנירט זײַן פאקטישע מאכט, ער פארטיידיקט זי פון די רעסטאווראציאנס=שטרעבונגען פון די פאראייניקטע לעגיטימיסטן און ארלעאניסטן. אבער די אָרדנונגס=פארטיי איז אויך טעטיק אינם נאמען פון דער רעפּובליק. די רעפּובליק סאנקציאָנירט איר געמיינזאמע הערשאפט; די אָרדנונגס=פארטיי פארטיידיקט די רעפּובליק פון באָנאפּארטס רעסטאַווראציאָנס=שטרעבונגען. אף צעלאָכעס די אָרלעאָניסטן שטעלן די לעגיטימיסטן, און אף צעלאָכעס די לעגיטימיסטן שטעלן די אָרלעאניסטן פאָר דעם עקזיסטירנדיקן status quo, די רעפּובליק. די אלע פראקציעס פון דער אָרדנונגס=פארטיי, פון וועלכע יעדע האָט in petto איר אייגענעם קעניג און איר אייגענע רעסטאַווראציע, שטעלן יענע ארויס קעגן די אוזורפאציאָנס=און ווידערשפעניקייטס=שטרעבונגען פון זייערע קעגנערס די אלגעמיינע הערשאפט פון דער בורזשואזיע, די

מלוכע=פארם, בא וועלכער אלע זייערע באזונדערע טוויעס פארבלייבן אין דער נייטראליזירטער פארם—אין דער רעפובליק.

בא קאנטן איז די רעפובליק, אלס די איינציקע, פארנונפטיקע-מלוכע=ארדנונג, אַ פאסטולאט פון פראקטישן פארנונפט: מיר וועלן קיינמאל נישט דערגרייכן צו איר פולער פארווירקליכונג, אבער דארפן שטענדיק שטרעבן צו איר, טאמיד האבן פאר זיך אט דעם דאזיקן אידעאל, פונקט אזוי האבן די ראַיאליסטן געקוקט אף דער מאנארכיע.

די קאנסטיטוציאנעלע רעפובליק, וואס איז פון די הענט פון די בורזשואזע רעפובליקאנער ארויס, ווי א פוסטע אידעאלאגישע פארמול, איז אין די הענט פון די פאראייניקטע ראיאליסטן, אף אזא אופן געווארן פול מיט אינהאלט, מיט א לעבעדיקער מלוכע=פארם. טיער האט אפילע נישט כוישעד געווען, וויפל עמעס עס ליגט באהאלטן אין זיינע ווערטער: „מיר, ראיאליסטן, זיינען די זיכערסטע שטיצע פאר דער קאנסטיטוציאנעלער רעפובליק".

דאס פאלן פונם מיניסטעריום פון דער ראיאליסטישער קאָאליציע, דאָס וואס אף דער סצענע איז ארויסגעטראָטן דאס מיניסטעריום פון אנגעשטעלטע, האט געהאט נאך א באדייטונג. אלס פינאנס=מיניסטער איז אינם נייעם קאבינעט באשטימט געווארן פולד. מאכן פולדן פאר א פינאנס=מיניסטער האט געהייסן נישט מער און נישט ווייניקער, ווי אפיציעל איבערגעבן דאס פראנצויזישע נאציאנאלע רייכטום אין די הענט פון דער בערזע, פארוואלטן מיטן מלוכע=פארמעגן מיט דער הילף פון דער בערזע און אין די אינטערעסן פון דער בערזע. צוזאמען מיט פולדס באשטימונג האט די פינאנס-אריסטאָקראטיע פראקלאמירט אינם „מאָניטער" איר רעסטאווראציע. די דאזיקע רעסטאווראציע איז געווען א נויטווענדיקער צוגאב צו די אלע איבעריקע רעסטאווראציעס און איז צוזאמען מיט זיי געווען א רינג אין דער קייט פון דער קאנסטיטוציאנעלער רעפובליק.

לואי-פיליפ האָט זיך קיין איין מאל נישט דערוועגט צו מאכן פאר א פינאנס-מיניסטער אַן עמעצן loup-cervier (בערזן-וואָלף). זיין מאנארכיע איז געווען אַן אידעאַלע שירמע פאר דער הערשאַפט פון דער גרויס-בורזשואזיע; אין זיין מיניסטעריום זיינען די פריווילעגירטע אינטערעסן פאַרמאסקירט געווען אונטער אידעאָלאָגיש-נייטראלע נעמען. אין דער בורזשואזער רעפובליק טרעט אַפן פאָדערגרונט ארויס דאָס, וואָס די פארשיידענע מאנאַרכיעס, די לעגיטימיסטישע און ראַיאַליסטישע האבן באהאלטן אונטער די קוליסן. זי האָט אַראָפגעשלעפט אַף דער ערד דאס, וואָס זיי האבן אַרויפגעטראָגן אַפן הימל. די נעמען פון די הייליקע האָט זי פאַרביטן אַף בורזשואזע אייגננעמען פון די הערשנדיקע קלאַסן=אינטערעסן.

אַלץ, וואָס מיר האבן דאָ איבערגעגעבן באַווייזט, אַז די רעפובליק האט גלייך פונם ערשטן טאָג אָן פון איר עקזיסטענץ נישט נאר נישט פאַרניכטעט די הערשאַפט פון דער פינאנסיעלער אַריסטאקראַטיע, נאר פארקערט, זי האָט זי פאַרפעסטיקט. געטאָן האט זי עס אָבער קעגן איר ווילן, צוליב נויטווענדי=

קײַט. צוזאַמען מיט פולדן אָבער האָט זיך די מלוכע-איניציאַטיװ צוריק אומגעקערט אין די הענט פון דער פינאַנסיעלער אַריסטאָקראַטיע.

דער לעזער קאָן פרעגן, אַף װאָס פאַר אַ אופן האט עס די גאַנצע בורזשואַזיע צוזאַמענגענומען געקאָנט אויך איצט פאַרלירן די הערשאַפט פון דער פינאַנס-אַריסטאָקראַטיע, װאָס האט זיך אין לואי-פיליפס צײַטן באַזירט אַף זעם באַזײַטיקן פון דער מאַכט אָדער אונטערטעניק מאַכן די איבעריקע שיכטן פון דער בורזשואַזיע?

דער ענטפער איז אַ פּאַשעטער.

די זאַך באַשטײט פריער פון אַלץ דערין, װאָס די פינאַנס-אַריסטאָקראַטיע אַלײן בילדעט אַ װיכטיקע אָנפירנדיקע גרופּע אינעװייניק אין דער ראיאַליסטישער קאָאַליציע, װעלכע פירט געמײנזאַם אָן מיט דער רעפּובליק. זײַנען דען די רעדנערס און פירערס פון די אָרלעאַניסטן נישט געװען קײַן אַלטע פאַרבינדעטע און שותפים פון דער פינאַנס-אַריסטאָקראַטיע? איז דען די פינאַנסיעלע אַריסטאָקראַטיע נישט געװען די גאָלדענע פאַלאַנגע פון די אָרלעאַניסטן? װאָס איז שײַך די לעגיטימיסטן, האָבן זײ שוין אין לואי-פיליפס צײַטן אנטײל גענומען אין אַלע אָרגיעס פון די בערזן-, באַרג-, אין אײַזנבאַן-ספּעקולאַציעס. בכלל, איז דער בונד צװישן דעם גרויסן ערדבאַזיץ מיט דער פינאַנסיעלער אַריסטאָקראַטיע אַ נאָרמאַלע דערשײַנונג. אַ בײַשפּיל — אײַנגלאַנד, אַ בײַשפּיל — אַפילו עסטרײַך.

אין אַזאַ לאַנד, װי פראַנקרײַך, װוּ די נאַציאָנאַלע פּראָדוקציע שטײט אַף אַ פּראָפּאָרציאָנעל נידעריקער שטופע אין פאַרגלײַך מיט דער גרויס פונעם מלוכע-כויװ, װוּ די מלוכע-רענטע איז דער װיכטיקסטער אָביעקט פאַר ספּעקולאַציע און די בערזע איז דער הויפּט-מאַרק פאַר דער נישט פּראָדוקטיװער באַנוצונג פון קאַפּיטאַלן — אין אַזאַ לאַנד מוז אַן אומגעהײַער גרויסע צאָל מענטשן פון אַלע בורזשואַזע און האַלב-בורזשואַזע קלאַסן פאַראינטערעסירט זײַן אינעם מלוכע-כויװ, אין דער בערזן-שפּיל, אין די פינאַנסן. און אָט די אַלע צװײַט-ראַנגיקע אנטײלנעמערס פון דער בערזע געפינען זײער נאַטירלעכע שטיצע און אָנפירונג אין דער פראַקציע, װעלכע איז די קאָלאָסאַלע טרעגערן פון די בערזן-אינטערעסן אין זײער גאַנצער גרויס.

װאָס איז די סיבע פונעם איבערגאַנג פון דעם מלוכע-פאַרמעגן אין די הענט פון דער פינאַנסיעלער אַריסטאָקראַטיע? די אָן אויפהער װאַקסנדיקע פאַרשולדיקטקײַט פון דער מלוכע. און די סיבע פון אָט דער פאַרשולדיקטקײַט פון דער מלוכע? דער שטענדיקער איבערװיכט פון אירע הויצאָעס איבער די האכנאָסעס, װאָס דאס איז, פון איר זײַט, דער פויעל-יויצע און די סיבע פון דער סיסטעם פון מלוכע-האלװאָעס.

קדי אויסצומײַדן אָט די פאַרשולדיקטקײַט, דאַרף די מלוכע באַגרעניצן אירע הויצאָעס, ד. ה. פאַראײנפאַכן, פאַרקירצן דעם מלוכע-אָרגאַניזם, װאָס װײניקער פאַרװאַלטן, באַשעפטיקן אַ װי װײַט מעגלעך קלענערן פערסאָנאַל פון באַאַמטע, װאָס װײניקער אַרײַנטרעטן אין באַרירונג מיט דער בורזשואַזער געזעלשאַפט, — די אָרדנונגס-פאַרטײ האָט זיך נישט געקאָנט באַשליסן אַף אַזאַ

אויסוועג; פאַרקערט, זי האט געמוזט פארשטארקן אירע מיט/ען, איר פֿיהיקײַט צו זײַן אומעטום אין דער פערזאָן פון די מלוכע־אָרגאַנען, זי האט געמוזט אויך אָפּטער און אָפּטער ארויסטרעטן אין דער פו/ער באַוואָפנקײַט פון דער מלוכע, ווײַל פון אַלע זײַטן האבן איר הערשאַפט געדראָט אַלץ נײַע סאקאַנעס. עס איז אוממעגליך צו פארקלענערן דעם באַשטאַנד פון דער פאליציי אין דער צײַט, ווען עס וואקסט די צאל פארברעכנס קעגן פערזענליכקײַט און אייגנטום.

עס איז פאַראַן נאך אַנ׳אַנדער אויסוועג: מע קאָן באַפרײַען די מלוכע פון כויוועס, פעסטשטעלן א באלדיקע, האגאם גיך פאַרבייגייענדיקע, גלײַכגעוויכט אינם ביודזשעט דורך אַן אויסעראָרדנטליכן שטײַער אַף די פֿאַרמעגליכסטע קלאַסן פון דער באַפעלקערונג. אָבער צי דען וועט די אָרדנונגס־פאַרטיי ברײנגען פאַר א קאָרבן אַפן מיזבייאַך פונם פאָטער־לאַנד איר אייגן רייכטום, קדיי צו ראטעווען דאָס נאַציאָנאַלע רייכטום פון בערזן־עקספּלאָאַטאַציע? Pas si bête! (זי איז נישט אַזוי נאריש!)

אלזא, אָן אַ גרינט/יכער איבערקערעניש אין דער פראנצויזישער מלוכע איז אוממעגליך אַ רעפֿאַרם פון דער מלוכע־ווירטשאַפט אין פראַנקרײַך. און מיט אַט דער מלוכע־ווירטשאַפט איז איינג צוזאַמענגעבונדן די פארשולויקטקײַט פון דער מלוכע, מיט דער פאַרשולדיקטקײַט פון דער מלוכע—די ספּעקוליאַציע אַף די מלוכע־כויוועס, די הערשאַפט פון די מלוכע־קרעדיטאָרן, די באַנקירן, געלט־הענדלער, „בערזן־וועלף״. בלויז איין פראקציע פון דער אָרדנונגס־פאַרטיי איז געווען דירעקט פאראינטערעסירט אינם פאַלן פון דער פינאַנסיע/ער אַריסטאקראַטיע—דאס זיינען געווען די פאַבריקאַנטן. מיר ריידן נישט וועגן די מיטעלע, נישט וועגן די קליינע אינדוסטריעלער, נאָר וועגן די קעניגען פון דער פאַבריק־וועלט, וואָס האבן אין לואי־פיליפס צײַטן געבילדעט די קאדרן פון דער דינאסטישער אָפּאָזיציע. זייערע אינטערעסן האָבן אָן סאָפק געפאָדערט, אַז עס זאָלן פארקלענערט ווערן די פּראָדוקציעס־הויצאָעס, הייסט עס, עס זאָלן פאַרקלענערט ווערן די שטייערן, וואָס פאלן סאָף קאָל סאָף אַף דער פּראָדוקציע. עס זאָלן פארקלענערט ווערן די מלוכע־כויוועס, וואָס די פּראָצענטן דערויף גייען אַרײַן אין די שטייערן,—אנדערש געזאָגט, זיי האבן געפאדערט, אַז עס זאָל פאלן די פינאנס־אריסטאקראַטיע.

אין איינגלאַנד—און די גרעסטע פראנצויזישע פאבריקאַנטן זײַנען דאָך פּאָשעטע באלמעלאָכעס אין פארגלײַך מיט זייערע איינגלישע קאָנקורענטן—זעען מיר ווירקליך פאבריקאַנטן, קאָבדען און ברײַט, בעראש פון אַ קאָמפּאַניע קעגן דעם באַנק און קעגן דער בערזן־אַריסטאָקראַטיע. פארוואָס זשע איז עס נישטאָ אין פראַנקרײַך? אין איינגלאַנד נויטיקט זיך די אינדוסטריע אין free trade (פרײַען האנדל), אין פראנקרײַך—אין באַשיצנדיקע גרעניץ־אָפּצאלן, אין אַ נאַציאָנא/ער מאנאפּאָליע, צוגלײַך מיט אַלער/יי אנדערע מאנאפּאָ/יעס. די פראַנצויזישע אינדוסטריע פאַרנעמט נישט דעם ערשטן אָרט אין דער נאַציאָנאַלער פּראָדוקציע פון פראַנקרײַך, דעריבער פאַרנעמען די פראנצויזישע פאבריקאַנטן נישט דעם ערשטן אָרט אין די רייען פון דער פראנצויזישער בורזשואַזיע. קדיי צו פארטיידיקן זייערע אינטערעסן קעגן די איבעריקע פראַקציעס

פון דער בורזשואזיע, קענען זיי זיך נישט שטעלן בעראש פון דער באַוועגונג, ווי אין איינגלאַנד, און אין דער זעלביקער צייט פאַרטיידיקן זייערע קלאַסן־אינטערעסן אין זייער שאַרפסטער פארם, — זיי מוזן גייען אינם עק פון דער רעוואָליוציע און דינען די אינטערעסן, וואָס זיינען קעגנזעצליך די אלגעמיינע אינטערעסן פון זייער קלאס. אין פעוורואַר האבן זיי נישט פארשטאנען זייער לאַגע, אָבער פעווראַל האט זיי אויסגעלערנט. וועמען דראט נענטער פון אלעמען די געפאר מיצאַד די אַרבעטער, אויב נישט דעם אַרבעט־געבער, דעם אינדוסטריעלער, דעם פאַבריקאַנט? דער פאַבריקאַנט איז דעריבער געוואָרן דער הייסטער פאַנאַטיקער פון דער אָרדנונגס־פּאַרטיי. עמעס, די בערזן־לייט שניידן אָרום זיינע רעוואָכים, אָבער וואָס איז עס אין פאַרגלייך מיט זייער פולער פאַרניכטונג דורכן פּראָלעטאַריאַט?

אין פראנקרייך דערפילט די קליין־בורזשואזיע דאס, וואס בא נארמאלע באדינגונגען וואלט עס געווען די ארבעט פון דער אינדוסטריעלער בורזשואזיע; די ארבעטער ווידער נעמען אף זיך די אויפגאבע, וועלכע עס וואלט בא נארמאלע באדינגונגען אויספאַלן אפן גורל פון דער קליין־בורזשואזיע. ווער אָבער באקומט די אויפגאבע פון די ארבעטער, ווער לעזט זי? קיינער נישט. זי וועט נישט געלעזט אין פראנקרייך, זי ווערט דאָ בלויז געשטעלט אפן טאָג־סיידער. זי קאָן נישט געלייזט ווערן אינעווייניק, אין די נאציאנאלע גרעניצן: דער קלאסן־קאמף אין דער פראנצויזישער געזעלשאפט ווערט טאָמיד פאַרוואַנדלט אין א וועלט־קריג צווישן אלע נאציעס.

די לייזונג פון אָט דער דאזיקער גרויסער אויפגאבע וועט מעגליך ווערן ערשט דאַן, ווען א וועלט־מילכאָמע וועט אוועקשטעלן דעם פּראָלעטאַריאַט בעראָש פון דעם פאָלק, וועלכער הערשט איבערן אלוועלטליכן מאַרק, בעראָש פון איינגלאנד. דאָך וועט אויך דעמאָלס די רעוואָליוציע נישט קומען צו איר סאָף, זי וועט בלויז געפינען איר אָנהויב.

דאס וועט נישט זיין קיין פארבייגייענדיקע רעוואליוציע. דער איצטיקער דאָר דערמאנט אן די יידן, וואס מוישע האט געפירט דורכן מידבאר. ער דאַרף אויסקעמפן די נייע וועלט, אבער אים איז שוין נישט באשערט זי צו זען. ער מוז אומקומען, קדיי צו לאָזן אן אָרט פאר די מענטשן, וואָס זיינען ווערט די נייע וועלט.

לאָמיר זיך אומקערן צו פולדן.

דעם 14־טן נאָיאבר 1849 יאר, איז פולד ארויף אף דער טריבונע פון דער נאַציאנאלער פארזאַמלונג און האָט איבערגעלייענט זיין פינאנסיעלע פּראָגראַם: אַן אַפּאָלאָגיע [1] פון דער אלטער שטייערן־סיסטעם, איבערלאָזן דעם אָפּצאָל פון וויין, אָפּזאָגן זיך פון פאַססי'ס האַכנאָסע־שטייער!

און פאססי איז נישט געווען קיין רעוואליוציאָנער, ער איז געווען א וואַ־פיליפס אן אלטער מיניסטער. ער האָט געהערט צו די פוריטינער פון דיופאָרס שניט און צו די אינטימסטע פריינט פון טעסטן, אט דעם „סאָאיר לאַזאַל"

[1] לויב־געזאנג.

פון דער יולי=מאָנאַרכיע [2]) און פּאַססי איז אויך געווען אַן אָנהייבער פון דער אַלטער שטייַערן-סיסטעם, ער האָט אויך געוואָלט פאַרהיטן דעם אָפּצאָל פון ווייַן, אָבער אין דער זעלביקער צייַט האָט ער ארונטערגעריסן דעם שלייער פונם מלוכע=דעפיציט. ער האָט געמאָלדן, אַז אויסמיידן אַ מלוכע=באַנקראָט קאָן מען נאָר מיט דער הילף פון אַ נייַעם שטייַער, אַ האַכנאָסע-שטייַער. פולד, וואָס האָט אַמאָל געהאַט פאַרגעלייגט לעדריו-ראָלענ׳ען צו דערקלערן אַ מלוכע-באַנקראָט, האָט פאָרגעלייגט דער געזעצגעבערישער פאַרזאַמלונג דעם מלוכע=דעפיציט. ער האָט צוגעזאָגט אָפּצושפּאָרן. דער סאָד פון אָט דעם „שפּאָרן" האָט זיך אַרויסבאַוויזן דערנאָך; לעמאָשל, די הויצאָעס זייַנען קלענער געוואָרן אויף 60 מיליאָן, און דער לויפנדער כויוו איז גרעסער געוואָרן אויף 200 מיליאָן,—פּאַרדעכטיקע פאַקוסן אינעם גרופּירן די ציפערן, אין אונטערפירן די כעשבוינעס, און סאָף קאָל סאָף פירט דאָס אַלץ צו נייַע האַלוואָעס.

אין פולדס צייַטן איז די פינאַנס=אַריסטאָקראַטיע, פאַרשטייט זיך, נישט אַרויסגעטראָטן מיט אַזאַ אומפאַרשעמטן ציניזם, ווי בייַ לואי=פיליפּן. דער טאָך איז אָבער פאַרבליבן דער זעלביקער. דער זעלביקער אומאויפהערלעכער וואוקס פון די מלוכע=כויוועס, דער זעלביקער פאַרמאַסקירטער דעפיציט. און מיט דער צייַט איז די אַלטע בערזן=שווינדל-ערייַ אַרויסגעטראָטן אָפענער. אַ באַווייַז: דער געזעץ וועגן אַווינאָנער אייַזנבאַן, די געהיימניספולע וואַקלונגען פון די מלוכע-פּאַפּירן, וואָס איז געוואָרן די ברענענדיקסטע טאָג-פראַגע אין גאַנץ פאַריז, ענדלעך, פולדס און באָנאַפּאַרטס נישט=געלונגענע ספּעקולאַציעס אויף די וואַלן פון דעם 10=טן מאַרט.

נאָך דער אָפיציעלער רעסטאַווראַציע פון דער פינאַנסיעלער אַריסטאָקראַטיע האָט פראַנקרייַך דערוואַרטעט אַ נייַער 24=טער פעוורואַל.

די גרינדונגס=פאַרזאַמלונג האָט אויף צעלאָכעס איר יורעשטע אָפּגעשאַפט דעם ווייַן=שטייַער פון 1850 יאָר אָן. דאָס אָפּשאַפן די אַלטע שטייַערן האָט נישט געגעבן קיין מיטלען אויף צו באַצאָלן די נייַע כויוועס. קרעטאָן, דער קרעטין פון דער אָרדנונגס-פּאַרטיי, האָט פאַרגעלייגט דער געזעצגעבערישער פאַרזאַמלונג ווידער אייַנצופירן דעם ווייַן-שטייַער. די פאַרזאַמלונג האָט געמוזט באַשליסן די דאָזיקע פראַגע נאָך פאַרן אָפּלייגן פון אירע זיצונגען. פולד האָט אָנגענומען דעם דאָזיקן פאָרשלאַג אינעם נאָמען פונם באָנאַפּאַרטיסטישן מיניסטעריום, און דעם 20-טן דעצעמבער 1850 יאָר, אינעם יאָרצייַט פון באָנאַפּאַרטס אויסוואַל, האָט די נאַציאָנאַלע פאַרזאַמלונג דעקרעטירט די **רעסטאַווירונג פונם ווייַן=שטייַער.**

---

[2]) דעם 8-טן יוני 1849 יאָר האָט זיך אינעם פּערן-הויז (די אויבערשטע פּאַלאַטע) אָנגעהויבן דער פּראָצעס קעגן פּאַרמאַנטיע און גענעראַל קיוביער—זיי זענען באַשולדיקט געוואָרן אין אונטערקויפן באַאַמטע מיטן צוועק צו באַקומען אַ היפּשע קאָנצעסיע—און קעגן דעם דאַמאָלסדיקן מיניסטער פאַר געזעלשאַפטלעכע אַרבעטן טעסט, וועלכער איז באַשולדיקט געוואָרן דערין, וואָס ער האָט בייַ זיי גענומען כאַבאַר. דער לעצטער האָט בעשאַסן פּראָצעס געמאַכט אַ פּרוּוו זיך צו נעמען דאָס לעבן. אַלע באַשולדיקטע זייַנען צוגעמישפּעט געוואָרן צו גרויסע געלט-שטראָפן, טעסט—אַ חוץ דעם—צו דרייַ יאָר געפענגעניש. פ. ע.

דער אדוואָקאט פון דער דאזיקער רעסטאַווראציע איז געווען נישט קיין פינאנסיסט, נאר דער אנפירער פון די יעזואיטן מאָנטאַלאַמבער. זײַן ארגומענטאציע איז געווען פּאָשעט ביז גאָר. וואס איז אזוינס א שטײַער? א שטײַער —דאס איז א מוטער־ברוסט, וואס דערנערט די רעגירונג; די רעגירונג—דאס איז א געווער פאר רעפּרעסיעס, דאס זײַנען די ארגאנען פון געזעלשאפטליכער מאכט און אויטאריטעט, דאס איז די ארמיי, די פּאליציי, די באַאַמטע, דאס געריכט, די מיניסטארן, דאס זײַנען ענדליך, די גאָלאָכים. אַן אטענטאט אפן שטײַער איז אן אטענטאט פון אנארכיסטן אף די היטערס פון ארדנונג, וואס באשיצן דאס פּראדוצירונג פון די מאטעריעלע און גײַסטליכע אויצרעס פון דער בורזשואַזער געזעלשאפט קעגן דעם ארײַנרײַסן זיך פון די פּראלעטארישע וואנדאלן. דער שטײַער, דאס איז דער פינפטער גאט, צוגלײַך מיטן אייגנטום, פאמיליע, ארדנונג און רעליגיע. און דער שטײַער אף ווײַן איז אַן סאָפעק א שטײַער און דערבײַ נישט קיין געוויינליכער, נאר גאר אן אלטער רעספּעקטאַבעלער שטײַער מיט מאנארכיסטישע טענדענצן. Yive limpôt des boissons! (זאָל לעבן דער שטײַער אף ווײַן! Three cheers and one cheer more! דרײַ מאָל הורא און נאך אמאָל הוראָ!).

ווען דער פראנצויזישער פּויער מאָלט אפן וואנט א שעד, מאָלט ער אים אין דעם פּערזאָן פונם שטײַערן־זאמלער. פון דעם מאמענט אָן, פון זינט מאָנטאלאמבער האט דערקלערט דעם שטײַער פאר א פינפטן גאט, איז דער פּויער געווארן אַ „קויפער בעאיקער", אן אטעאיסט, און האט זיך א ווארף געטאָן אין די ארעמס פונם טײַוול, פון סאציאליזם. די רעליגיע פון דער ארדנונג האט אים לײַכטזיניק ארויסגעלאָזן פון אירע הענט. דער פּויער איז אוועק פון די יעזואיטן, אוועק פון באנאפּארטן. דער 20־טער דעקאבער פון 1849 יאָר— האט אף טאמיד קאמפּראָמעטירט דעם 20־טן דעקאבער פון 1848 יאָר. „ווײַן פּעטערס פּלימעניק" איז נישט געווען אין זײַן מישפּאָכע דער ערשטער, וועמען עס האט געשלאָגן דער ווײַן־שטײַער, א שטײַער, וועלכער שמעקט, לויט מאָנטאלאמבערס רייד, מיטן רעוואָלוציאנערן שטורם. דער עמעסער גרויסער נאפּאָלעאָן האט זיך אפן אינזל פון דער הייליקער העלענע ארויסגעזאגט אין דעם זינען, אז די צוריק־אויפשטעלונג פונם ווײַן־שטײַער איז געווען שיער נישט די הויפּט־סיבע פון זײַן פאלן, ווײל דאס האט אויפגערעגט קעגן אים די פּויערים פון דאָרעם־פראַנקרייך.

שוין בּא לואי דעם 14־טן איז דער דאזיקער שטײַער געווען דער הויפּט־אביעקט פון דער פאלקס־סינע (זע די ווערק פון בואַגיבער און וואָבאַן); די גרויסע רעוואָלוציע האט אים אפּגעשאפט, און נאפּאלעאָן האט אים ווידער אײַנגעפירט אין 1808 יאר אין א ביסל א געענדערטער פאָרם. ווען די בורבאָנען האבן זיך אומגעקערט קיין פראנקרײַך, האבן אין זייער אוואנגארד גאלאָפּירט נישט נאר קאזאקן: צוזאמען מיט זיי איז אויך געגאנגען דער צוזאג אפּצושאפן דעם ווײַן־שטײַער.

די Gentilhommerie (דער אדעל—די פּריצים) איז פארשטייט זיך נישט מעכויעוו געווען צו האלטן דאס ווארט, וואס עס האבן געגעבן די gens tail-

(די רעכטלאזע נידעריקע שטאנדן פון lables à merci et misericorde דער באַפעלקערונג). דער 1830 יאר האט אויך צוגעזאגט אפצושאפן דעם וויין-שטייער. אבער נישט אין זיין כאראקטער איז געווען צו טאן דאס, וואס ער האט געזאגט אין צו ריידן דאס, וואס ער האט געטאן. דער 1848 יאר האט צוגעזאגט אפצושאפן דעם וויין-שטייער, פונקט ווי ער האט אלץ צוגעזאגט. די גרינדונגס-פארזאמלונג, ענדליך, וואס האט גארנישט נישט צוגעזאגט, האט, ווי דערמאנט, פארארדנט אין איר צוואוּע, אז דער וויין-שטייער זאל אפגעשאפט ווערן פונם 1-טן יאנואר 1850 יאר אן. אבער פונקט מיט 10 טעג פארן 1-טן יאנואר פירט איר די געזעצגעבערישע פארזאמלונג ווידער איין. דאס פראנצויזישע פאלק האט זיך אומזיסט געיאגט נאך דעם דאזיקן שטייער; עס האט אים ארויסגעווארפן דורכן טיר, איז דער שטייער צוריק אריין דורכן פענסטער.

דער וויין-שטייער איז נישט אומזיסט געווען דער אביעקט פון דער פאלקס-סינע: אין אים האבן זיך פאראייניקט די סאמע פארהאסטע זייטן פון דער פראנצויזישער שטייערן-סיסטעם. דאס אויפמאנען דעם שטייער איז צוזאמענגעבונדן געווען מיט אן א צאל צוטשעפענישן; די פארטיילונג זיינע איז געווען נישט קיין גלייכמעסיקע, ווייל ער פאלט אין דער זעלביקער מאס אף געוויינליכסטע און אף די טייערסטע וויינען. ער ווערט אלזא פארגרעסערט אין א געאמעטרישער פראגרעסיע, פאראלעל דערמיט, אף וויפל עס ווערט קלענער דעם געברויכערס פארמעגן: דאס איז א פראגרעסיווער שטייער אף פארקערט. דאס איז א פרעמיע אף פאלשע און נאכגעמאכטע וויינען און רופט אף אזא אויפן ארויס סיסטעמאטישע פארגיפטיקונגען בא די ארבעטנדיקע קלאסן. ער פארקלענערט דעם געברויך, אזישטעלנדיק בא די טויערן פון יעדער שטאט מיט א באפעלקערונג פון העכער 4.000 מענטשן, אקציז-וואכן און פארוואנדלענדיק יעדע פון די שטעט אין א פרעמד לאנד, וואס איז באשיצט פון פראנצויזישן וויין מיט שוץ-אפצאלן. די גרויסע וויינהענדלערס, און נאך אין א גרעסערער מאס די קליינע שיינקערס, די ווייןקעלערס, וועלכע לעבן פון וויין-פארקויף, — דאס זיינען אלץ פארביסענע סאנים פונם וויין-שטייער. און, ענדליך, פארקלענערנדיק דעם געברויך, נעמט דער וויין-שטייער צו בא דער פראדוקציע אן אפזאץ-מארק. אפנעמענדיק בא די שטאטישע ארבעטער די מעגליכקייט צו קויפן וויין, נעמט ער צו בא די פויערים, די וויינמאכערס, די מעגליכקייט דעם וויין צו פארקויפן. און פראנקרייך ציילט אן ערך 12 מיליאן וויינמאכערס. עס איז דעריבער פארשטענדליך די פארביטערונג פונם גאנצן פאלק קעגן דעם וויין-שטייער, פארשטענדליך איז באזונדערס די אויפרעגונג פון די פויערים. דערצו נאך האבן זיי אין דער רעסטאווירונג פונם וויין-שטייער געזען נישט קיין איינצלנע, מער אדער ווייניקער צופעליקע געשעעניש. די פויערים האבן זייערע אייגענע היסטארישע טראדיציעס, וועלכע גייען איבער פון פאטער צו זון — אין דער דאזיקער היסטארישער שול האט מען געמורמלט צווישן זיך, אז יעדע רעגירונג, ווען זי וויל אפנארן די פויערים, זאגט זי זיי צו אפצושאפן דעם וויין-שטייער, און ווי נאר זי נארט זיי אפ, לאזט זי אים איבער אדער פירט אים צוריק איין, אויב ער איז שוין געווען אפגעשאפט. אפן וויין-שטייער

פּראוואָט דער פּויער דעם בוקעט פון דער רעגירונג, איר טענדענץ. די רעסטאַווריִ-רונג פונם וויַין-שטייער אין דעם 20-ן דעקאַבער האָט באַטײַט: לואי-באָנאַפּאַרט איז פּונקט אַזאַ, ווי אַלע איבעריקע. ער איז אָבער נישט געווען, ווי אַלע איבעריקע. ער איז געווען דער באַליבטעסטער מענטש בײַ די פּויערים, און אין די פּעטיציעס קעגן דעם שטייער, וואָס זײַנען באַדרעקט געוועזן מיט מיליאָנען אונטערשריפטן, האָט דאָס פּויערטום צוריקגעצויגן זײַנע שטימען, וואָס עס האָט מיט אַ יאָר צוריק אָפּגעגעבן דעם „פּלימעניק פון זײַן פעטער".

די דאָרפישע באַפעלקערונג, העכער צוויי דריט, פון דער גאַנצער פראַנ-צויזישער באַפעלקערונג, באַשטייט מערסטענטיילס פון די אַזוי גערופענע פרײַע ערדבאַזיצערס. דער ערשטער דאָר זייערער, וואָס איז אָן אָפּצאָל באַפרײַט געוואָרן דורך דער רעוואָליוציע פון 1789 יאָר פון די פעאָדאַלע היסכײַוועסן האָט באַקומען זײַן ערד אומזיסט. אָבער די ווײַטערדיקע דורות האָבן שוין געמוזט צוקויפן ערד; דאָס, וואָס זייערע האַלב-פאַרשקלאַפטע זיידעס האָבן געצאָלט אין דער פאָרם פון רענטע, מײַסער, אַרבעטס-אָפּצאָל א. א. וו., האָבן זיי געצאָלט אין דער פאָרם פון פרײַז פאַר דער ערד. וואָס מער, פון איין זײַט, עס איז געוואַקסן די באַפעלקערונג, און וואָס מער עס איז, פון דער אַנדערער זײַט, פאַרגרעסערט געוואָרן די צעברעקלונג פון דער ערד, אַלץ טײַערער איז געוואָרן די פרײַז פונם קליינעם ערד-שטאַך, ווײַל אַף וויפל עס זײַנען קלענער געוואָרן אָט די פּאַרצעלן (כאַלאָקים), אַף אַזויפיל איז געוואַקסן די אָנפראַגע אַף זיי. צוזאַמען מיט דער פרײַז פון די פּויערישע פּאַרצעלן איז געוואַקסן דעם פּויערס פאַרשולדיקטקײַט, דאָס הייסט, די היפּאָטעק — אַלץ איינס, צי האָט ער געקויפט די פּאַרצעל דירעקט, אָדער זי איז אים פאַר-רעכנט געוואָרן דורך די איבעריקע יאַרשים, ווי אַ קאַפּיטאַל. דער כויוו, וואָס ליגט אַף דער ערד, הייסט היפּאָטעק, אַ שטאַרמאַשקן אַף דער ערד. אַף די מיטל-אַלטערישע שטיקער ערד זײַנען געלעגן פּריווילעגיעס, אַף די נײַעסטע פּאַרצעלן — היפּאָטעקעס. פון דער אַנדערער זײַט איז בײַ דעם רעזשים פון קליינע שטאַכים די ערד פאַרן פּויער אַ פּאַשטעטער פּראָדוקציאָנס-געצײַג, — און אַלץ פּילבאַרער ווערט פאַר אים דער שאָדן פון ברעקלען די ערד, וואָס עס פאַרקלענערט איר פּרוכטבאַרקײַט. באַנוצן מאַשינען בײַם באַאַרבעטן דעם באָדן, אַרבעטס-צעטיילונג, גרויסע מעליאָראַציאָנס-אונטערנעמונגען, ווי, לעמאָשל, אײַנאָרדנונג פון אָפּפיר-און באַוואַסערונגס-קאַנאַלן א. א. וו., — דאָס אַלץ ווערט אַלץ מער און מערער נישט צוטריטליך פאַרן אייגנטימער פונם פּאַרצעל, און די נישט-פּראָדוקטיווקייט פון די הויצאָעס אַף צו באַאַרבעטן די ערד ווערט גרעסער צוזאַמען מיט איר צוברעקלונג. דאָס אַלץ איז נישט אָפּהייגיק דערפון, צי פאַרמאָגט דער פּויער אַ קאַפּיטאַל אָדער נישט. אָבער וואָס ווײַטער עס גייט דער פּראָצעס פון צעברעקלען די ערד, אַלץ נידעריקער פאַלט דער פּויער — דער אייגנטימער: זײַן אייגנטום ווערט אַלץ מערער און מערער באַגרענעצט מיט איין שטיקל ערד און מיט זײַן אָרעמען און נישטיקן אינווענטאַר; די פּאַקן פון באַנוצן קאַפּיטאַל צו דער ערד ווערן אַלץ זעלטענער;

דער פויער קען זיך נישט באַנוצן מיט די דערגרייכונגען פון זײַער אַגראָנאָמיע -- דערויף סטאַיעט באַ אים נישט ניט קײַן ערד, ניט קײַן געלט, ניט קײַן בילדונג; די ערד־באַארבעטונג גייט אלץ מערער צוריק. ענדליך ווערט די רײַנע *האכנאָסע* פארקלענערט אין דער זעלביקער פראָפאָרץ, אין וועלכער עס ווערט פארגרעסערט *דער אלגעמיינער געברויך* פון דער פויערשער פאמיליע; דאס באַארבעטן די פאַרצע, שלינגט אײַן אלע קויכעס פון דער פאמיליע, נעמט אָפּ באַ איר די מעגליכקײַטן פון אנדערע באַשעפטיקונגען, אפֿער באַ דעם אלעם פארזיכערט עס איר נישט קײַן ארימער, מינימאַלער עקזיסטענץ.

אלזאָ, מיטן וואוקס פון דער באַפעלקערונג און מיט דער וואקסנדיקער צעברעקלונג פון דער ערד ווערט טײַערער דער *פראָדוקציאָנס־מיטל*, די ערד, עס *ווערט קלענער איר פרוכטבארקײַט*, עס *פאלט די ערד־ארבעט און עס וואקסן די פויערשע כויוועס*. דאס, וואס עס איז געווען אַפויעל־יוצא, ווערט פון זײַן זײַט אַ סיבע. יעדער דאָר לאזט איבער אלץ גרעסערע כויוועס דעם ווײַטערדיקן, יעדער נײַער דאָר הויבט אָן זײַן קאריער בא אלץ שווערערע און נישט־גינציקערע באדינגונגען, די היפּאָטעק רופט ארויס נײַע היפּאָטעקן און, ווען דער פויער קאן שוין מער נישט איבער א נײַעס פארזעצן זײַן שטיקל ערד אונטער נײַע האלוואָעס, ד. ה. באַ־לעסטיקן זי מיט נײַע היפּאָטעקן, פאלט ער אריין אין די הענט פון פראָצענטניק און צאָלט אים אלץ גרעסערע און *איבעריקער מאס פראָצענטן*.

אף אזא אויפן גיט דער פראנצויזישער פויער אין דער פאָרם פון *פראָצענטן* אף די *היפּאטעקן*, וואס באלעסטיקן זײַן ערד, אין דער פאָרם פון פראָצענטן אף די *נישט היפּאָטעזירטע האלוואָעס* באַ די *פראָצענטניקעס*, גיט ער אוועק די קאפיטאליסטן נישט נאר די ערד־רענטע נישט נאר דעם אינדוסטריעלן רעווּאך, מיט איין ווארט, נישט נאר די *גאנצע האכנאסע* פון זײַן שטיקל ערד, נאר אפילע א *טייל פון זײַן ארבעטס־לוין*; ער האט זיך אראָפּגעלאזן ביז צו דער מאדרייגע פונם *אירלענדישן אריענדאר* — און דאס אלץ צוליב זײַן פיקטיווען *אייגנטום*.

דער דאזיקער פּראָצעס איז פארגיכערט געווארן אין פראנקרײַך דורכן אלץ וואקסנדיקן יאָך פון *שטייערן און געריכט־הויצאָעס*; די דאזיקע הויצאָעס זײַנען זעער גרויס אין פראנקרײַך. די פראנצויזישע געזעצ־געבונג האט ארומגערינגעלט דאס ערד־אייגנטום מיט אָן אַ צאָל פאָרמאליטעטן: דעם פויער קומט אויס איבערצוצאָלן דערויף א מאטמען מיט געלט. ווײַטער די פארצעלארע ווירטשאפט מיט איר פלאָנטער אין די ערד־כאלאָקים רופט ארויס אפטע קאָנפליקטן, וואס עס העלפט אויך מיט צו פארגרעסערן די געריכטס־הויצאָעס. דער פראנצויזישער פויער איז, ענדליך, פאָשעט באהערשט דורך א מאניע פון געריכטס פּראָצעסן, ער לאזט זיך ארײַן דערין מיט דער גאנצער טײַווע פון אן אייגנטימער — דער איינציקער פארגעניגן, וועלכן עס גיט אים זײַן פיקטיווער אייגנטום, זײַן *אייגנטום־רעכט*.

לויט די סטאָטיסטישע אויסרעכענונגען פון 1840 יאָר, האט דער סאכ־האקלדיקער פּראָדוקט פון דער פראנצויזישער ערד־אַרבעט באַטראָפן 5.237.178.000

פראַנק. פון אָט דער סומע דארף מען אַראָפּרעכענען 3.552.000.000 פראנק אַף
די הויצאָעס פון באַאַרבעטן, אײַנשליסנדיק דערין שוין דעם געברויך פון די
ערד=באַזיצערס. בלײַבט איבער ריינער פּראָדוקט אַף אַ סומע פון 1.685.178.000
פראַנק, פון וועלכע 550 מיליאָן גייען אַוועק אַף פּראָצענט לויט די היפּאָ=
טעקן, 100 מיליאָן אַף די געריכט=באַאמטע, 350 מיליאָן אַף שטײַערן פון די
היפּאטעקן א. א. וו. בלײַבט אַ דריטכיילעק פונם ריינעם פּראָדוקט, 538 מיליאָן;
אַף יעדן נעפעש פון דער באַפעלקערונג קומט נישט אויס אפילע קײַן 25
פראַנק ריינע האכנאסע. אין דער דאָזיקער אויסרעכענונג זײַנען, פאַרשטייט זיך,
נישט גענומען געוואָרן אין באַטראַכט נישט די אויסער=היפּאטעקישע פּראָצענט=
ניקעס, נישט די הויצאָעס אַף אַדוואקאטן א. א. וו.

אַלזא, צו די א״ע שוועריקײַטן האט נאך די רעפּובליק צוגעגעבן נײַע.
עס איז לײַכט זיך פאָרצושטעלן די לאגע פונם פראנצויזישן פויער. דער כילעק
צווישן דער עקספּלאָאַטאציע פונם פויערטום מיט דער עקספּלאָאַטאַציע פונם
פאבריק=פּראָלעטאריאט באשטייט בלויז אין דער אויסערליכער פארם. דער
עקספּלאָאַטאָר איז דער זעלביקער קאַפּיטאַל. איינצלנע קאפּיטאליסטן
עקספּלאָאטירן איינצלנע פויערים מיט דער הילף פון היפּאטעקן און פּראָ=
צענטן, דער קאפּיטאליסטן=קלאס עקספּלאָאַטירט דעם פויערים-קלאס דורך די
מלוכע=שטייערן. דער שאטן פונם פויערשן אייגנטום איז געווען די קאַ=
מייע, וואָס האט אָפּגעגעבן די פויערים אין די הענט פונם קאפּיטאל; אינם נאָ=
מען פונם דאזיקן פאנטאסטישן אייגנטום האט זיי דער קאַפּיטאל אויפגעהעצט
קעגן דעם שטאָטישן פּראָלעטאריאַט. נאר דאס פאלן פונם קאפּיטאל האט גע=
קאָנט אויפהויבן דעם פויער, נאָר אַן אנטיקאפּיטאליסטישע אַרבעטער=רעגירונג
האָט געקאָנט מאכן א סאָף צו זײַן עקאָנאָמישן דאלעס און געזעלשאַפטליכער
דעגראַדאציע. די קאָנסטיטוציאנעלע רעפּובליק דאָס איז די דיקטאַ=
טור פון זײַנע פאראייניקטע עקספּלאָאַטאָרן, די סאָציאל-דעמאקראַ-
טישע רויטע רעפּובליק—דאָס איז די דיקטאטור פון זיינע פרײַנט און
פארבינדעטע. די וואָגשאָלן פאלן און הויבן זיך, אָפּהייגיק פון די שטימען
וועלכע דער פויערווארפט אין דעם וואל=קאסטן. ער אליין באשליסט זײַן
גוירל.—אזוי האבן גערעדט די סאָציאליסטן אין די פאמפלעטן, אין די קאלענ-
דארן, אין די פארשיידענע פלוג=בלעטלאך און בראשורן. די דאזיקע שפראך
איז נאך פארשטענדליכער געווארן פארן פויער, ווען עס האט אנגעהויבן צו
ריידן די ארדנונגס=פּארטיי. אין זייערע קעגן=אויסגאבן האט זי זיך אויך גע-
ווענדעט צו זײַן אורטייל, האט מיט אירע גראבע פארקריפּלונגען פון די סאָ=
ציאליסטישע אידייען און שטרעבונגען גראד געטראָפן אינם עכטן פויערשן
טאָן און האט פונאנדערגעהיצט די גיריקײַט פונם פויער צו פארזוכן פון דער
פארבאטענער פיירע. פארשטענדליכער פון אלץ האט אבער גערעדט צו אים
די דערפארונג, וועלכע די פויערים האבן באקומען, א דאנק זעם אלגעמיינעם
וואל-רעכט. זײַנע אויסדערוויילטע האבן אים ביטער אנטוישט. איין אנטוישונג
איז געגאנגען נאך דער אנדערער מיט רעוואלוציאנערער שנעלקײַט. די רע=
וואלוציע דאס איז דער לאקאמאטיוו פון דער געשיכטע.

די בעהאדראגעדיקע איבערקערעניש אין דער שטימונג פונם פויערטום האט זיך ארויסבאוויזן אין פארשיידענע סימפטאמען. זי האט זיך שוין ארויסבאוויזן אין די וואלן פון דער געזעצגעבערישער פארזאמלונג, בא דעם באלאגערונגס צושטאנד, וואס איז דערקלערט געווארן אין די פינף דעפארטאמענטן ארום ליאן, זי האט זיך ארויסבאוויזן אין עטליכע כאדאשים ארום נאכן 13-טן יוני דערין, וואס אינם דעפארטאמענט פון דער זשיראנדע איז אויסגעקליבן געווארן א מאָנטאניאר (א מיטגליד פון דער בארג-פארטיי) אנשטאט דעם פריערדיקן פרעזידענט פון דער chambre introuvable (אומפארגלייכליכן הויז[1]), זי האט זיך ארויסבאוויזן דעם 20-טן דעקאבר פון 1849 יאר אין דעם אויסוואל פון א רויטן אנשטאט דעם פארשטארבענעם לעגיטימיסטישן דעפוטאט פונם הארדער דעפארטאמענט, אט דע" לעגיטימיסטישער פאלעסטינע, אינם לאנד פון שוידערהאפטיק-בלוטיקע ראיאליסטישע מייסים קעגן די רעפובליקאנער אין 1794 און 1795 יארן, דעם נעסט פון ווייסן טעראר אין 1815 יאר, ווען מען האט אפן געהארגעט ליבעראלן און פראטעסטאנטן. די רעוואלוציאניזירונג פונם קאנסערוואטיווסטן און שווערוואגיקסטן קלאס האט זיך בולעטער פון אלץ ארויסבאוויזן נאך דער צוריקאויפשטעלונג פונם וויין-שטייער. די רעגירונגס-מאס-מיטלען און געזעצן אין מעשאך פון יאנוואר און פעווראל פון 1850 יאר זיינען געווענדעט געווען קימאט אויסשליסליך קעגן די דעפארטאמענטן און קעגן די פויערים—דער איבערצייגנדיקסטער באווייז דערויף, אז זיי האבן זיך אויפגעכאפט.

אָפול'ס צירקוליאַר, וואס האט זעם זשאנדארם פארוואנדלט אין א אינקוויזיטאר ביים פרעפעקט, סוב-פרעפעקט און פריער פון אלץ ביים מער, וואס האט ארגאניזירט שפיאנאזש ביז די באהאלטנסטע ווינקעלאך פון די פארווארפנסטע דערפער; דער געזעץ קעגן די דארף-לערערס, וועלכע האט זיי, די גייסטיקע פירערס, דערציערס און פארשטייערס פונם פויערישן קלאס, אונטערטעניק געמאכט דעם ווילקיר פונם פרעפעקט, וועלכער האט זיי, די פראלעטאריער פון געלערנטן קלאס, געטריבן, ווי פאריאגטע ווילדע כאיעס, פון איין דארף אין אנדערן; דער געזעץ-פראיעקט קעגן די מערן, וואס האט אויפגעהאנגען איבער זייערע קעפ די געפאר פון דעמיסיע און וואס האט זיי די פרעזידענטן פון די פויערשע געמיינדעס, געבראכט צו א צוזאמענשטויס מיטן פרעזידענט פון דער רעפובליק און מיט דער ארדנונגס-פארטיי; דער באפעל, וואס האט 17 מיליטערישע דיוויזיעס פון פראנקרייך פארוואנדלט אין פיר פאשאליקן און וואס האט געמאכט די קאזארמע און דאס לאגערן-ביידל פארן נאציאנאלן סאלאן פון די פראנצויזן; ענדליך—דער געזעץ וועגן פאלקסבילדונג, דורך וועלכן די ארדנונגס-פארטיי האט פראקלאמירט, אז די אמהאראצעס און איבערגעוואלטיקע פארפינסטערונג פון פראנקרייך איז אן אומבאדינגטער טנאי פאר איר עקזיס-

1) אזוי הייסט אין רער געשיכטע דאס פאנאַטישע אולטרא-ראיאליסטישע און רעאקציאנערע דעפוטאטן-הויז, וואס איז אויסגעקליבן געווארן אין 1815 יאר, גלייך נאכדעם, ווי נאפאלעאן איז צום צווייטן מאל אראפגעווארפן געווארן.

טענץ באַ דעם רעזשים פֿון אַלגעמיינעם וואַל-רעכט—דאָס אַלץ זײַנען געווען פּאַרצווייפֿלטע פּרוּוון פֿון דער אָרדנונגס-פּאַרטיי ווידער צו באַהערשן די דעפּאַרטאַמענטן און די פּויערים.

פֿונם שטאַנדפּונקט פֿון רעפּרעסיע זײַנען עס געווען נישטיקע מיטלען, וועלכע האָבן געווירקט קעגן זייער אייגענער ציל. די גרויסע מיטלען, ווי דאָס פֿאַרהיטן דעם שטייער אויף ווײַן און די 45 סאַנטימיקע שטייערן, דאָס אָפּוואַרפֿן די פּויערשע פּעטיציעס וועגן אומקערן צוריק דעם מיליאַרד א. א. וו. — די אַלע געזעצגעבערישע דונערן האָבן געטראָפֿן דעם פּויערים-קלאַס בלויז איינמאָל, אַנגראָ, פֿונם רעגירונגס-צענטער, די געבראַכטע געזעצן און מאָס-מיטלען האָבן אָבער געבראַכט דערצו, אַז די שטענדיקע טעמע פֿאַר שמועסן אין יעדן הײַז איז געוואָרן די פֿראַגע וועגן אָנפֿאַל און ווידערשטאַנד. זיי האָבן אײַנגעפֿלאַנצט די רעוואָלוציע אין יעדווידער דאָרף, זיי האָבן לאָקאַליזירט און פֿאַרפּויערישט די רעוואָלוציע.

פֿון דער אַנדערער זײַט, באַווײַזן דען נישט באָנאַפּאַרטס פּראָיעקטן און דאָס, וואָס זיי זײַנען אָנגענומען געוואָרן דורך דער נאַציאָנאַלער פֿאַרזאַמלונג— באַווײַזן זיי דען נישט. אַז צווישן די ביידע מאַכטן האָט געהערשט די פֿולע אײַנשטימיקײַט דאָרט, וווּ עס האָט זיך גערעדט וועגן דערשטיקן די אַנאַרכיע, ד. ה. אונטערדריקן די אַלע קלאַסן, וועלכע שטייען אויף קעגן דער דיקטאַטור פֿון דער בורזשואַזיע! נאָך באָנאַפּאַרטס שאַרפֿן פֿאָרטראַג וועגן זער דעמיסיע פֿון באַראָ׳ס מיניסטעריום קומט דער פֿאָרטראַג פֿון קאַרליע, אָט דער שמוציקער און נידעריקער קאַריקאַטור אויף פֿושע׳ן, אין וועלכן סולוק באָנאַפּאַרט, פּונקט אַזאַ פֿלאַכע קאַריקאַטור אויף נאַפּאָלעאָנען, פֿאַרזיכערט די פֿאַרזאַמלונג אין זײַן איבערגעגעבנקײַט צו דער אָרדנונגס-זאַך.

דער געזעץ וועגן פֿאָלקס-בילדונג האָט אַרויסבאַווויזן דעם בונד צווישן די יונגע קאַטאָליקן און די אַלטע וואָלטעריאַנער. די הערשאַפֿט פֿון דער פֿאַראייניקטער בורזשואַזיע האָט געקאָנט זײַן בלויז אַ פֿאַראייניקטע הערשאַפֿט פֿון דער יעזויטישער רעסטאַווראַציע און פֿרײַדענקערישער יולי-מאָנאַרכיע. דאָס פֿאָלק איז נישט געווען מער קײַן געצײַג באַ איין בורזשואַזער פֿראַקציע אין איר קאַמף קעגן דער צווייטער, דאָס פֿאָלק האָט זיך קעגנגעשטעלט אָפֿן וועג צו זייער געמיינזאַמער הערשאַפֿט, — דעריבער האָט מען געדאַרפֿט אָפּנעמען דאָס געווער, מיט וועלכן זיי ביידע האָבן אים באַטיילט אין דער צײַט פֿון זייער קריג צווישן זיך. קײַן זאַך האָט אַזוי נישט אויפֿגערעגט דעם פּאַריזשער קרעמער, ווי אָט דאָס צינישע שפּילן זיך מיטן יעזויטיזם, אַפֿילו נישט דאָס אָפּוואַרפֿן די concordats à l'amiable.

פֿאַר דער צײַט זײַנען די צוזאַמענשטויסן צווישן די פֿאַרשיידענע פֿראַקציעס פֿון דער אָרדנונגס-פּאַרטיי, פּונקט ווי צווישן דער נאַציאָנאַלער פֿאַרזאַמלונג און באָנאַפּאַרטן, געגאַנגען זייער גאַנג. עס איז ניט געפֿעלן געוואָרן דער פֿאַרזאַמלונג, וואָס באָנאַפּאַרט האָט גלײַך נאָך זײַן coup d'ètat[1]), נאָך דעם,

---

1) מלוכע-אַטענטאַט.

ווי ער האט באַשטימט אַ באָנאפּארטיסטיש מיניסטעריום, האט ער גלייך גערופן צו זיך די נייע פּרעפעקטן — די אינוואַלידן פון דער מאָנאַרכיע — און סטראַשנדיק, אַז ער וועט זיי אָפּזאָגן פון די שטעלעס, האט ער געפאָדערט, אַז זיי זאָלן פירן אַן אַגיטאַציע פאַר דעם, אַז מע זאָל אים אַ צווייטן מאָל אויסקלייבן פאַר אַ פּרעזידענט, האגאם אַזאַ אַגיטאַציע איז דורך דער קאָנסטיטוציע פאַרבאָטן געווען; עס איז איר נישט געפעלן געוואָרן, וואס קאַרליע האט צום אלעמ=ערשטן פאַרמאַכט אַ לעגיטימיסטישן קלוב; עס איז נישט געפעלן געוואָרן וואס באָנאפּארט האט געגרינדעט אַן אייגענע צייטונג «Le Napoléon», וועלכע האט אָנטפּלעקט פאַרן פּובליקום די סוידעס פונם פּרעזידענטס שטרעבונגען, בעשאַס, ווען זיינע מיניסטאָרן האָבן עס אָפּגעלייקנט פון דער טריבונע פון דער נאַציאָנאַלער פאַרזאַמלונג; עס איז נישט געפעלן געוואָרן דער פאַרזאַמלונג, וואס באָנאפּארט האט אָפּ צעלאָכעס איר, נישט קוקנדיק אָף אַלע אירע וואָטומען, נישט אָפּגעזאָגט זיינע מיניסטאָרן; עס איז נישט געפעלן געוואָרן דער פּרוּאוו צוצוציען צו זיך די סימפּאַטיעס פון די אונטער=אָפיצערן דורך אַן הויסאַפּע פון פיר סו צו זייער טאָג-געהאַלט און די סימפּאַטיעס פון דעם פּראלעטאַריאַט דורך דעם פלאַגיאַט פון די „פּאַריזשער סוידעס" פון יעוועני סיו פון דעם בעקאָוועדיקן קרעדיט=באַנק. עס איז, ענדליך, נישט געפעלן געוואָרן דער ציניִשער פאָרשלאַג פון באָנאפּארטס מיניסטאָרן צו פאַרשיקן אין אַלזשיר די גאַנץ געבליבענע יוני'ער אינסורגענטן.

די דאָזיקע פאַרשיקונג האָט, פאַרשטייט זיך, געדאַרפט מאַכן די פאַרזאַמ=לונג נישט פּאָפּולער en gros (אַנגראָ), אין דער צייט, ווען פאַר זיך האט דער פּרעזידענט איבערגעלאָזן די פּאָפּוליאַריטעט en détail (לאַאכאָדים) אַ דאַנק איינצעלנע באַגנעדיקונגס=אַקטן.

טיער האט דעמאָלס אַ זאָג געטאָן זיינע בייז-דראָהענדיקע ווערטער וועגן „coup d'état", וועגן „coups de tête", און די געזעצגעבערישע פאַרזאמלונג האט זיך נוֹיקעם געווען אָן באָנאפּארטן דערמיט, וואס זי האט אָפּגעוואָרפן יעדווידער געזעץ=פּראָיעקט, וועלכן ער האט אַריינגעטראָגן אין זיינע אייגענע אינטערעסן, האט מיט טומלדיקן פאַרדאַכט אונטערגעזוכט יעדווידער פּראָיעקט וועלכן ער האט אַריינגעטראַגן אין די אַלגעמיינע אינטערעסן, — צי אונטער דער פאָרם פון פאַרשטאַרקן די אויספיר=מאַכט העלפט ער נישט מיט צו פאַרשטאַרקן באָנאפּארטס פּערזענליכע מאַכט. מיט איין וואָרט, זי האט זיך אָן אים נוֹיקעם געווען דורך אַ פּאַראַט פון פאַראַכטונג.

די לעגיטימיסטישע פּאַרטיי פון איר זייט איז בייז געווען דערויף, וואס די מער פייִקערע אָרלעאַניסטן האבן ווידער פאַרכאַפּט אין זייערע הענט קימאַט אַלע מלוכה-שטעלעס, זיי האט פאַרשאַפט אַגמאַס=נעפעש דער וואוקס פון דער דעצענטראַליזירונג. די קאָנטר-רעוואָלוציע אַליין האט דורכגעפירט אַ צענטראַליזירונג, ד. ה. זי האט צוגעגרייט דעם מעכאַניזם פון דער רעוואָליוציע. איינפירנדיק אַ צוואַנגס-קורס פאַר די באַנק-בילעטן, האט זי צענטראַליזירט אפילו דאס גאָלד און זילבער פון פראַנקרייך אינם

פאריזשער באנק, און האט אף אזא אופן באשאפן אגרייטע קריגס־קאסע פאר דער רעוואליוציע.

די אָרלעאניסטן. ענדליך, האבן געליטן דערפון, וואס זייט בא זייט מיט זייער אומגעוועצליך געבויערענעם פרינציפּ איז ווידער ארויפגעשוואומען אין דער הויך דער פרינציפּ פון לעגיטימיזם, וואס די לעגיטימיסטן האבן זיי באליידיקט אף טריט און שריט, פונקט ווי יערער אדעלמאן באליידיקט זיין פרוי פון בורזשואזער אָפּשטאמונג.

מיר האבן טריט נאָך טריט נאָכגעפאָרשט, ווי די פויערים, קליינבירגער, ביכלאל די מיטעלע שיכטן פון דער געזעלשאפט, האבן זיך געשטעלט אף דער זייט פון פראָלעטאריאט, ווי דער זאכן־גאנג אליין האט זיי געשטויסן צו אן אָפענעם סיכסוך מיט דער אָפיציעלער רעפובליק, וועלכע איז זיך מיט זיי באגאנגען, ווי מיט סאָנים. די אויפרעגונג קעגן דער דיקטאטור פון דער בורזשואזיע, די באדערפעניש אין דער איבערבויאונג פון דער געזעלשאפט, די פארהיטונג פון די דעמאקראטיש־רעפובליקאנישע איינריכטונגען, אלס געצייג פאר דער דאזיקער איבערבויאונג, די גרופּירונג ארום דעם פראָלעטאריאט, אלס באשליסנדיקן רעוואלוציאָנערן קויאך — אט דאס זיינען די אלגעמיינע שטריכן, וועלכע כאראקטעריזירן די אזוי גערופענע פארטיי פון דער סאציאל־דעמאָקראטיע, די פארטיי פון דער רויטער רעפובליק. די דאָזיקע פארטיי פון דער אנארכיע, ווי עס האבן איר א נאָמען געגעבן אירע קעגנערס, איז פונקט ווי די אָרדנונגס־פארטיי א קאָאַליציע פון פארשיידענע אינטערעסן. פון דער סאמע קלענסטער רעפאָרם פון דער אלטער געזעלשאפטליכער אומאָרדנונג ביז צו דער איבערקערעניש פון דער אלטער געזעלשאפטליכער אָרדנונג, פון בורזשואזן ליבעראליזם ביז צו רעוואליוציאָנערן טעראָריזם, — אזוי וויַיט גייען זיך פונאנדער די עקסטרעמיטעטן, וועלכע בילדן דעם אויסגאנגס־ און ענדע־פונקט פון דער „אנארכיען“־פארטיי.

אָפּשאפן די שוץ־אָפּצאלן — דאס איז סאָציאליזם! — ווייל דאס איז אן אטענטאט אף דער מאָנאָפּאָליע פון דער אינדוסטריעלער פראקציע אין דער אָרדנונגס־פארטיי. ברייננגען אין אָרדנונג די מלוכע־ווירטשאפט — דאס איז סאָציאליזם! — ווייל עס באריַרט די מאָנאָפּאָליע פון דער פינאנסיעלער פראקציע פון דער אָרדנונגס־פארטיי. פרייער ארייַנפיר פון אויסלענדישן ברויט און פלייש — דאס איז סאָציאליזם! — ווייל עס שטערט די מאָנאָפּאָליע פון דער דריטער פראקציע פון דער אָרדנונגס־פארטיי, די גרויסע ערדבאזיצער. די פאָדערונגען פון די פרייטרעדערס, דער פאָרגעשריטענער פארטיי פון דער איינגלישער בורזשואזיע [1]) ווייַזן זיך אין פראנקרייַך ארויס אלס סאָציאליזם. וואָלטעריאניזם איז סאָציאליזם! — ווייל ער פאלט אָן אף דער פערטער פראקציע פון דער אָרדנונגס־פארטיי, אף דער קאטוילישער פראקציע. פרייַהייט פון פרעסע, פרייַהייט פון פאראיינען, אלגעמיינע פאָלקס־בילדונג — דאס

1) אָנהייבער פון פרייען האנדל. זע זייטל 99.

איז סאָציאליזם, סאָציאַליזם! דאס זײַנען דאָך אלץ אטענטאטן אף דער אלגעמיינער מאָנאָפּאָליע פון דער אָרדנונגס-פּארטיי.

דער גאַנג פון דער רעוואָליוציע האט שנעל געטאָן זײַן זאך: די פרײַנט פון דער רעפאָרם פון אלע שאטירונגען, די סאַמע באשיידנסטע פאָרשטייערס פון די מיטעלע קלאסן זײַנען געצוואונגען געווען זיך צו גרופּירן ארום דער פאן פון דער עקסטרעמסטער, צעשטערונגס-פּארטיי, ארום דער רויטער פאָן.

ווי פארשיידן אָבער עס איז נישט געווען דער סאָציאליזם פון די הויפּט-באשטאנדס-טײלעמענטן פון דער „אנארכיען-פּארטיי", אָפּהייבגיק פון די עקאָנאָמישע באדינגונגען און פון די דערפון אָפּשטאמענדיקע רעוואָליוציאָנערע באדערפעניש פון דעם אדער יענעם קלאס אדער פראקציע, — אין איין פונקט איז ער געבליבן איין און דער זעלביקער: ער האט זיך דערקלערט פאר דעם מיטל פון דער באפרײַאונג פונם פראָלעטאריאט און האס דעקלארירט די דאָזיקע באפרײַאונג פאר זײַן ציל. באוואוסטזיניקע און פּאָראויס געמיינטע גענארערײַ בא איינע, זעלבסטגענארערײַ בא די אנדערע, וועלכע זײַנען איבערצײַגט, אז די וועלט, איבערגעבויט לויט זייערע באדערפעגישן, איז די בעסטע פון אלע וועלטן, אז די פארווירקליכט אלע רעוואָליוציאָנערע פאָדערונגען און באזײַטיקט אלע רעוואָליוציאָנערע קאָנפליקטן.

אונטער די מער אדער וויניקער אײַנהײַטליכע, אלגעמיינע סאָציאליסטישע פראזען פון דער „אנארכיען-פּארטיי" ליגט באהאלטן, ערשטענס, דער סאָציאליזם פון די צײַטונגען ‚National„, „Presse" און „Siècle„, וואס שטרעבט מער אָדער וויניקער קאָנסעקווענט אראָפּצוווארפן די הערשאפט פון דער פינאנס-אריסטאָקראטיע און באפרײַען די אינדוסטריע און דעם האנדל פון די אלטע וועגן. דאס איז דער סאָציאליזם פון אינדוסטריע, האנדל און ערדארבעט. דערקלערן לאָזט זיך עס דערמיט, וואס די פירערס פון דער אָרדנונגס-פּארטיי אף די געביטן פון אינדוסטריע, האנדל און ערד-ארבעט זײַנען מאקריוו די אלגעמיינע אינטערעסן פון דעם דאָזיקן דרײַלינג פאר די אינטערעסן פון זייערע פּריוואטע מאָנאָפּאָליעס, אף וויפל די און יענע הערן אויף צונויפצופאלן.

פון דעם דאזיקן בורזשואַזן סאציאליזם, וועלכער ציט צו, פארשטייט זיך, ווי יעדע פארקריפּלטע פאָרם פון סאציאליזם, אונטער איר פאָן אַ געוויסע טייל ארבעטער, אונטערשיירעט זיך דער אייגנטליכער קליינבירגערליכער סאָציאליזם, דער סאציאליזם par excellence. די קאפּיטאליסטן באַנעמען דעם דאזיקן קלאס הויפּטזעכליך אַלס קרעדיטארן, דערייבער פּאָדערט ער קרעדיט-אײַנריכטונגען, די קאפּיטאליסטן דריקן אים מיט זייער קאנקורענץ, פאדערט ער אסאציאציעס, וועלכע זאלן געשטיצט ווערן דורך דער מלוכע; זיי באזיגן אים דורך דער קאָנצענטראציע, פאדערט ער פּראָגרעסיווע שטייערן, באגרענצונגען פאר ירושעספאר אויספירן גרויסע ארבעט דורך דער מלוכע אליין און ענליכע מאסמיטלען, וועלכע פארהאלטן איבערגוואלט דעם וואוקס פונם קאפּיטאליזם. היות ווי ער כאָלעמט וועגן דער פרידליכער פארווירקליכונג פון זײַן סאָציאליזם—עס וועט עפּשער נויטיק זײַן אף עטלעכע טעג אַ נײַע פעווראַ-

לער רעוואלוציע — שטעלט ער זיך נאטירליך פאר דעם קומענדיקן היסטארישן פראצעס אין אזא פארם: די סאציאלע טעארעטיקער טראכטן צו איינציקווייז אדער גרופנווייז פארשיידענע סיסטעמען, און די געזעלשאפט באנוצט זיי אין לעבן. אף אזא אויפן ווערן די דאזיקע סאציאליסטן עקלעקטיקער אדער אנהייגערס פון באשטימטע סאציאליסטישע סיסטעמען, אנהייגערס פונם דאקטרינערישן סאציאליזם, וואס איז געווען דער טעארעטישער אויסדרוק פונם פראלעטאריאט נאר אזוי לאנג, קאלזמאן דער פראלעטאריאט איז נישט דערוואקסן ביז צו זייער אן אייגענער פרייער היסטארישער באוועגונג.

די דאזיקע אוטאפיע, דער דאזיקער דאקטרינערישער סאציאליזם ווארפט אונטער די גאנצע היסטארישע באוועגונג איינעם פון אירע פאקטארן, פארבייט דעם גאנצן געזעלשאפטליכן פראצעס, וועלכער שאפט די געשיכטע, אף די אויסטראכטונגען פון אן איינצעלנעם פעדאנט, און דער איקער, ער באזייטיקט אין זיין פאנטאזיע דעם רעוואלוציאנערן קלאסן-קאמף מיט זיינע נויטווענדיקע דערשיינונגען מיט דער הילף פון קליינע קונץ-שטיק אדער גרויסע סאנטימענטן. אין טאך גענומען אידעאליזירט ער בלויז די עקזיסטירנדיקע געזעלשאפט, איז אירער אן אילוזארישער טייל און באמיט זיך צו פארווירקליכן זיין אידעאל אף דערווידער דער ווירקליכקייט פון דער זעלביקער געזעלשאפט. דער קאמף צווישן די פארשיידענע פירערס פונם דאקטרינערישן סאציאליזם באווייזט, אז יעדע פון זיינע אזוי גערופענע סיסטעמען איז א פרעטענציעזער אונטערשטרייכן פון איינעם פון די איבערגאנגס-מאמענטן פון דער סאציאלער איבערקערעניש אין קעגנזאץ צו דעם אנדערן. דעם דאזיקן סאציאליזם טרעט דער פראלעטאריאט אפ דער קליין-בורזשואזיע, און אליין גייט ער אלץ מער איבער אינם לאגער פונם רעוואליוציאנערן סאציאליזם, פונם קאמוניזם, פאר וועלכן די בורזשואזיע אליין האט אויסגעפונען דעם נאמען פון בלאנקיזם. דער רעוואליוציאנערער סאציאליזם, דאס איז — די אומאויפהערליכקייט פון דער רעוואליוציע, די קלאסן-דיקטאטור פונם פראלעטאריאט, וועלכע איז נויטיק, אלס איבערגאנגס-שטופע צו דער אפשאפונג פון אלערליי קלאסן-אונטערשיידן, צו דער אפשאפונג פון די פראדוקציאנס-פארהעלטענישן, אף וועלכע די דאזיקע אונטערשיידן באזירן זיך, צו דער אפשאפונג פון אלע געזעלשאפטליכע באציִונגען, וואס זיינען צוגעפאסט צו די דאזיקע פראדוקציאנס-פארהעלטענישן, צו דער איבערקערעניש פון אלע אידייען, וועלכע פליסן ארויס פון די דאזיקע געזעלשאפטליכע באציִונגען.

די ראמען פון אונדזער באשרייבונג דערלויבן אונדז נישט גענויער זיך אפצושטעלן אף דער זאך.

מיר זעען: פונקט ווי אין דער ארדנונגס-פארטיי האט אומפארמיידליך זיך געשטעלט בעראש די פינאנסיעלע אריסטאקראטיע, אזוי איז אין דער „אנארכיען"-פארטיי די הויפט-ראליע אויסגעפאלן אפן פראלעטאריאט. אין דער צייט, ווען דער רעוואליוציאנערער בונד פון פארשיידענע קלאסן האט זיך גרופירט ארום פראלעטאריאט, אין דער צייט, ווען די דעפארטאמענטן זיינען געווארן אלץ ווייניקער זיכער, און די נאציאנאל-פאר-

זאַמלונג גופא האָט אַלץ ברוגזער געמורמלט קעגן אַלע טויעס פונם פראַנצויזישן סולוק—זיינען אָנגעקומען די שוין לאנג אפגעלייגטע און פארשפעטיקטע צוגאָב-וואַלן אפן אָרט פון די ארויסגעשטויסענע מאנטאניארן פון 13-טן יוני.

די רעגירונג, פארהאסט פון אירע סאָנים, באַליידיקט און דערנידעריקט אף יעדן טריט דורך אירע קלוימערשטע פריינט, האט געזען בלויז איין מיטל אף אַרויסצוגיין פון אָט דער עקלדיקער, אומגליקליכער לאַגע—אן אויפשטאַנד. אַן אויפשטאנד אין פאריזש וואָלט איר געגעבן א מאָטיוו אף צו דערקלערן באלאַגערונגס-צושטאַנד אין פאריזש און אין די דעפארטאַמענטן און דורכפירן די וואַלן צו איר גונסטן. פון דער אנדערער זייט וואלטן די פריינט פון דער אָרדנונג געמוזט מאַכן האַנאָכעס דער רעגירונג, וואס האט אפגעהאלטן אַ ניצאָכן איבער דער אַנאַרכיע, אנדערש וואָלטן זיי דאָך אַליין געווען אין דער ראָליע פון אַנאַרכיסטן.

די רעגירונג האָט זיך א נעם געטאָן צו דער ארבעט. אין אָנהויב פעוּראַל פון 1850 יאָר פראָוואָצירט זי דאס פאלק, אויסהאקנדיק די פרייהייטס-בוימער. אומזיסט! אויב די פרייהייטס-בוימער האבן פארלאָרן זייער שטיקל ערד אפן פראנצויזישן באדן, האט די רעגירונג אליין פארלאָרן דעם קאָפּ און צעשראָקענערהייד אפגעטראטן פאר אירע אייגענע פראָוואָקאַציעס. די נאציאָנאַלע פארזאמלונג האט דעם דאָזיקן אומגעלומפערטן פרואוו פון באָנאפארטן זיך אַרויסצודרייען פון דער שווערער לאגע באגעגנט מיט אייז-קאַלטן אומצוטרוי. פונקט אזוי נישט געלונגען איז געווען דער געדאנק אראָפּצונעמען פונם יולי-זייל די אימאָרטעלן-קרענץ. דאס האט אין איין טייל פון דער ארמיי ארויסגערופן רעוואָלוציאנערע דעמאָנסטראציעס און האט געגעבן דער נאציאָנאלער פארזאמלונג א סיבע פאר א מער אָדער ווייניקער באהאלטענעם וואָטום פון אומצוטרוי צום מיניסטעריום. אומזיסט האט די רעגירונגס-פרעסע געדראָט מיט דער אָפּשאַפונג פון אלגעמיינעם וואַל-רעכט און מיט אַ קאָזאַקן-אנפאל; אומזיסט האט אָפּו׳, אין דער געזעצגעבערישער פארזאמלונג א וואָרף געטאן א דירעקטן ארויסרוף די מיטגלידער פון דער לינקער טייל,—אומזיסט האט ער זיי גערופן אפן גאס און האט דערקלערט, אז די רעגירונג האָט זיך צוגעגרייט זיי צו באגעגענען, ווי עס געהער צו זיין. אָפּו׳ האט זיך ניט דערשלאגן צו קיין זאַך, אכוץ אַ רוף צו אָרדנונג מיצאַד דעם פרעזידענט, און די אָרדנונגס-פארטיי האט מיט שטילער נעקאָמע דערלאָזן איינעם פון די לינקע דעפוטאטן אויסצולאכן באָנאפארטס אוזורפאציאָנס-כאַלוימעס. אומזיסט, ענדליך, האָט די רעגירונג פאָרויסגעזאָגט א רעוואָליוציע אפן 24-טן פעווראל. א דאנק דעם דאָזיקן פארויסזאגן, האט דאס פאלק איגנארירט דעם 24-טן פעוראַל.

דער פראָלעטאַריאַט האט זיך נישט געלאזט פארנארן צו קיין בונט, ער האט בעדייע געהאט צו מאכן א רעוואָליוציע.

די פראוואקאַציע פון דער רעגירונג האט בלויז פארשטארקט די אלגעמיינע אומצופרידנקייט מיט דער עקזיסטירנדיקער אָרדנונג. דער וואל-קאָמיטעט האט אונטערן דרוק פון די ארבעטער ארויסגעשטעלט פאלגנדיקע דריי קאנדידאטן פאר פאריזש: דעפלאָט, ווידאל און קאַרנאָ. דעפלאָט איז פארשיקט

געווארן אין יוני און איז אַמניסטירט געווארן א דאנק איינער פון נאפּאלעאָנס שפּיצלאָך, וואס האבן געלאזט שאפן זיין פּאפּוליאַריטעט; ער איז געווען בלאַנקי'ס א פריינט און האט אנטייל גענומען אינם ארויסטריט פון 15-טן מאי. ווידאל איז באוואוסט געווען אלס קאמוניסטישער שרייבער, אלס מעכאַבער פונם בוך: „וועגן דער פארטיילונג פון די רייכטימער"; ער איז געווען לואי-בלאַנ'ס סעקרעטאר אין דער לוקסעמבורגער קאמיסיע. קאַרנאָ, א זון פונם קאנווענט-מיטגליד, וואס האט ארגאניזירט דעם ניצאָכן, דער וויניקער פון אלעמען קאמפּראמעטירטער מיטגליד פון דער פּארטיי פון „נאַסיאָנאַל", דער בילדונגס-מיניסטער אין דער צייטווייליקער רעגירונג און אין דער אויספיר-קאמיסיע, איז א דאנק זיין דעמאקראטישן געזעץ-פּראָיעקט וועגן פאלקסבילדונג געווען א לעבעדיקער פּראָטעסט קעגן דעם שול-געזעץ פון די יעזואיטן. די דאָזיקע דריי קאנדידאטן רעפּרעזענטירן די דריי פאראייניקטע קלאסן: בעראָש — א יוני-אינסורגענט, א פארשטייער פונם רעוואָלוציאָנערן פּראָלעטאַריאַט; זייט בא זייט מיט אים — אַ דאָקטרינער — אַ סאָציאַליסט, א פארשטייער פון זיער סאָציאַליסטישער קליין-בורזשואזיע, און ענדליך, דער דריטער קאנדידאט — א פארשטייער פון דער רעפּובליקאַנישער בורזשואזיע, וועמענס דעמאָקראטישע פארמולן עס האבן אינם צוזאמענשטויס מיט דער ארדנונגס-פּארטיי באקומען א סאָציאַליסטישן זינען און האבן שוין לאַנג פארלארן זייער אייגנטליכן זינען. דאס איז געווען אַן אַלגעמיינע קאָאַליציע קעגן דער בורזשואזיע און קעגן דער רעגירונג, פּונקט ווי אין פעברואר. אבער דאס מאל איז דער פּראָלעטאַריאַט געשטאנען בעראָש פונם רעוואָלוציאָנערן בונד.

נישט קוקנדיק אף אַלע אָנשטרענגונגען פון די קעגנערס, האבן געזיגט די סאָציאַליסטישע קאנדידאטן. די ארמיי גופא האט געשטימט פארן יוני-אינסורגענט און קעגן איר אייגענעם מיניסטער לאַאיט. די ארדנונג-פּארטיי איז געווען ווי פון א דונער געטראָפן. די דעפּאַרטאַמענטן-וואַלן האבן זי נישט געטרייסט: זיי האבן געגעבן אַ מערהייט די מאָנטאַניאַרן.

די וואַלן פון 10-טן מאַרט 1850 יאר! זיי האבן קאַסירט דעם יוני פון 1848 יאר: די שולדיקע אינם פארשיקן און אינם שלאָגן די יוני'ער אינסורגענטן האבן זיך אומגעקערט, ארומגערינגלט פון די פארשיקטע מיט זייערע פּרינציפּן אף די ליפּן. די וואַלן פון 10 מאַרט האבן קאַסירט דעם 13-טן יוני פון 1849 יאר: די מאָנטאַניאַרן, וועלכע די נאַציאָנאַלע פארזאמלונג האט פארטריבן, האבן זיך אומגעקערט אין דער נאַציאָנאַלער פארזאמלונג, אבער אומגעקערט האבן זיי זיך שוין נישט ווי קאָמאַנדירן פון דער רעוואָלוציע, נאר ווי אירע פאראויסגייענדיקע פּויקערס.

די וואַלן פון 10-טן מאַרט האבן קאַסירט דעם 10-טן דעקאַבר. נאפּאלעאָן איז דורכגעפאלן צוזאמען מיט זיין מיניסטער לאַאיט. די פּאַרלאַמענטאַרישע געשיכטע פון פראַנקרייך ווייס נאר פון איין אַנאַלאָגיע מיט דעם דאָזיקן דורכפאל: דאס איז דער דורכפאל פון ד'אָססי, קאַרל דעם 10-טנס מיניסטער, אין 1830 יאר.

די וואלן פון 10־טן מארט 1850 יאר האבן ענדליך קא־סירט די וואלן פון 13־טן מאי, וועלכע האבן געגעבן די מערהייט דער אורדנונגס-פארטיי. די וואלן פון 10־טן מארט זיינען געווען א פראטעסט קעגן דער מערהייט פון 13-טן מאי. דער 10-טער מארט—דאס איז געווען א רעוואלוציע.—אונטער די וואל-צעטלען ליגן באהאלטן די שטיינער פונם גאסן-ברוק.

„די אפשטימונג פון 10־מארט דערקלערט אונדז א מילכאמע”, האט אויסגערופן סעגיור ד׳אגעססאָ, איינער פון די פראגרעסיווסטע מיטגלידער פון דער ארדנונגס-פארטיי.

פונם 10־טן מארט 1850 יאר אן טרעט די קאנסטיטוציאנעלע רעפוב־ליק אריין אין א נייער פאזע, אין דער פאזע פון איר צעפאלונג. די פארשיידענע פראקציעס פון דער מערהייט דערלאנגען ווידער איינע דער אנדערער די הענט, זיי ווערן ווידער שאַצעם מיט באנאפארטן, זיי ראטעווען ווידער די ארדנונג, באנאפארט איז ווידער זייער נייטראלע פערזענ־ליכקייט. אויב זיי דערמאנען זיך וועגן זייער ראיאליזם, איז נאר ז׳ערפאר, ווייל זיי האבן זיך מעיאעש געווען אין דער מעגליכקייט פון א בורזשואזער רעפובליק; אויב ער דערמאנט זיך, אז ער זיצט אפן פרעזידענטן־שטול, איז נאר דערפאר, ווייל ער איז זיך מעיאעש צו בלייבן א פרעזידענט.

אפן אויסוואל פונם יוני־אינסורגענט דעפוטאטן ענטפערט באנאפארט, לויט דער קאמאנדע פון דער נאציאנאלער פארזאמלונג, מיט דער באשטימונג אפן פאסטן פון אינערן־מיניסטער באראָשן, דעמזעלבן באראָשן, וועלכער איז געווען דער באשולדיקער פון בלאנקי און בארבעס, לעדריו־ראללען און גינאר. אפן אויסוואל פון קארנא׳ן ענטפערט די געזעצגעבערישע פארזאמלונג מיטן אנגעמען דעם געזעץ וועגן פאלקסבילדונג, אפן אויסוואל פון ווידאל׳ן—מיט רעפרעסיעס קעגן דער סאציאליסטישער פרעסע. מיט די טראמפייטן־קלאנגען פון איר אייגענער פרעסע פרואווט זיך די ארדנונגס־פארטיי פארשטיקן איר שרעק. „דער שווערד איז הייליק”, רופט אויס איינער פון אירע ארגאנען: „די פארטיידיקער פון דער ארדנונג דארפן ארויסטרעטן אין אן אטאקע קעגן דער פארטיי פון די רויטע”. א צווייטער ארגאן דערקלערט: „צווישן דעם סאציאליזם אין דער געזעלשאפט גייט א קאמף אף לעבן און טויט, אן אומאויפהערליכער, אן אומבארעכמאנעסדיקער קאמף; אין דעם דאזיקן פאר־צווייפלטן שטרייט מוז איינער פון זיי אומקומען”. „אויב די געזעלשאפט וועט נישט פארניכטן דעם סאציאליזם, וועט דער סאציאליזם פארניכטן די געזעל־שאפט”—שרייט א דריטער האן פון דער ארדנונג. „שטעלט אויף באריקאדן פון אָרדנונג, באַריקאַדן פון עמונע, באַריקאַדן פון פאַמיליע! מע דאַרף מאַכן אַ סאָף מיט די 127.000 פאַריזשער וויילערס! אַ באַרטאָלאָמעאוס-נאַכט פאַר די סאָציאַליסטן!”. און אין אויגנבליק גלויבט טאָקע די אָרדנונגס־פאַרטיי אין איר ניצאָכן.

ווילדער פון אַלץ זיינען אירע אָרגאנען אָנגעפאַלן אַף די „פאַריזשער קרעמערלאַך”. די קרעמערס פון פאַריזש האָבן אויסגעקליבן אַ יוני׳ער

אינסורגענט פאר זייערן א פאָרשטייער! דאָס באַטייַט: א צווייטער יוני 1848 י. איז אוממעגליך; דאס באַטייַט: א צווייטער 13-טער יוני 1849 יאָר איז אוממעגליך; דאָס באַטייַט: די מאָראלישע ווירקונג פונם קאפיטאל איז צעבראָכן, דער בורזשואזער פארלאמענט שטעלט מיט זיך פאָר די בורזשואזיע און נאָר די בורזשואזיע! דאָס באַטייַט—דאָס גרויסע אייגנטום איז אומגעקומען, ווייַל איר וואסאל, דאָס קליין-אייגנטום, זוכט א רעטונג פאר זיך אינם לאגער פון די אומפארמעגליכע.

די אָרדנונגס-פארטיי באנוצט זיך, פארשטייט זיך, מיט איר אומפארמיידליכן אלגעמיינעם מיטל. זי פאָדערט רעפרעסיעס. „רעפרעסיעס! נאָך און נאָך רעפרעסיעס!" אָבער דער רעפרעסיאָנס-קויאך אירער איז אין צען מאָל קלענער געוואָרן, אין דער צייַט, ווען דער ווידערשטאנד איז אין צען מאָל גרעסער געוואָרן. עס קאָן נאָך גאָר טרעפן, עס זאָל אויסקומען זיך צו באנוצן מיט רעפרעסיעס בענוגייע צו דעם הויפט-געצייַג פון רעפרעסיעס, צו דער ארמיי. און די אָרדנונגס-פארטיי זאָגט איר לעצט וואָרט: „מע דארף צעברעכן דעם אייַזערנעם רינג פון דער לעגאלקייַט, וואָס שטיקט אונדז. א קאָנסטיטוציאָנעלע רעפובליק איז אוממעגליך, מיר מוזן קעמפן מיט אונדזער עמעסן געווער. פון פעווראל 1848 יאָר האָבן מיר געקעמפט מיט דער רעוואָלוציע מיט איר אייגן געווער און אף איר אייגענעם באָדן, מיר האָבן אָנגענומען אירע אייַנריכטונגען; די קאנסטיטוציע—דאָס איז א פעסטונג, וועלכע פארטיידיקט די באלאגערנדע, אָבער נישט די באלאגערטע! אינם בויך פונם טראָיאנישן פערד האָבן מיר זיך ארייַנגעגאנווערט אינם הייליקן איליאָן, אבער—נישט ווי אונדזערע אורעלטערן די גריכן[1], זייַנען מיר געבליבן די נאראנים, מיר זייַנען אליין ארייַנגעפאלן אין געפענגניש.

אין גרונט פון דער קאנסטיטוציע ליגט דאס אלגעמיינע וואל-רעכט. אפשאפן דאס אלגעמיינע וואל-רעכט—אט דאס איז דאס לעצטע ווארט פון דער ארדנונגס-פארטיי, דאס לעצטע ווארט פון דער בורזשואזער דיקטאטור.

דאס אלגעמיינע וואל-רעכט האט זיך ארויסגעזאגט פאר דער דאזיקער דיקטאטור דעם 24-טן מאי 1848 יאר, דעם 20-טן דעקאבר 1848 יאָר, דעם 13-טן מאי 1849 יאר, דעם 8-טן יולי 1849 יאר. עס האט זיך אליין ארויסגעזאגט קעגן זיך דעם 10-טן מארץ 1850 יאר. די הערשאפט פון דער בורזשואזיע אלס רעזולטאט פון אלגעמיינעם וואל רעכט, אלס קאטעגארישער אקט פונם אלייןהערשנדיקן ווילן פון פאלק—אט דאס איז דער זינען פון דער בורזשואזער קאנסטיטוציע. וואס פאר א זינען האט אבער די קאנסטיטוציע פון דעם מאמענט, ווען דער אינהאלט פון דעם דאזיקן וואל-רעכט, אט דעם הערשנדיקן ווילן פון פאלק, דערפירט שוין נישט צו דער הערשאפט פון דער בורזשואזיע? איז דען נישט די דירעקטע פליכט פון דער בורזשואזיע צו רעגולירן דאס וואל-רעכט, אזוי, אז עס זאל שטרעבן צו דער איינציקער הערשאפט, וואס

[1]) ווערטער-שפיל: grecs—באטייט גריכן, ווי אויך שולערן.

האט א זינען, צו איר הערשאפט? דאס אלגעמיינע וואל-רעכט שאפט יעדעס מאל אפ די עקזיסטירנדיקע מלוכע-מאכט און בויט זי יעדעס מאל אויפסנײַ אויף פון זיך; אף אזא אויפן, פארניכטעט עס יעטווידער שטאנדהאפטיקײַט, שטעלט יעדעס מאל אין קאן אלע עקזיסטירנדיקע מאכטן, רײַסט ארונטער דעם אויטאריטעט, דראט צו פארוואנדלען אין אן אויטאריטעט די אנארכיע גופע,—ווער קאן דען נאך צווייפלען דערין נאכן 10-טן מארט פון 1850 יאר?

אפוואַרפנדיק דאס אלגעמיינע וואל-רעכט, אין וועלכן זי האט זיך דראפירט ביז אהער, פון וועלכן זי האט געשעפט איר אלמעכטיקײַט, איז זיך די בורזשואַזיע אָפּן מוידע: אונדזער דיקטאטור האט ביז איצט עקזיסטירט לויטן ווילן פון פאלק, פון איצט אן וועט זי פארפעסטיקט ווערן קעגן דעם ווילן פון פאלק". און גאנץ קאנסעקווענט זוכט זי א שטיצע פאַר זיך נישט אין פראנקרײַך, נאר אויסער איר, אין אויסלאנד, אין א פרעמדער אינוואזיע (אנפאל).

צוזאַמען מיט דעם אנפאל, האט זי, דער צווייטער קאבלענץ, וואס האט געגרינדעט זײַן רעזידענץ אין פראנקרײַך גופע, ארויסגערופן קעגן זיך די נאציאנאַלע ליידנשאפטן. אנפאלנדיק אפן אלגעמיינעם וואל-רעכט גיט זי אן אלגעמיינעם מאטיוו פאר א נייער רעוואליוציע, און די רעוואליוציע דארף גראד האבן אַזא מאטיוו. יעטווידער איינצלנער מאטיוו וואלט צעטיילט די פראקציעס פונם רעוואליוציאנערן בונד, וואלט ארויסבאווייזן זייערע באזונדערע סטירעס. דער אלגעמיינער מאטיוו אבער פאַרטויבט די האלב-רעוואלוציאנערע קלאסן, ער דערלויבט זיי זיך צו גענארן בענוגעייע צו דעם אלגעמיינעם כאראקטער פון דער קומענדיקער רעוואליוציע, בענוגעייע צו די ווירקליכע פאלגן פון זייערע אייגענע מאיסים. יעדע רעוואליוציע נויטיקט זיך אין א באנקעטן-פראגע*) דאס אלגעמיינע וואל-רעכט—דאס איז א באנקעטן-פראגע פון דער נײַער רעוואליוציע.

אבער אפזאגנדיק זיך פון דער איינציק-מעגלעכער פארם פון זייער פאראייניקטער מאכט, פון דער מאַמע מעכטיקסטער און פוסטער פארם פון זייער קלאַסן-הערשאפט, פון דער קאנסטיטוציאנעלער רעפובליק, און ווארפנדיק זיך צוריק צו א נידעריקערער, נישט פולער, פארהעלטניסמעסיק שוואכער מאנארכיסטישער פאָרם,—האבן די בורזשואַזע פראַקציעס זיך אליין פאראורטיילט אף א מאפאלע. זיי דערמאנען אן דעם זאָקן וועלכער האט, וועלנדיק אומקערן זיך זײַן יוגנט-פרישקײַט, צוזאמענגעקליבן זײַנע קינדערשע קליידער און געפרואווט זיי ארויפציען אף זײַנע אלטע גלידער. זייער רעפובליק האט געהאט בלויז דעם פארדינסט, וואס זי האט אויפגעהאדעוועט די נײַע רעוואליוציע.

דער דעוויז פון 10-טן מארט 1850 יאר איז געווען:

Aprés moi le déluge, נאך מיר מעג זײַן אפילע א מאבל

*) אנגעווארנקען אף די באנקעטן פון דער פאראייניקטער אפאזיציע, וועלכע האבן געדינט פאר א מאטיוו פון דער פעווראלער רעוואליוציע.

IV

די אפשאפונג פונם אלגעמיינעם וואל־רעכט אין 1850 יאר.

(פונם דאפלטן 6—5 נומער)·

(דער העמשאך פון די פריערדיקע דריי קאפיטלען איז געדרוקט געווען אין דער „איבערזיכט" פונם לעצטן דאפלטן נומער 6—5 פון דער „נייער ריינישער ציַיטונג". מארקס באשרייבט דארט דעם גרויסן האנדלס-קריזיס, וואס האט אויסגעבראכן אין 1847 יאר אין איינגלאנד, דערקלערט זיין ווירקונג אפן קאנטינענט דורך דער פארשארפונג פון די דארטיקע פאליטישע קאמפליקאציעס אין דער פעווראלער און מארט-רעוואליוציעס פון 1848 יאר און דערוויַיזט, ווי די אויפבליהונג פונם האנדל און פון דער אינדוסטריע, וואס האט זיך אנגעהויבן פון 1848 יאר און האט זיך נאך מער פארשטארקט אין 1849 יאר, האט פאראליזירט די רעוואליוציאנערע ענערגיע און האט מעגליך געמאכט דעם ניצאכן פון דער רעאקציע. ספעציעל וועגן פראנקריַיך זאגט זיך דערנאך פאלגענדיקס):

די זעלביקע סימפטאמען וויַיזן זיך ארויס אין פראנקריַיך פון 1849 יאר אן און באזונדערס פונם אנהויב פון 1850 יאר. די פאריזשער פאבריקן זיַינען פארווארפן מיט ארבעט, די בוימוואלענע פאבריקן פון רואן און מיולהאאוזען קאנען זיך אויך נישט באקלאגן אף קיין שטילשטאנד אין די געשעפטן, הָאגאם, פונקט ווי אין איינגלאנד, האבן אויך דא שלעכט געווירקט די הויכע פריַיזן אף רויוואַרג. דעם אויפשוואונג פון דער אינדוסטריע אין פראנקריַיך האט נאך דערביי מיטגעהאָלפן די גרויסע צאָל־רעפארם אין שפאניען און די פארקלענערונג פון די איינפיר־צאָלן אף פארשיידענע לוקסוס־זאַכן אין מעקסיקע; דער ארויספיר פון די פראנצויזישע סכוירעס אין אָט די ביידע לענדער איז באדיַיטנד פארגרעסערט געווארן. דער וואוקס פון די קאפיטאלן האט געבראכט צו א גאנצער רייי ספעקולאציעס, וואס דעם גרונט דערצו האט געגעבן די ברייט אויסגעשטעלטע עקספלאָטאציע פון די קאליפארנישער גאָלד־גריבער. עס זיַינען אויפגעקומען א סאך געזעלשאפטן, וועלכע האבן מיט זייערע ביליקע אקציעס און סאציאליסטיש באפארבטע פראָספעקטן פארנארט דעם קליינבירגערלעכן און ארבעטערישן טייַסטער, און אין דער עמעסן זיַינען זיי אלע ביז איינעם באשטאנען אין דער אומפארשעמטער גענארעריַי, וועלכע מען קאן געפונען נאר ביַי פראנצויזן אדער ביַי כינעזער. איינע פון די דאזיקע געזעלשאפטן האט זיך אפילע געפונען אונטער דער דירעקטער שוץ פון דער רעגירונג. די איינפיר־צאָלן האבן אין פראנקריַיך פאר די ערשטע צען כאדאשים פון 1848 יאר געגעבן 63 מיליאן פראנק, פאר די זעלביקע כאדאשים פונם 1849 יאר —

95 מיליאָן פראַנק און אין 1850 יאָר — 93 מיליאָן פראַנק. אַגעוו, אין סעפּטיאַבר האָבן זיי זיך ווידער אויפגעהויבן מער ווי אַף אַ מיליאָן פראַנק אין פאַרגלײַך מיט דעם זעלביקן כוידעש אין 1849 יאָר. פּונקט אַזוי זײַנען אויפגעוואַקסן די ציפערן פון אַרויספיר אין 1849 יאָר און באַזונדערס אין 1850 יאָר.

דער קלאָרסטער באַווײַז פאַר דער נײַ אָנגעקומענער אינדוסטריעלער אויפבליהונג איז דער געזעץ פונם 6-טן סעפּטיאַבר 1850 יאָר, וועלכער האָט אויפסנײַ אײַנגעפירט, אַז דער באַנק זאָל צאָלן מיט מזומען געלט. דעם 15-טן מאַרט פון 1848 יאָר איז דעם באַנק, ווי באַקאַנט, דערלויבט געוואָרן אויפצוהערן אויסצאָלן אין מזומען געלט. באַנק-בילעטן, אײַנגעשלאָסן אויך די פּראָווינציעלע ביינק, איז דאַן געווען אין אומלויף אַף אַ סומע פון 373 מיליאָן פראַנק (14.920.000 פונט שטערלינג); דעם 2-טן סעפּטיאַבר 1849 יאָר — אַף אַ סומע פון 482 מיל. פראַנק אָדער 19.280.000 פונט שטערל., אַ צוּוואוּקס פון 4.360.000 פונט שטערל., און דעם 2-טן סעפּטיאַבר פון 1850 יאָר — אַף אַ סומע פון 496 מיליאָן פראַנק, אָדער 19.848.000 פונט שטערלינג, אַ צוּוואוּקס אַן ערך פון 5 מיליאָן פונט. דערבײַ זײַנען די באַנק-בילעטן נישט געפאַלן אין זייער ווערט; פאַרקערט, דער פאַרשטאַרקטער אומלויף זייערער איז געגאַנגען אײַנצײַטיק מיט דער אָנזאַמלונג פון גאָלד און זילבער אין די קעלערן פון באַנק, אַזוי, אַז אין זומער פון 1850 יאָר איז דער מזומענער רעזערוו זײַנער באַשטאַנען אַן ערך אין 14 מיליאָן פ., אַן אומערהערטע סומע אין פראַנקרײַך. דער אומשטאַנד, וואָס דער באַנק איז אימשטאַנד געווען צו פאַרשטאַרקן זײַן צירקולאַציע, אַלזאָ, הייסט עס, זײַן אַקטיוון קאַפּיטאַל, אַף 123 מיליאָן פראַנק אָדער אַף 5 מיליאָן פונט שטערלינג, באַשטעטיקט אַמבעסטן אונדזערע ווערטער אין איינעם פון די פריערדיקע העפטן פון דער דאָזיקער אויסגאַבע, אַז די רעוואָליוציע האָט נישט נאָר נישט אָראָפּגעוואָרפן די פינאַנסיעלע אַריסטאָקראַטיע, נאָר גיכער האָט זי אַפילע זי נאָך פאַרשטאַרקט. דער דאָזיקער רעזולטאַט ווערט נאָך קלאָרער, אויב מען זאָל אַכטונג געבן אַף דער באַנק-געזעצגעבונג פון די לעצטע יאָרן אין פראַנקרײַך. דעם 10-טן יוני פון 1847 יאָר איז דער באַנק באַפולמעכטיקט געוואָרן אַרויסצולאָזן בילעטן צו 200 פראַנק, די קלענסטע בילעטן ביז דאַן זײַנען געווען צו 500 פראַנק. דער דעקרעט פון 15 מאַרט פון 1848 יאָר האָט דערקלערט די בילעטן פון פראַנצויזישן באַנק פאַר געזעצליך געלט און האָט באַפרײַט דעם באַנק פון דער פליכט אויסצובײַטן זיי אַף מזומען געלט. אײַנצײַטיק דערמיט האָט דער באַנק באַקומען דאָס רעכט אַרויסצולאָזן בילעטן צו 100 פראַנק. דורכן דעקרעט פון 27-טן אַפּריל זײַנען די דעפּאַרטאַמענטן-ביינק פאַראייניקט געוואָרן מיטן פראַנצויזישן באַנק אין איין גאַנצעס; אַ צווייטער דעקרעט, פון 2-טן מאַי פון 1849 יאָר, האָט געהעכערט די עמיסיאָנס-רעכט פונם באַנק ביז 442 מיליאָן פראַנק. דער דעקרעט פון 22-טן דעקאַבר 1849 יאָר האָט געהעכערט די מאַקסימאַלע ציפער פון דער עמיסיע ביז 525 מיליאָן פראַנק. ענדליך, דער געזעץ פון 6-טן סעפּטיאַבר 1850 יאָר האָט ווידער אײַנגעפירט דעם אויסטויש פון באַנק-בילעטן אַף געלט. אָט די אַלע פאַקטן: דער אומאויפהערליכער וואוּקס פון געלט-אומלויף, די קאָנצענטרירונג פונם גאַנצן פראַנצויזישן קרעדיט אין די הענט

פונם באנק און פונם גאנצן פראנצויזישן גאלד און זילבער אין זיינע קעלערס — האבן געבראכט פרודאנען צו דעם אויספיר, אז עס איז געקומען די צייט פארן באנק אראפצעווארפן זיין אלטע שלאנגען־פעל און פארוואנדלט ווערן אין א „פאלקס באנק" לויט זיין פרודאנישן רעצעפט. אין דער עמעסן האט פרודאן אפילע נישט געדארפט וויסן די געשיכטע פונם איינגלישן באנק פאר די יארן 1797—1819, ער האט זיך געדארפט בלויז אומקוקן אף יענער זייט קאנאל, קדיי זיך צו איבערצייגן, אז אט דער, פאר אים אומדערהערטער, פאקט אין דער געשיכטע פון דער בורזשואזער געזעלשאפט איז אין טאג אריין די נארמאלסטע בורזשואזע געשעעניש: אין פראנקרייך האט זי איבערראשט בלויז צוליב איר נייקייט. עס איז קלאר, אז די קוימערשטע רעוואליוציאנערע טעארעטיקער, וועלכע זיינען געווען די טאן־געבערס אין פאריז נאך דער צייטווייליקער רעגירונג, זיינען געווען פונקט אזוינע אמהאראצים בענויגייע צו דעם טאך פון די מיטלען, וואס זי האט אנגענומען, ווי די צייטווייליקע רעגירונג אליין. נישט קוקנדיק אף דער אינדוסטריעלער און האנדלס־אויפבליהונג, וואס האט זיך ערשט אנגעהויבן אין פראנקרייך, האט די מאסע פון דער באפעלקערונג, די 25 מיליאן פויערים, געליטן אונטערן יאך פון דער עקאנאמישער יערידע. די גוטע גערעטענישן פון די לעצטע יארן האבן אראפגעווארפן די ברויט־פרייזן נאך מער, ווי אין איינגלאנד, און די לאגע פון די פארשולדיקטע, ביז אפס לעצט דורך די פראצענטניקעס אויסגעזאפטע און דורך דער רעגירונג באנומענע, פויערים איז געווען ווייט נישט קיין גלענצנדיקע. אבער, ווי די געשיכטע פון די לעצטע דריי יאר האט באוויזן, איז דער דאזיקער קלאס פון דער באפעלקערונג אבסאליוט נישט פייהיק צו קיין שום רעוואליוציאנערער איניציאטיוו.

ווי דער פעריאד פון קריזיס, אזוי אויך דער פעריאד פון אויפבליהונג, קומט אן אפן קאנטינענט שפעטער, ווי אין איינגלאנד. דעם אנהויב מאכט שטענדיק איינגלאנד: זי איז דער דעמיאורג פונם בורזשואזן קאסמאס. די פארשיידענע פאזן פון דעם ציקל, וועלכן עס גייט יעדעס מאל אויפסניי דורך די בורזשואזע געזעלשאפט, הויבן זיך אפן קאנטינענט אן אין זייער צווייטער אדער דריטער פארם. דער קאנטינענט פירט ארויס קיין איינגלאנד אן אן ערעך מערער, ווי אין א וואסער נישט איז אנדערן לאנד. דער דאזיקער ארויספיר היינגט, פארשטייט זיך, אפ פון די באדינגונגען פונם איינגלישן האנדל, באזונדערס אף די טראנסאטלאנטישע מערק. פון דער אנדערער זייט, פירט איינגלאנד ארויס אף די טראנסאטלאנטישע מערק מער, ווי דער גאנצער קאנטינענט צוזאמען גענומען, אזוי אז די סומע פונם קאנטינענטאלן ארויספיר אין די דאזיקע לענדער איז ווידער פעסט אפהייגיק פון איינגלאנדס ארויספיר. דעריבער — האגאם די קריזיסן ברעכן אויס אין דער פארם פון א רעוואליוציע פריער פון אלץ אפן קאנטינענט, — שטאמט דער אנהויב זייערער דאך פון איינגלאנד. אף די עק־טיילן פונם בורזשואזן קערפער קומט נאטירליך גיכער פאר דער איבערגוואלטיקער קריזיס, ווי אין זיין הארצן, וואו עס קען לייכטער קומען די גלייכגעוויכט. און פארקערט: לויט דעם, מיט וואס פאר א קראפט עס האט זיך אפגעשפיגלט די קאנטינענטאלע רעוואליוציע אף איינגלאנד,

קענען מיר אורטיילן, צי שטעלט זי אונטער א געפאר די עקזיסטענץ פון דער בורזשואזער ארדנונג גופא אדער זי באריהרט בלויז אירע פאליטישע פארמען.

אינם פעריאד פון אינדוסטריעלער אויפבליהונג, ווען די פראדוקציאנס־קויכעס פון דער בורזשואזער געזעלשאפט אנטוויקלען זיך ברייט און רייך, אף וויפל דאס דערלאזן ביכלאל די באדינגונגען פון דער בורזשואזער ארדנונג, קאן קיין שום רייד נישט זיין וועגן א רעוואליוציע אינם ווירקליכן זינען פון דעם ווארט. זי איז מעגליך בלויז אין אזוינע פעריאדן, ווען די דאזיקע ביידע פאקטארן—די נייסטע פראדוקציאנס־קויכעס און די בורזשואזע פראדוקציאנס־פארמען קומען איינע מיט די אנדערע אין א ווידערשפרוך. די זידלערייען, מיט וועלכע עס קאמפראמעטירן זיך איצט די פארשטייערס פון די פארשיידענע פראקציעס אין דער ארדנונגס־פארטיי אפן קאנטינענט, וועלן נישט געבן קיין סיבע פאר קיין נייע רעוואליוציעס: פארקערט, זיי קאנען דינען אלס סימפטאם דערויף, אז אלע פארהעלטנישן באזירן זיך בא איצטיקן מאמענט אף זייער א פעסטן און—דאס ווייסט די רעאקציע נישט—אף א פולקאם בורזשואזן באדן. אן אים וועלן זיך צעשלאגן אלע רעאקציאנערע פרואוון צו פארהאלטן די אנטוויקלונג פון דער בורזשואזער געזעלשאפט פונקט אזוי, ווי די גאנצע מאראלישע אויפרעגונג און אלע באגייסטערטע פראקלאמאציעס פון די דעמאקראטן. א נייע רעוואלוציע איז מעגליך ערשט נאך א נייעם קריזיס. דערפאר איז זי אבער פונקט אזוי אומפארמיידליך, ווי דער לעצטער.

לאמיר זיך איצט ווענדן צו פראנקרייך.

צווינגענדיק דורכצופירן נייע וואלן דעם 28־טן אפריל, האט דאס פאלק אליין זיך אפגעזאגט פונם ניצאכן, וואס ער האט געהאט אפגעהאלטן אף די וואלן דעם 10־טן מארט, פאראייניקט מיט דער קליין-בורזשואזיע. ווידאל איז אויסגעקליבן געווארן אין פאריז און אפן נידערן ריין. דער פאריזשער קאמיטעט, אין וועלכן עס איז שטארק פארטראטן געווען די בארג־פארטיי און די קליין-בורזשואזיע, האט אים צוגערעדט אנצונעמען דעם נידער־ריינישן מאנדאט. דער ניצאכן פון 10־טן מארט האט פארלארן זיין באשליסנדיקע באדייטונג; דער ענדגילטיקער באשלוס איז ווידער אפגעלייגט געווארן, די אנשטריינגונג איז ביים פאלק אפגעשוואכט געווארן, ער האט אנגעהויבן צוגעוואוינט צו ווערן צו לעגאלע ניצכוינעס אנשטאט רעוואלוציאנערע. די קאנדידאטור פון יעווגעני סיו, דעם סענטימענטאל־קליינבירגערלעכן סאציאל-פאנטאזיאר, האט אינגאנצן פארניכטעט דעם רעוואלוציאנערן זינען פונם 10-טן מארט, די רעאבילטירונג פונם יוני־אויפשטאנד; דער פראלעטאריאט האט זי אין בעסטן פאל געקאנט אננעמען אלס א שפאס, אף פרייליך צו מאכן די גריזעטנס. אנטקעגן דער דאזיקער אנשטענדיקער קאנדידאטור האט די ארדנונגס־פארטיי, וואס איז דרייסטער געווארן דורך נישט אנטשלאסענער אויפפירונג פון אירע קעגנערס, ארויסגעשטעלט א קאנדידאט, וועלכער האט געדארפט אין זיך פארקערפערן דעם יוני'ער ניצאכן. דער דאזיקער קאמישער קאנדידאט איז געווען דער ספארטאנער פאמיליען-פאטער לעקלערק, וועמנס העלדישע קריגס־ריסטונג די פרעסע

האט פונדעסטוועגן אראפגעריסן שטיקלאכווייז—ער האט אף די וואלן באקומען אַ גלענצענדיקן דורכפאל, דער נייער ניצאכן אַף די וואלן פון 28-טן אפריל האט אויפסניי שטאלק געמאכט די מאנטאניארן און די קליין-בורזשואזיע. די מאנטאניארן האבן שוין טריאומפירט, אז זיי וועלן קאנען דערגרייכן צו זייער ציל אף א ריין לעגאלן וועג, נישט ארויסרופנדיק קיין נייע רעוואלוציע און נישט באנוצנדיק זיך מיט דער גרונט-היכף פונם פראלעטאריאט; זיי זיינען זיכער געווען, אז בא די נייע וואלן אין יאר 1852 וועלן זיי מיט דער הילף פונם אלגעמיינעם וואל-רעכט ארויפזעצן זייער לעדריו-ראָללען׳ען אפן פרעזידענטן-שטול און וועלן באקומען א גאראנטירטע מערהייט אין דער פארזאמלונג. די ארדנונגס-פארטיי האט זיך פאר דער צייט געטאן אירס. די נייע וואלן, סיו׳ס קאנדידאטור, די שטימונג פון די מאנטאניארן און פון דער קליין-בורזשואזיע האבן זי איבערצייגט, אז מיט אזוינע קעגנערס מעג מען זיך אלץ דערלויבן, אז זיי וועלן האלטן פארטראגן און נישט נעמען זיך פארן געווער. אףביידע וואל-ניצכוינעס האט זי געענטפערט מיט א וואל-געזעץ, וועלכער האט אפגעשאפט דאס אלגעמיינע וואל-רעכט.

די רעגירונג איז געווען אַף אזויפיל פארזיכטיק, אז זי האט נישט גענומען דעם דאזיקן געזעץ-פראיעקט אף איר אייגענער אכראיעס. זי איז קלוימערשט געגאנגען אף א האנאכע דער מערהייט און האט די אויסארבעטונג פונם דאזיקן פראיעקט איבערגעגעבן די אנפירערס פון דער מערהייט, אירע זיבעצן בורגגראפן. אף אזא אופן האט נישט די רעגירונג פארגעלייגט דער נאציאנאלער פארזאמלונג, נאר די מערהייט האט זיך אליין פארגעלייגט צו פארניכטן דאס אלגעמיינע וואל-רעכט.

דעם 8-טן מאי איז דער פראיעקט ארייַנגעטראגן געווארן אין דעפוטאטן-הויז. די גאנצע סאָציאל-דעמאָקראטישע פרעסע האט, ווי איין מענטש, גענומען אייַנריידן דאס פאָלק, אז עס זאל זיך האלטן מיט ווערדע, אפהיטן די calme majestueux (מאיעסטעטישע רוהיקייט), בלייבן פאסיוו אין פארטרויען זיינע פארטרעטערס. אין יעדן ארטיקל פון די דאזיקע צייטונגען האט מען געקאָנט ארויסלייענען די אנערקענונג, אז א רעוואלוציע וועט פריער פון אלץ פארניכטן אט די אזוי גערופענע רעוואלוציאנערע פרעסע און אז עס רעדט זיך אייגנטליך וועגן איר זעלבסט פארהיטונג. די קלוימערשט-רעוואלוציאנערע פרעסע האט ארויסגעזאָגט איר סאָד. זי האט אונטערגעשריבן איר אייגענעם טויט-אורטייל.

דעם 21-טן מאי האבן די מאָנטאַניאַרן אוועקגעשטעלט אף פריערדיקער באטראכטונג די פראגע וועגן באזייַטיקן דעם דאזיקן געזעץ-פראיעקט אן שום דעבאטן, פארלייגנדיק גלייך אפצעווארפן דעם גאנצן פראיעקט, ווייל ער איז אויוועק אף דער קאנסטיטוציע. די ארדנונגס-פארטיי האט געענטפערט, אז די קאנסטיטוציע וועט געשטערט ווערן אין דעם פאל, ווען דאס וועט נויטיק זיין, דערווייל אבער איז דאס איבעריק, ווייל די קאָנסטיטוציע קאָן אויסגעטייַטשט ווערן אף די פארשיידנסטע אופאנים, און בלויז די מערהייט איז קאָמפעטענט צו באשליסן, וועלכע אויסטייַטשונג עס איז די ריכטיקע. די ווילד-צעלאָזענע אנפאלן פון טיערן און מאנטאלאמבערן האט די בארג-פארטיי באגעגנט מיט אן אַנשטענדיקער און קולטורעלער רוהיקייט. זי האט זיך סוימעך געווען אפן

באַזיס פון רעכט; האט איר די אָרדנונגס-פּאַרטיי אָנגעוויזן אויף דעם באַזיס, אַף וועלכן עס וואַקסט אויס דאָס רעכט, אַפן בורזשואַזן אייגנטום. די באַרג-פּאַרטיי האָט זיך אָנגעהויבן צו בעטן ראַכמים: איר ווילט טאַקע אין דער עמעסן אום וואָס פאַר א פּרייַז עס זאָל נישט זײַן אַרויסרופן א רעוואָלוציע? האט די אָרדנונגס-פּאַרטיי געענטפערט: מיר וועלן זי אויסוואַרטן.

דעם 22-טן מאַי איז געמאַכט געוואָרן א סאָף מיט דער לעכאַטכי-לעדי-קער באַטראַכטונג: אַ מערהייט פון 462 שטימען קעגן 227 האט באַשלאָסן אָנצוהויבן צו באַטראַכטן דעם געזעץ-פּראָיעקט.

די זעלביקע מענטשן, וועלכע האָבן אַזוי פֿײַערליך און אַזוי גרינטליך דערוויזן, אז די נאַציאָנאַלע פאַרזאַמלונג און יעדער איינציקער דעפּוטאַט באַזונדער זאָגן זיך אָפּ פון זייער מאַנדאַט, ווי נאָר זיי גיבן די דעמיסיע דעם פאָלק, וואָס האָט זיי די פולמאַכטן געגעבן, זײַנען זיך געבליבן רוהיק זיצן אַף זייערע ערטער, און האָבן זיך באַמיט צו צווינגען דאָס לאַנד, אז עס זאָל אָנהויבן ווירקן אַנשטאָט זיי, ווירקן מיט דער הילף פון פּעטיציעס, אליין האבן זיי א פינגער אָן אַ פינגער נישט א קלאַפּ געטאָן, ווען עס איז דעם 31-טן מאַי אַף א גלענצנדיקן אויפן דורכגעגאַנגען דער נייַער וואַל-געזעץ, זיי האבן זיך געפּרוּווט בעקאָמע נעמען דורך אַ פּראָטעסט, אין וועלכן זיי האבן אַרייַנגעטראָגן אין פּראָטאָקאָל אַז זיי האבן קיין שאַיכעס נישט צו דעם גוואַלטאַט איבער דער קאָנסטיטוציע, אבער אפילע דעם דאַזיקן פּראָטעסט האָבן זיי נישט געמאָלדן אָפן, נאָר בעסאָד אַרייַנגערוקט דעם פּרעזידענט אין קעשענע אַרייַן.

די 150.000-דיקע אַרמיי אין פּאַריז, דאָס אומאויפהערליכע אָפּלייגן דעם ענטגילטיקן באַשלוס, די פּאַכדאָנישע אייצעס פון דער פּרעסע, די קליינמוטיקייט פון דער באַרג-פּאַרטיי און פון די ניי-אויסגעקליבענע דעפּוטאַטן, די אָלימפּישע רוהיקייט פון דער קליין-בורזשואַזיע און, דער איקער, דער האַנדלס- און אינדוסטריעלער אויפשוואונג האָבן געשטערט יעטווידן רעוואָלוציאָנערן פּרוּוו מיצאַד דעם פּראָלעטאַריאַט.

דאָס אַלגעמיינע וואַל-רעכט האָט אויסגעפּילט זײַן שליכעס. די פאָלקס-מאַסע איז דורכגעגאַנגען זײַן בילדונגס-שול. אין אַ רעוואָלוציאָנערער עפּאָכע דינט עס נאָר פאַר אַזאַ שול, נישט מער. איצט האָט עס שוין געדאַרפט באַזײַטיקט ווערן: דורך אַ רעוואָלוציע, אָדער דורך אַ רעאַקציע.

נאָך מער ענערגיע האָט אַרויסבאַוויזן די באַרג-פּאַרטיי באַם פּאַסגנדיקן אינצידענט: דער קריגס-מיניסטער ד'אָפּול האָט פון דער טריבונע פון דער נאַציאָנאַלער פאַרזאַמלונג אָנגערופן די פּעווראַלער רעוואָלוציע: אומגליקס-קאַטאַסטראָפע. די ריירנערס פון דער באַרג-פּאַרטיי, וועלכע האָבן זיך, ווי טאָמיד, אויסגעצייכנט מיטן ראַשיקן אויסדרוק פון זייער מאָראַלישער אויפרעגונג, זײַנען דורכן פּרעזידענט דיופּען נישט דערלאָזן געוואָרן צום וואָרט. זשיראַרדען האָט פאָרגעלייגט דער באַרג-פּאַרטיי, זי זאָל גלייך, אין כולן באַשטאַנד, אַרויסגיין פון זאַל. דער רעזולטאַט: די באַרג-פּאַרטיי איז זיך פאַרבליבן אַף איר אָרט, און זשיראַרדען, אַלס אומווירדיקער, איז אַרויסגעוואָרפן געוואָרן פון אירע רייען.

דער נייער וואל=געזעץ האט זיך נאך גענויטיקט נאך אין איין צוגאב, אין א נייעם פרעסע-געזעץ. דער לעצטער האט נישט געלאזן אף זיך לאנגווארטן. דער געזעץ=פראיעקט פון דער רעגירונג, פארערגערט אין פיל פונקטן דורך די אויסבעסערונגען פון דער ארדנונגס=פארטיי, האט גרעסער געמאכט די מאשקאנעס, פעסטגעשטעלט א באזונדערן שטעמפל-אפצאל פון פעליעטאן=ראמאנען (אן ענטפער אפן אויסוואל פון יעוגעני סיו), האט באשטייערט אלע ווערק, וועלכע דערשיינען אין וועכנטליכע אדער כוידעשליכע אויסגאבן ביז א געוויסער צאל בויגנס און האט, עגדליך, פעסטגעשטעלט, אז אף יעדן ציייטונגס-ארטיקל מוז זיין דעם מעכאבערס אונטערשריפט. די באשטימונגען וועגן דעם מאשקן האבן דערהארגעט די אזוי גערופענע רעוואלוציאנערע פרעסע; דאס פאלק האט געקוקט אף איר אונטערגאנג, ווי אף אן אפצאל פאר דער אפשאפונג פונם א-געמיינעם וואל=רעכט. די ווירקונג פונם נייעם געזעץ האט זיך אבער נישט באגרענעצט מיט דער דאזיקער טייל פון דער פרעסע, און די מעכאברים פונם געזעץ האבן עס גארנישט געהאט אפילע בעדייע. קאדזומאן די ציייטונגס-פרעסע איז געווען אנאנים, איז זי געווען אן ארגאן פאר דער ברייטסטער, נאמענלאזער געזעלשאפטליכער מיינונג; זי איז געווען די דריטע מאכט אין דער מלוכע. דאס האט זיך געענדערט, ווען אלע ארטיקלען האבן אנגעהויבן אונטערגעשריבן ווערן דורך די מעכאברים: די ציייטונג איז פארוואנדלט געווארן אין א זאמלונג פון ליטערארישע ווערק פון מער אדער ווייניקער באקאנטע פערזאנען. יעדער ארטיקל האט זיך אראפגעלאזן ביז צו דער מאדרייגע פון א ציייטונגס-אנאנס. ביז אהער האבן די ציייטונגען געהאט א ווערט ווי פאפירגעלט פון געזע-שאפט-לעכער מיינונג, איצט זיינען זיי פארוואנדלט געווארן אין מער אדער ווייניקער צווייפלהאפטע סאלא=וועקסלען, וואס זייער גוטסקייט און גאנגבארקייט איז אפהייניק געווען נישט נאר פונם וועקסל-געבערס קרעדיט, נאר אויך פונם קרעדיט פונם אינדאסענט. די פרעסע פון דער ארדנונגס-פארטיי האט אגיטירט נישט נאר פארן אפשאפן דאס א-געמיינע וואל-רעכט, נאר אויך פאר די עקסטרעמסטע מיטלען קעגן דער "שעדליכער" פרעסע. דאך איז אפילע אט די "אנשטענדיקע" פרעסע מיט איר ביזווייליקער אנאנימקייט נישט געווען לויטן געשמאק פון דער ארדנונגס-פארטיי, באזונדערס פון איי־ניקע אירע פראווינציעלע פארשטייערס. זיי האבן געוואלט האבן צו טאן נאר מיט באצאלטע שרייבערס, און וויסן זייער פולן נאמען, זייער דירע און זייערע סימאנים. אומזיסט האט זיך די "אנשטענדיקע" פרעסע באקלאגט אף דער שווארצער אומדאנקבארקייט, מיט וועלכער מע צאלט איר פאר איר דינסט. דער געזעץ איז דורכגעגאנגען, די פאדערונג פון אונטערשריפטן איז געווען דער ערגסטער קלאפ גראד פאר איר. די נעמען פון די רעפובליקאנישע פובליציסטן זיינען געווען גענוג באקאנט; אבער די אנשטענדיקע פירמען: „Journal des Dèbats“ „Assemblèe Nationale“, „Constitutionel“ א. א. וו. א. א. וו. מיט זייער בארימטער מלוכע-קלוגשאפט האבן פארגעשטעלט זייער א קלאגעדיק בילד, ווען די דאזיקע גאנצע געהיימניספולע קאמפאניע איז פלוצלונג אנטפלעקט געווארן און עס האט זיך ארויסגעוויזן,

אז דאס זיינען אלטע פארקויפטע, אויסגעריבענע גאסן-שרייבערס, ווי לעמאשל
גראניע-דע-קאססאניאק, וואס זיינען צוגעוואוינט פאר מזומען געלט צו פארטיידיקן
אלץ, וואס איר ווילט, אדער אלטע שמאטעס, ווי קאפעפיג, וואס רופן זיך
אליין מלוכע-מענטשן, אדער קאקעטירנדיקע וויצלינגער, ווי דער ה׳ לעמוען
פון די „Débats“.

באם באטראכטן דעם געזעץ וועגן דער פרעסע האט די בארג-פארטיי
שוין באוויזן זיך אראפצולאזן אף אזא נידעריקער מאראלישער מאדרייגע, אז
זי איז בלויז אימשטאנד געווען צו אפלאדירן די טיראדן פון דער אלטער בא-
רימטקייט פון דער יולי-מאנארכיע, דעם ה׳ וויקטאר הוגא.

צוזאמען מיטן געזעץ וועגן די וואלן און מיטן געזעץ וועגן דער פרעסע
גייט די רעוואלוציאנערע און דעמאקראטישע פארטיי אראפ פון דער אפיציע-
לער סצענע. א קורצע צייט נאכן סאף פון דער סעסיע, פארן אפפארן אהיים,
האבן ביידע פראקציעס פון דער בארג-פארטיי—די סאציאליסטישע דעמאקראטן
און די דעמאקראטישע סאציאליסטן—ארויסגעלאזן צוויי מאניפעסטן, צוויי
testimonia paupertatis (דאלעס-צייגנישן), אין וועלכע זיי האבן דערוויזן,
אז אויב קויאך און ערפאלג זיינען קיינמאל נישט געווען אף זייער זייט, זיי-
נען זיי אבער דערפאר שטענדיק געשטאנען פאר דאס אייביקע רעכט און
פאר אלע איבעריקע אייביקע עמעסן.

לאמיר זיך איצט ווענדן צו דער ארדנונגס-פארטיי. די „נייע ריינישע
צייטונג“ האט אין 3-טן נומער, ז. 16, געשריבן: „זייט בא זייט מיט די
רעסטאווראציאנס-שטרעבונגען פון די פאראייניקטע ארלעאניסטן און לעגיטי-
מיסטן איז באנאפארט דער פארשטייער פון דער רעפובליק, וועלכע סאנקצי-
אנירט זיין פאקטישע מאכט, און פון דער אנדערער זייט, מאכן די רעסטאוו-
ראציאנס-שטרעבונגען פון באנאפארטן אליין די ארדנונגס-פארטיי פאר אן
אנהייגערן פון דער רעפובליק, וועלכע סאנקציאנירט זייער געמיינזאמע הער-
שאפט; די ארלעאניסטן—אף צעלאכעס די לעגיטימיסטן, די לעגיטימיסטן—אף
צעלאכעס די ארלעאניסטן—זיינען די פארשטייערס פונם status quo—פון
דער רעפובליק. יעדע פון די פראקציעס פון דער ארדנונגס-פארטיי פארמאגט
in petto איר אייגעוועם קעניג און איר אייגענע רעסטאווראציע, און אין
דער זעלביקער צייט מוז יעדע אין קאמף מיט די אוזורפאציאנס- און רעוואַ-
לוציאנערע שטרעבונגען פון אירע קעגנערס אונטערשטרייכן די אלגעמיינע
הערשאפט פון דער בורזשואזיע, די מלוכע-פארם, אין וועלכער א״ע זייערע
באזונדערע פאדערונגען ווערן אפגעהיט אין א נייטראלן צושטאנד—די רעפוב-
ליק... טיער האט גארנישט כוישעד געווען, וואס פאר אן עמעס עס ליגט בא-
האלטן אין זיינע ווערטער: „מיר, ראיאליסטן, זיינען די זיכערסטע שטיצע פאר
דער קאנסטיטוציאנעלער רעפובליק“.

די דאזיקע קאמעדיע פון républicains malgré eux—רעפובליקאנער
קעגן אייגענעם ווילן, פון סאנים פונם status quo אין דער ראליע פון זיינע
היטערס; די שטענדיקע צוזאמענשטויסן צווישן באנאפארטן מיט דער נאציאַ-
נאלער פארזאמלונג; די סאקאנע פונאנדערגעפאלן צו ווערן אף אירע בא-

שטאַנד-טײלן, וואָס האָט זיך יעדעס מאָל אויפגעהויבן פאַר דער אָרדנונגס-פּאַרטײ, און יעדעס מאָל די נײַע צונויפגיסונג פון אירע פראַקציעס; די פּרוּאוון פון יעדער פון זײ צו פאַרוואַנדלען דעם ניצאָכן איבער אַלגעמײנעם סוינע אין אַ מאַפּאָלע פון אירע צײַטווײַליקע פאַרבינדעטע; די קעגנזײַטיקע קינע, בײזער זיקאָרן און העצע, די אָן אויפהער אנטבלויזטע שווערדן, און אַלס רעזולטאַט פון אַלץ — שטענדיק אַ baiser Lamourette[1] — אָט די גאַנצע אײנפּאַכע פעלערן-קאָמעדיע איז אין אַ באַזונדערס קלאַסישער פאָרם פונאַנדערגעשפּילט געוואָרן אין מעשאַך פון די לעצטע זעקס כאַדאָשים.

די אָרדנונגס-פּאַרטײ האָט געמײנט, אַז דורך איר וואַל-געזעץ האָט זי באַזיגט באָנאַפּאַרטן. איבערגעבנדיק אין דער קאָמיסיע פון זיבעצן די רעדאַקציע פון איר געזעץ-פּראָיעקט און די אַכראַיעס פאַר אים, האָט זיך דען באָנאַפּאַרטס רעגירונג דערמיט אַלײן נישט אָפּגעזאָגט פון דער מאַכט? באָנאַפּאַרטס הויפּט-שטיצע קעגן דער פאַרזאַמלונג איז דאָך באַשטאַנען דערין, וואָס ער איז געווען אויסגעקליבן פון זעקס מיליאָן.—באָנאַפּאַרט פון זײַן זײַט האָט געקוקט אויפן וואַל-געזעץ, ווי אויף אַ האַנאָכע דער פאַרזאַמלונג, דורך וועלכער ער קויפט די האַרמאָניע צווישן דער געזעצגעבערישער און דער אויספירנדער מאַכט. אַלס באַלוינונג דערפאַר האָט דער דאָזיקער נידעריקער אַוואַנטיוריסט געפאָדערט, אַז זײַן געהאַלט זאָל אים פאַרגרעסערט ווערן אויף דרײַ מיליאָן. די נאַציאָנאַלע פאַרזאַמלונג האָט זיך נישט געקאָנט פונאַנדערגײן מיט דער אויספיר-מאַכט אין דעם מאָמענט, ווען זי האָט אָפּגעשטויסן די גוואַלטיקע מערהײַט פונעם פראַנצויזישן פאָלק. אַזוי האָט אויסגערעכנט נאַפּאָלעאָן. די פאַרזאַמלונג איז געווען אויפגערעגט. לויט אַלע סימאָנים האָט זי זיך געהאַט אַנטשלאָסן אויף די סאַמע עקסטרעמסטע מיטלען. די קאָמיסיע האָט אָפּגעוואָרפן דעם פאָרשלאַג פון דער רעגירונג, די באָנאַפּאַרטיסטישע פּרעסע האָט פון איר זײַט אָנגענומען אַ דראָהענדיקע פּאָזע, האָט אָנגעוויזן אויפן באַרויבטן פאָלק, בײַ וועלכן מע האָט צוגענומען זײַן וואַל-רעכט. עס איז פאָרגעקומען אַ גרויסע צאָל טומלדיקע פּרוּאוון זיך צוזאַמענצורײדן; סאָף קאָל סאָף האָט די פאַרזאַמלונג אין דער ווירקלעכקײַט נאָכגעגעבן, אָבער זי האָט זיך נוריקעם געווען אין פּרינציפּ. אַנשטאָט אויף שטענדיק צו פאַרגרעסערן דאָס געהאַלט אויף דרײַ מיליאָן אַ יאָר, האָט זי באַשלאָסן אַרויסצוגעבן באָנאַפּאַרטן נאָר אָן אײנמאָליקע שטיצע פון 2.160.000 פראַנק. אָבער אויך די דאָזיקע האַנאָכע האָט זי געמאַכט ערשט דאַן, ווען פאַר איר האָט זיך אַרויסגעזאָגט שאַנגאַרניע, דער גענעראַל פון דער אָרדנונגס-פּאַרטײ און באָנאַפּאַרטס זעלבסט באַרופענער באַשיצער. אויף אַזאַ אופן, האָט מען די דאָזיקע צווײ מיליאָן אײגנטלעך וואָטירט נישט באָנאַפּאַרטן, נאָר שאַנגאַרניען.

די דאָזיקע מיט קאַעס צוגעוואָרפענע נעדאָווע האָט באָנאַפּאַרט אָנגענומען גאָר אינעם גײַסט פון אַ באַאַל-טויווע. די באָנאַפּאַרטיסטישע פּרעסע

1) לאַמורעטס קוש. בעשאַס דער גרויסער פראַנצויזישער רעוואָלוציע האָט אין דער נאַציאָנאַלער פאַרזאַמלונג דער דעפּוטאַט לאַמורעט אײנמאָל נאָך אַ שטורמישן צוזאַמענשטויס צווישן די פּאַרטײען אײַנגערעדט אַ סענטימענטאַלע סצענע פון אַלגעמײנעם שאַלעם-ווערן.

האָט צוריק באַנײַט אירע אומדערוואַרטעטע אנפאלן אף זער נאַציאָנאלער פאַרזאַמלונג, און האָט אינגיכן אנגעהויבן אָפן אָנפאלן אף איר. די פֿאָדערונג פון כסימעס פאר די מיטארבעטערס פֿון צײַטונגען איז פריער פון אַלץ געווען געווענדעט קעגן די צווייטראַנגיקע צײַטונגען, די פֿאָרשטייערנס פֿון באָנאַפּאַרטס פּערזענליכע אינטערעסן; און אָט, ווען עס איז בײַם באַטראַכטן דעם געזעץ וועגן דער פּרעסע ארײַנגעטראָגן געוואָרן די אויסבעסערונג וועגן אונטערשריפטן, איז דער הויפט-באָנאַפּארטיסטישער אָרגאַן, דער «Pouvoir» מיט נישט אײַנגעהאַלטענעם ווילדן קאַעס אנגעפאַלן אף דער נאַציאָנאלער פאַרזאמלונג. די מיניסטאָרן איז אויסגעקומען זיך אָפּצוזאָגן פון דער דאָזיקער צײַטונג; דער פֿאַראַנטוואָרטליכער רעדאַקטאָר פֿונם «Pouvoir» איז גערופן געוואָרן צו פֿאַראַנטוואָרטליכקײַט דורך דער נאַציאָנאלער פֿאַרזאַמלונג און איז צוגעמישפּעט געוואָרן צו אַ געלט-שטראָף פון 5.000 פֿראַנק. אפן אנדערן טאָג האט דער «Pouvoir» אפגעדרוקט נאָך אַפרעכערן אַרטיקל קעגן דער פאַרזאַמלונג, און די רעגירונג האָט אויס נעקאָמע פֿאַרפירט פּראָצעסן קעגן אײניקע לעגיטימיסטישע צײַטונגען פֿאַר אויוועך זײַן אַף דער קאָנסטיטוציע.

ענדליך, איז אפן טאָג-סיידער אַוועקגעשטעלט געוואָרן די פֿראַגע וועגן אַן איבעררײַס אין די זיצונגען פֿונם דעפּוטאטן-הויז. באָנאַפּאַרט האָט נויטיק געהאַט דעם דאָזיקן איבעררײַס, כדי א רודער טאָן אָן שום שטערונגען מיצאַד דער פאַרזאמלונג. די אָרדנונגס-פֿאַרטיי האָט אים געדאַרפֿט האָבן טיילווײַז צוליב אירע פראַקציאָנערע אינטריגעס, טיילווײַס צוליב פערזענליכע צילן פֿון איינצעלנע דעפּוטאַטן. און ביידן — באָנאַפּאַרטן און דער אָרדנונגס-פֿאַרטיי — איז די האַפּסאָקע נויטיק געווען אַף צו פֿאַרשטאַרקן און פֿאַרברייטערן די רעאַקציאָנערע ניצכוינעס אין דער פּראָווינץ. און ווירקליך, די פֿאַרזאַמלונג האט אָפּגעלייגט אירע זיצונגען פֿונם 11-טן אווגוסט ביזן 11-טן נאָיאַבר. אבער אַזוי ווי באָנאַפּאַרט האט קלאָל נישט געמאַכט קיין סאָד דערפון אז די אויפזיכט פֿון דער פֿאַרזאַמלונג איז אים צו שווער, האט זי אפילע איר צוטרוי-וואָטום צוגעגעבן דעם כאַראַקטער פון אומצוטרוי צום פּרעזידענט. קיין איין באָנאַפּאַרטיסט איז נישט צוגעלאָזט געוואָרן אין דער שטענדיקער קאָמיסיע פון 28 מיטגלידער, וואָס האָט געדאַרפט שטיין אַף דער וואַך פֿון די רעפּובליקאַנישע גוטע מידעס אין דער צײַט פֿון די קאַניקולן. אַנשטאָט די באָנאַפּאַרטיסטן זײַנען אויסגעקליבן געוואָרן אפילע אייניקע רעפּובליקאַנער פֿון «Siècle» און «National»; דערמיט האט די מערהײַט געגעבן צו וויסן דעם פּרעזידענט וועגן איר צוגעבונדנקײַט צו דער קאָנסטיטוציאָנעלער רעפּובליק.

אַ קורצע צײַט פאר דער האַפּסאָקע אין די זיצונגען פֿונם דעפּוטאַטן-הויז, און באַזונדערס גלײַך נאך איר, האט זיך געדוכט, אַז ביידע גרויסע פראַקציעס פון דער אָרדנונגס-פאַרטיי, די אָרלעאַניסטן און לעגיטימיסטן, זײַנען גרייט שאָלעם צו ווערן צווישן זיך אפן גרונט פֿון צונויפגיסן ביידע קעניגליכע פּאַמיליעס, אונטער וועמענס פאָנען זיי האָבן געקעמפט. די צײַטונגען זײַנען פול געווען מיט די שאָלעם-פּראָיעקטן, וואס זײַנען באטראכט געוואָרן בײַם בעט פון קראַנקן לואי-פיליפּ אין סאַנקט-לעאָנארדע; אבער לואי-פיליפּס פּלוצלינגער טויט האט פאַרײַנפאַכט די לאַגע. לואי-פיליפּ איז געווען אַן אוזורפּאַטאָר. העַנריק דער

5-טערן איז דורך אים באַרויבט געוואָרן און דער גראַף פּאַריזשסקי איז צוליב הענריק דעם 5-טנס קינדערלאָזיקייט זיין געזעצליכער יורש. איצט איז פאַרשוואונדן יעטווידער מאָטיוו אף צונויפגיסן ביידע דינאַסטיעס. אבער גראָד האָבן ביידע פראַקציעס פון דער בורזשואַזיע ענדליך פאַרשטאַנען, אז זיי צעטיילט נישט די סענטימענטאַלע צוגעבונדקייט צו דער אָדער יענער קעניגליכער פאַמיליע, נאָר פאַרקערט, אז זייערע פאַרשיידנאַרטיקע קלאַסן-אינטערעסן האָבן צעטיילט די ביידע דינאַסטיעס. די לעגיטימיסטן, וואָס זיינען אַוועק זיך בוקן פאַר הענריק דעם 5-טן אין וויסבאַדן—פּונקט ווי זייערע אָרלעאַניסטישע קאָנקורענטן אין סאַנקט-לעאָנאַרד—האָבן, ווי נאָר זיי האָבן זיך דערוואוסט פון לואי-פיליפּס טויט, גלייך אויסגעבילדעט א מיניסטעריום in partibus infidelium, וואָס אין אים זיינען מערנסטיילס אריין מיטגלידער פון דער קאָמיסיע פון די אַכט און צוואַנציק רעפּובליקאַנישע מאַשגיכים; און בעשאַס א געוויסן קאָנפליקט אין דער פּאַרטיי איז דאָס דאָזיקע מיניסטעריום גלייך אַרויסגעטראָטן מיט דער אָפנהערציקסטער פּראָקלאַמאַציע אינעם נאָמען פון רעכט מיט גאָטס גענאָד. די אָרלעאַניסטן האָבן טריאומפירט איבער דעם סקאַנדאַל, וואָס דער מאַניפעסט האָט אַרויסגערופן אין דער פּרעסע און האָבן גאָרנישט באַהאַלטן זייער אָפענע סינע קעגן די לעגיטימיסטן.

בעשאַס די קאַניקולן פון דער נאַציאָנאַלער פאַרזאַמלונג האָבן געעפנט זייערע זיצונגען די פאַרשטייערשאַפטס-פאַרזאַמלונגען פון די דעפּאַרטאַמענטן. די מערהייט זייערע האָט זיך אַרויסגעזאָגט פאַר א מער אָדער ווייניקער איינטריגאַנישן איבערקוקן די קאָנסטיטוציע, ד. ה. זיי האָבן זיך אַרויסגעזאָגט פאַר א מאָנאַרכיסטישע רעסטאַווראַציע פון אַן אומבאַשטימטן כאַראַקטער, פאַרן „באַשליסן די פראַגע", מוידע זייענדיק צוזאַמען מיט דעם, אַז זיי זיינען צופיל נישט קאָמפּעטענט און צופיל פּאַכדאַניש אף צו געפינען דעם דאָזיקן באַשלוס. די באָנאַפּאַרטיסטישע פראַקציע האָט זיך צוגעהיילט אויסצוטייטשן דאָס דאָזיקע איבערקוקן די קאָנסטיטוציע אינעם זינען פון פאַרלענגערן נאַפּאָלעאָנס פולמאַכטן.

דער הערשנדיקער קלאַס האָט בעשום אופן נישט געקענט דערלאָזן קיין געזעצליכן קאָנסטיטוציאָנעלן סאָף,—די דימיסיע פון באָנאַפּאַרטן אין מאי פון 1852 יאָר, באַלדיקע וואַלן פון א נייעם פּרעזידענט דורך אַלע וויילערס פון לאַנד, און איבערקוקן די קאָנסטיטוציע דורך א רעוויזיאָנס-אַנשטאַלט אין משך פון די ערשטע כאָדאָשים פון דער נייער פּרעזידענטשאַפט. דער טאָג פון די נייע פּרעזידענטן-וואַלן וואָלט געווען א טאָג פון צוזאַמענשטויס צווישן אַלע פיינטליכע פּאַרטייען: די לעגיטימיסטן, אָרלעאַניסטן, בורזשואַזע רעפּובליקאַנער, רעוואָליוציאָנערן. אַלס רעזולטאַט וואָלטן זיי זיך אומפאַרמיידליך געמוזט באַנוצן מיט דער קראַפט פון געווער. ווען אפילע דער אָרדנונגס-פּאַרטיי זאָל זיך געווען איינגעבן צו געפינען א נייטראַלן קאַנדידאַט, וועלכער זאָל שטיין אויסער ביידע דינאַסטישע פאַמיליעס, וואָלט קעגן איר אַרויסגעטראָטן ווידער דער זעלביקער באָנאַפּאַרט. אין זיין קאַמף קעגן פאָלק איז די אָרדנונגס-פּאַרטיי געצוואונגען געווען טאָמיד צו פאַרשטאַרקן די קראַפט פון דער אויספיר-מאַכט. און די פאַרשטאַרקונג פון דער אויספיר-מאַכט האָט פאַרשטאַרקט איר פאַרשטייער—באָנאַפּאַרטן. דעריבער איז יעטווידער טריט, וואָס די אָרדנונגס-פּאַרטיי נעמט

אונטער אף צו פארשטארקן איר אלגעמיינע מאכט, פארשטארקט ער נאפאלעאנס קאמף-מיטלען און זיינע דינאסטישע פרעטענזיעס, פארגרעסערט זיינע שאנסן— אינם באשליסנדיקן מאמענט מיט קויאך צו שטערן דעם קאנסטיטוציאנעלן סאף. דעמאלסט וועט זיך באנאפארט אין זיין קאמף מיט דער ארדנונגס-פארטיי פונקט אזוי נישט אפשטעלן פארן אריווער זיין אף איינעם פון די יעסוידעס פון דער קאנסטיטוציע, ווי די ארדנונגס-פארטיי האט אין איר קאמף מיטן פאלק זיך נישט אפגעשטעלט פארן אריווער זיין אפן צווייטן יעסאד פון דער קאנסטיטוציע, אפשאפנדיק דאס אלגעמיינע וואל-רעכט. מע האט זיך געקאנט מעשאער זיין, אז אף צעלאכעס דער פארזאמלונג וואלט ער אפעלירט אפילע צום אלגעמיינעם וואל-רעכט. מיט איין ווארט, א קאנסטיטוציאנעלער סאף וואלט געשטעלט אין קאן דעם גאנצן פאליטישן status quo, און אויסער דעם דאזיקן status quo האט זיך דעם בורזשוא געכאלעמט כאאס, אנארכיע און בירגער-קריג. אים כאלעמט זיך, אז גלייך מיט דער ערוואכונג פונם מאי פון 1852 יאר ווערן געשטעלט אין קאן אלע זיינע קניעס און מעבירעס, זיינע וועקסלען, זיינע כאסענעס, נאטאריאלע אקטן, היפאטעקן, ערד-רענטע, דירע-געלט, רעוואך און אלע זיינע קאנטראקטן און קוואלן פון האכנאסע—און אונטער אזא ריזיקע זיך אונטערווארפן קאן ער נישט. אונטער דער צעשטערונג פונם פאליטישן status quo ליגט באהאלטן א סאקאנע פאר דער גאנצער בורזשואזער געזעלשאפט, איר אלגעמיינער קראך. דער איינציק מעגלעכער סאף פאר דער בורזשואזיע איז אפלייגן דעם סאף. זי קאן ראטעווען די קאנסטיטוציאנעלע רעפובליק נאר דורך אריווער זיין אף דער קאנסטיטוציע. אט דאס איז געווען דאס לעצטע ווארט פון דער פרעסע פון דער ארדנונגס-פארטיי נאך אלע אירע טיפזיניקע און לאגגווייליקע דעבאטן וועגן „סאף“, וואס זי האט געפירט נאך זעם, ווי עס האט זיך געעפנט די סעסיע פון די גענעראלע ראטן. די מעכטיקע ארדנונגס-פארטיי איז אף אזא אויפן, צו איר כארפע, געצוואונגען געווען ערנסט זיך רעכענען מיט דער לעכערלעכער, ארדינערער און דורך איר, פארהאסטער פערזענלעכקייט פונם פסעוודא-באנאפארט.

דער דאזיקער שמוציקער פארשוין האט פון זיין זייט זיך טויע געווען מעקויאך די עמעסע סיבעס פון דעם, וואס אף אים איז אויסגעפאלן די ראליע פון א נויטיקן מענטשן. אין דער צייט, ווען זיין פארטיי איז געווען גענוג ווייטזעעוודיק אף צו פארשטיין, אז באנאפארטס וואקסנדיקע באדייטונג הייבט אפ פון די אומשטענדן, האט ער אליין געגלויבט, אז ער האט דערמיט צו פארדאנקען בלויז דער באצויבערנדיקער ווירקונג פון זיין נאמען און זיינע אומערמידלעכע באמיהונגען צו פאראדירן נאפאלעאנען. זיינע אונטערנעמונגס-פייהיקייטן זיינען געוואקסן פון טאג צו טאג. אפן אוילע-רעגל זיינען פון די לעגיטימיסטן און אדלעאניסטן קיין וויסבאדען און סאנקט-לעאנארד האט ער געענטפערט מיט זיינע אגיטאציאנס-רייזעס איבער פראנקרייך. די באנאפארטיסטן האבן פונדעסטוועגן נישט געלייגט קיין שום האפענונגען אף דער מאגישער ווירקונג פון זיין פערזאן און האבן אים אומעטום נאכגעשיקט קלאקערס, מיטגלידער פון דער געזעלשאפט פון 10-טן דעקאבער, אן ארגאניזאציע פון פאריזער שלעפערס,

אַנפּאַקנדיק מיט ווי די אײַזנבאַן=צוגן און פּאָסט-דיליזשאַנסן. זיי האָבן אַרײַנגעלייגט זייער מאַריאָנעטן אין מויל אַרײַן אַזוינע ריידעס, אין וועלכע עס איז, אָפּהייניגיק פון דעם אויפנאַם, וואָס דער פּרעזידענט האָט באַקומען אין דער אָדער יענער שטאָט, פּראָקלאַמירט געוואָרן, אַלס דעוויז פונם פּרעזידענט, אַמאָל רעפּובליקאַנישע אַניוועס און אַמאָל אומפאַרענדערליכע פעסטקייט. נישט געקוקט אָבער אַף די אַלע מאַנעוורען, האָבן די דאָזיקע רייזעס קלאָר נישט דערמאָנט קיין טריאומפאַלן גאַנג.

זײַענדיק אַנגענעם פּאַרזיכערט, אַז אים גיט זיך איין אַף אַזאַ אָרט צו באַגייסטערן פון זיין טויווע וועגן דאָס פאָלק, נעמט זיך באָנאַפּאַרט פאַר אַן אָגיטאַציע צווישן דער אַרמיי. אַף די פעלדער סאַטאָרי ביים ווערסאַל אָרדנט ער איין גרויסע מיליטערישע פּאַראַדן, אַף וועלכע ער באַמיט זיך אונטערצוקויפן די סאָלדאַטן מיט קנאָבל=וואורשט, שאַמפּאַניער און ציגאַרן. אין דער צייט, ווען דער עמעסער נאַפּאָלעאָן האָט געקאָנט אויפמונטערן זײַנע אויסגעמאַטערטע סאָלדאַטן אין די ליידן פון זײַנע עראָבערונגס=מילכאָמעס מיטן פייער פון פּאַטריאַרכאַלער האַרציקייט, האָט זיך דער פּסעוודאָ=נאַפּאָלעאָן געפרייט אַף זיין פּאָפּוליאַריטעט, ווען דאָס מיליטער האָט אים געדאַנקט מיט געשרייען: Vive Napoléon! Vive le saucisson! — ד. ה. זאָל לעבן די וואורשט, זאָל לעבן דער פּאַיאַץ! [1]

די דאָזיקע פּאַראַדן האָבן געבראַכט צו אַן אויפרייס פונם אַלטן פּאַרבאַהאַלטענעם סיכסוך צווישן נאַפּאָלעאָנען מיט זיין קריגס-מיניסטער ד'אָפּול, פון איין זייט, און שאַנגאַרניע — פון דער צווייטער. אין דער פּערזאָן פון שאַנגאַרניע האָט די אָרדנונגס=פּאַרטיי געפינען דעם פאַר איר נויטיקן, ווירקליך „נייטראַלן מענטשן", באַ וועלכן עס האָט גאָר קיין רייד נישט געקאָנט זיין וועגן דינאַסטישע טוויעס. זי האָט אים געהאַט בעדייע צו מאַכן פאַר נאַפּאָלעאָנס נאָכפאָלגער. דערצו נאָך איז שאַנגאַרניע, אַ דאַנק זײַנע העלדנטאַטן פון 29=טן יאַנוואַר און 13-טן יוני 1849 יאָר געוואָרן דער גרויסער מיליטער=פירער פון דער אָרדנונגס=פּאַרטיי, אַ נייער אַלעקסאַנדער, וואָס האָט, לויט דער מיינונג פונם פּאַכדאָנישן בורזשואַ, צעהאַקט דעם גאָרדיען-קנופּ פון דער רעוואָליוציע. אין דער עמעסן אָבער פונקט אַזאַ גאָרנישט, ווי נאַפּאָלעאָן, איז ער גאָר אומפאַרדינט באַרימט געוואָרן, ווי אַ גרויסע פיגור.

די נאַציאָנאַלע פּאַרזאַמלונג האָט אים איבערגעגעבן די אויפזיכט איבערן פּרעזידענט. ער אַליין האָט זיך אויסגעפיינט, לעמאַשל, אין די דעבאַטן וועגן געהאַלט פאַרן פּרעזידענט, אין דער ראָליע פון באָנאַפּאַרטס אַ גרויסמוטיקן פּראָטעקטאָר, און האָט זיך אַלץ גאַיוועדיקער געהאַלטן מיט נאַפּאָלעאָנען און מיט זײַנע מיניסטאָרן. ווען מע האָט אין צוזאַמענהאַנג מיטן נייעם וואַל-געזעץ ערוואַרט אַן אויפשטאַנד, האָט ער פאַרווערט זײַנע אָפיצערן אָנצונעמען וועלכע נישט איז באַפעלן פונם קריגס-מיניסטער אָדער פונם פּרעזידענט.

1) בוכשטעבליך באַטייט דער אויסרוף אין פראַנצויזיש: זאָל לעבן נאַפּאָלעאָן, זאָל לעבן די וואורשט! אין דייטשן איז עס ווערטער-שפּיל: וואורשט און האַנסוואורשט (Hanswurst — באַטייט אַ פּאַיאַץ).

די פּרעסע פון איר זייט האָט מיטגעהאָלפן צו דערהויבן די פּערזענליכקייט פונם גענעראַל שאַנגאַרניע. נישט האָבנדיק קיין עקסטראָרדינערע פּערזענליכקייטן, האָט די אָרדנונגס-פּאַרטיי געמוזט אויסקלייבן פאַר זיך אַ העלד און איינטיילן אים די קראַפט, וואָס איר גאַנצער קלאַס האָט נישט פאַרמאָגט. אַזוי איז אַנטשטאַנען די לעגענדע וועגן שאַנגאַרניע, „די אייזערנע וואַנט פון דער געזעלשאַפט“. די רייצנדיקע שאַרלאַטאַנעריי, די געהיימניספולע גאַדלעס, מיט וועלכער שאַנגאַרניע האָט באַערט צו טראָגן אַף זיינע אַקסלען די גאַנצע וועלט, בילדעט אַ העכסט לעכערלעכן קאָנטראַסט מיט די געשעענישן אַפן סאַטאָריער פּאַראַד, און נאָך אים. די דאָזיקע געשעענישן האָבן פעסט דערוויזן, אַז עס איז גענוג איין שטריך מיטן פעדער פון באָנאַפּאַרטן, אַט דער אומענדליך קליינער פיגור, אַף אַראָפּצופירן די פאַנטאַסטישע באַשעפעניש פון דער בורזשואַזער שרעק, דעם גרויסן שאַנגאַרניע, ביז צו דער מאַדרייגע פון אַ געוויינטליכער מיטלמעסיקייט און פאַרוואַנדלען אים, דעם העלד — דעם רעטער פון דער געזעלשאַפט, אין אַ געוויינליכן דימיסיאָנירטן גענעראַל.

באָנאַפּאַרט האָט זיך נאָך אַ ביסל פריער נויקעם געווען אָן שאַנגאַרניע'ן שטויסנדיק זיין קריגס-מיניסטער אַף אַ דיסציפּלינאַרן צוזאַמענשטויס מיטן אומבאַקוועמען פּראָטעקטאָר. דער לעצטער פּאַראַד אַפן סאַטאָריער פעלד האָט געצוואונגען דערצו, אַז די אַלטע פיינטשאַפט זאָל זיך אָפן אַרויסגיסן. שאַנגאַרניע'ס רעפּובליקאַנישע אויפפירונג האָט נישט געוואוסט פון קיין שום גרעניצן, ווען די פּאָלקן פון קאַוואַלעריע האָבן דעפילירט פאַר באָנאַפּאַרטן מיט אויסרופן Vive l'empereur — (זאָל לעבן דער קייסער!). כדי אויסצומיידן אומאַנגענעמע דעבאַטן וועגן דעם אַף דער פאַרשטייענדיקער סעסיע פונם דעפּוטאַטן-הויז האָט באָנאַפּאַרט דערווייטערט דעם קריגס-מיניסטער ד'אָפּול, באַשטימענדיק אים פאַר אַ גובערנאַטאָר פון אַלזשיר. אַף זיין אָרט האָט ער באַשטימט אַ גאַנץ זיכערן, אַלטן גענעראַל פון די אימפּעריע-צייטן, וואָס האָט מיט זיין גראָבקייט נישט אָפּגעטראָטן שאַנגאַרניע'ן. אָבער ד'אָפּול'ס דימיסיע איז נישט געווען קיין האַנאָכע פאַר שאַנגאַרניע'ן; כדי קיינער זאָל קיין טאָעס נישט האָבן אַף דעם כעשבן, האָט באָנאַפּאַרט איינצייטיק אַריבערגעפירט דעם גענעראַל ניימאַיער, די רעכטע האַנט פונם רעטער פון דער געזעלשאַפט, פון פּאַריז קיין נאַנט. ניימאַיער איז שולדיק געווען דערין, וואָס אַפן לעצטן פּאַראַד האָט דאָס פוס-מיליטער דעפילירט פאַר נאַפּאָלעאָנס נאָכפאָלגער אין אייז-קאַלטער שווייגעניש. שאַנגאַרניע, קעגן וועמען דער דאָזיקער קלאַפּ איז געווען געווענדעט, האָט פּראָטעסטירט און געסטראַשעט.

אומזיסט! נאָך צווייוואָכיקע אונטערהאַנדלונגען האָט זיך אין „מאָניטער“ באַוויזן דער דעקרעט וועגן אַריבערפירן ניימאַיערן אין נאַנט, און דעם אָרדנונגס-העלד איז נישט געבליבן קיין אַנדער זאַך, ווי אונטערוואַרפן זיך דער דיסציפּלין און אָנגעבן אין דימיסיע.

דער קאַמף צווישן באָנאַפּאַרטן מיט שאַנגאַרניע'ן איז אַ המשך פון זיין קאַמף מיט דער אָרדנונגס-פּאַרטיי. דעריבער עפנט זיך די נייע סעסיע פון

דער נאַציאָנאַלער פאַרזאַמלונג דעם 11=טן נאָיאַבר באַ שווערע סימאָנים. דאָס איז אָבער אַ שטורעם אין אַ גלאָז וואַסער. אין אַלגעמיין וועט זיך איבערכאַזערן די אַלטע שפּיל.

די מערהייט פון דער אָרדנונגס=פּאַרטיי וועט, נישט קוקנדיק אַף די פּראָטעסטן פון אירע דאַקטרינערן, געצוואונגען זיין צו פאַרלייגערן דעם פּרעזידענטס פולמאַכטן. פון זיין זייט וועט נאַפּאָלעאָן, נישט קוקנדיק אַף אַלע זיינע פריערדיקע פּראָטעסטען, — איינגעשטילט דורכן מאַנגל אין געלט, געצוואונגען זיין זיך צו באַפרידיקן מיט דעם דאַזיקן מאַנדאַט פון די הענט פון דער נאַציאָנאַלער פאַרזאַמלונג. אַף אַזאַ אויפן ווערט דער סאָף אָפּגעלייגט, די status quo פאַרבלייבט גאַנץ, איין פראַקציע פון דער אָרדנונגס=פּאַרטיי קאָמפּראָמעטירט און שוואַכט אָפּ, מאַכט אוממעגליך די אַנדערע, אַלע וואַקסן, און סאָף קאָל סאָף שעפּן זיך אויס די רעפּרעסיעס קעגן דעם אַלגעמיינעם סוינע, דער מאַסע פון פאָלק, ביז וואַנען די עקאָנאָמישע פאַרהעלטענישן אַליין וועלן ווידער ניט דערגרייכן צו אַזאַ אַנטוויקלונגס=מאַדרייגע, ווען אַ נייער אויפרייס וועט פאַרניכטן אַלע קעמפנדיקע פּאַרטייען מיט זייער קאָנסטיטוציאָנעלער רעפּובליק.

אַלס טרייסט פאַר די בורזשואַ מוז מען פונדעסטוועגן צוגעבן, אַז דער קאַמף צווישן באָנאַפּאַרטן און דער אָרדנונגס-פּאַרטיי שטעלט אין רעזולטאַט בעדאַלעס אַף דער בערזע אַסאַך קליינע קאַפּיטאַליסטן און פירט איבער זייערע קאַפּיטאַלן אין די קעשענעס פון די בערזן=וועלף

Тип. Госиздата. Зак. № 78. 3000 экз.